

Bí Mật Căn Phòng Đỏ

A Chinese detective story

JUDGE
MYSTERIES

PH
A

Robert van Gulik

Bí Mật Căn Phòng Đỏ

RobertVan Gulik

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Nguyên tác: **The Red Pavilion**

Người dịch: *Phước Lộc*

Một năm sau khi xảy ra vụ án trong ngôi chùa của những nhà sư đòi truy (xem truyện Bí mật quả chuông) Địch công cùng người thuộc hạ thân tín Mã Tông được triệu tập về kinh đô để giải trình về vụ án đó.

Trên đường trở về Phổ Dương, một trận lũ buộc ông phải đi ngang qua đảo Thiên Đường thuộc huyện Tần Hoài. Vì đang mùa lễ hội của người chết nên ông không tìm được nơi ở đành phải vào trú ngụ trong khách điểm Thiên Phúc và được bố trí ở tại Căn Phòng Đỏ.

Căn Phòng Đỏ này cách đây mấy hôm vừa xảy ra một vụ tự tử bí ẩn mà nạn nhân là Viện sĩ của viện Hàn Lâm. Ông được người bạn thân là thẩm phán Lỗ nhờ điều tra giúp nguyên nhân của vụ tự tử.

Cuộc điều tra chưa bắt đầu thì Nguyệt Thu, hoa hậu của đảo Thiên Đường, cũng bị giết chết tại Căn Phòng Đỏ và xa hơn nữa, 30 năm về trước, cũng có một án mạng tại Căn Phòng Đỏ này.

Cả ba cái chết tại Căn Phòng Đỏ có liên quan gì đến nhau hay không và ai là thủ phạm giấu mặt của cả ba vụ án này, tất cả được giải đáp trong truyện Bí mật Căn Phòng Đỏ của tác giả Robert van Gulik.

Chương 1

Địch công nghĩ lại tại khách điểm Thiên Phúc Ông tình cờ gặp Hoa hậu của đảo Thiên Đường

Với việc diễn ra lễ hội của người chết, thưa ngài, đây là tháng bận rộn nhất của chúng tôi trong mùa hè - người chủ quán mập mập nói. Sau đó ông ta lặp đi lặp lại - Tôi xin lỗi, thưa ngài!

Ông nhìn với vẻ tiếc nuối người đàn ông cao lớn râu quai nón đang đứng trước quầy của mình. Mặc dù người khách chỉ mặc một chiếc áo thụng màu nâu và đội chiếc mũ đen không có bất kỳ dấu hiệu gì về cấp bậc nhưng con người ông ta vẫn tỏa ra một khí chất của người có quyền thế, loại khách mà có thể "chém đệp" cho một đêm lưu trú.

Một cái nhìn bực mình thoáng qua khuôn mặt của người đàn ông râu quai nón. Lau mồ hôi trên trán ông quay lại nói với người đồng hành vạm vỡ đi cùng ông:

- Ta đã quên về việc lễ hội của người chết! Lẽ ra ta phải để ý đến các bàn thờ đặt dọc hai bên đường. Phải, đây là nhà trọ thứ ba mà chúng ta đến, chúng ta tốt hơn nên đi sâu vào huyện Tần Hoài trong đêm nay. Chúng ta sẽ tới đó trong bao lâu ?

Người đồng hành nhún đôi vai to lớn của mình.

- Thật khó để nói, thưa ngài. Tôi không biết rõ lắm về phía bắc của huyện Tần Hoài và đêm tối sẽ làm cho việc di chuyển khó khăn hơn. Chúng ta phải vượt qua hai hoặc ba con sông. Chúng ta có thể đến đó vào lúc nửa đêm nếu chúng ta may mắn với những bến phà, đó là...

Một người gia nhân già đang cắt tỉa ngọn nến trên bàn. Bây giờ ông xen vào câu chuyện bằng một giọng nói the thé:

- Tại sao chúng ta không cho các quý ngài đây thuê Căn Phòng Đỏ ?

Người quản lý xoa cái cằm mập mạp của mình và nói với vẻ nghi ngại:

- Căn phòng đó, tất nhiên. Nó ở về hướng tây, khá mát mẻ vào mùa hè. Nhưng nó đã bị bỏ trống nhiều năm và...

- Miễn là nó còn trống, chúng tôi sẽ thuê nó! - người đàn ông có râu vôi vãi ngắt lời - chúng tôi đã ở trên đường suốt từ sáng đến giờ. Ông nói thêm với người bạn đồng hành của mình - Lấy hành lý của chúng ta và giao ngựa của chúng ta cho người giữ ngựa.

- Xin mời ngài nhận phòng, thưa ngài - người chủ quán tiếp tục - nhưng tôi có trách nhiệm phải thông báo cho ngài rằng ...

- Tôi không muốn trả thêm tiền cho cái gì khác ! - người đàn ông ngắt lời ông ta một lần nữa - Cho tôi đăng ký!

Người quản lý mở quyển sổ ghi chép ra lật đến trang có đánh dấu " ngày 28 tháng 7 " và đẩy nó về phía vị khách. Người khách chấm bút lông vào lọ mực và viết vào đó " Địch Nhân Kiệt, thẩm phán của huyện Phổ Dương, trên đường từ thủ đô trở lại nhiệm sở. Đi cùng là một phụ tá tên là Mã Tông". Khi ông đẩy trả cuốn sổ lại cho người quản lý, mắt ông tình cờ nhìn thấy hai chữ cái lớn ghi trên bìa sổ " Thiên Phúc".

- Thật là vinh dự khi được quan huyện lân cận trú ngụ tại quán của chúng tôi! - người quản lý nói một cách mềm mỏng.

Nhưng khi ông ta nhìn vào lưng các vị khách vừa rời đi, ông lẩm bẩm:

- Thật là khó khăn! Người đồng nghiệp của ông nổi tiếng là bận rộn, tôi hy vọng ông không

tìm được... Ông ta lo lắng lắc đầu.

Người gia nhân già dẫn Địch công theo hành lang đi vào khoảng sân trung tâm, hai bên là các tòa nhà lớn hai tầng. Tiếng nói cười ồn ào vang ra từ phía sau các cửa sổ thấp đèn sáng bên trong.

- Tất cả các phòng đều có người, chỉ còn trống duy nhất một phòng! - Ông già lầm bầm và dẫn Địch công đi qua cánh cổng cao có trang trí ở sân sau.

Bây giờ họ bước vào một khu vườn xinh đẹp có tường bao quanh. Ánh trăng chiếu vào những khóm hoa được sắp xếp một cách khéo léo và ở giữa là một bể nuôi cá vàng. Địch công dùng ống tay áo rộng lau khuôn mặt đầy mồ hôi của mình, không khí ở nơi đây quả thật rất nóng và ngọt ngào. Âm thanh của tiếng ca hát và cười nói vang lên từ dãy nhà bên phải.

- Họ bắt đầu sớm quá đấy - ông nhận xét.

- Buổi sáng là khoảng thời gian duy nhất mà trên đảo Thiên Đường này không vang lên tiếng nhạc, thưa ngài! - ông già nói một cách tự hào - Tất cả các hoạt động trên đảo bắt đầu trước buổi trưa. Bữa ăn trưa sau đó kéo dài đến bữa ăn chiều, bữa ăn chiều kéo dài đến bữa ăn tối và bữa ăn tối kéo dài đến bữa điếm tâm sáng hôm sau. Ngài sẽ thấy đảo Thiên Đường là một nơi rất sống động, thưa ngài. Một nơi vô cùng sống động!

- Tôi hy vọng là nó không ảnh hưởng đến căn phòng của tôi. Tôi đã có một chuyến đi vất vả cả ngày hôm nay rồi và tôi phải đi tiếp vào sáng mai. Tôi muốn đi ngủ sớm. Tôi có thể hy vọng căn phòng của tôi sẽ được yên tĩnh ?

- Chắc chắn rồi, thưa ngài, rất yên tĩnh! - ông già lầm bầm.

Ông ta dẫn quan án vào một hành lang dài mờ tối. Cuối hành lang là một cánh cửa cao.

Ông già nâng ngọn đèn lồng của mình để cho ánh sáng của nó chiếu sáng một bức trang trí bằng gỗ được phủ một lớp sơn mài màu vàng với những hình vẽ phức tạp. Đẩy cánh cửa nặng nề, ông nói:

- Căn phòng này nằm phía sau khách điếm, thưa ngài. Nó nằm ở một vị trí rất đẹp nhìn ra công viên. Và rất yên tĩnh!

Ông già dẫn quan án đi vào một tiền sảnh nhỏ có một cánh cửa hai cánh. Ông ta kéo màn cửa bên phải ra và dẫn quan án vào một căn phòng rộng rãi. Đi thẳng vào cái bàn giữa nhà ông thắp sáng hai ngọn nến bằng bạc đặt trên bàn, sau đó đi đến mở cửa chính và cửa sổ ở bức tường phía sau.

Địch công nhận thấy không khí trong phòng khá ẩm mốc nhưng căn phòng có vẻ rất thoải mái. Cái bàn và bốn chiếc ghế dựa được làm bằng gỗ đàn hương chạm trổ và được đánh bóng để lộ ra màu sắc tự nhiên. Một chiếc trường kỷ đặt sát vào bức tường bên phải làm cùng chất liệu như bộ bàn ghế và phía đối diện là chiếc bàn trang điểm thanh lịch. Trên tường được trang trí bằng những bức tranh về các loài hoa và chim có giá trị. Ông nhận thấy cửa sau mở ra một hàng hiên rộng, được bao bọc ba mặt bởi những chùm hoa tử đằng treo rủ xuống từ một lưới mắt cáo bằng tre phía trên. Ở phía trước và bên dưới là một hàng cây dâu dày đặc và xa hơn nữa là một công viên rộng lớn được thắp sáng bằng những ngọn đèn lồng bằng lụa màu treo trên những hàng cây. Xa xa là một tòa nhà hai tầng ẩn mình một nửa trong những tán lá xanh. Ngoại trừ tiếng nhạc lúc trước còn vang ra từ đó nhưng bây giờ đã tắt thì nơi đây thực sự khá yên tĩnh.

- Đây là phòng khách, thưa ngài - ông già khúm núm nói - phòng ngủ ở cuối phòng phía bên kia.

Ông dẫn quan án quay trở lại phòng chờ và mở cánh cửa rắn chắc phía bên trái bằng một chiếc chìa khoá có hình dạng phức tạp.

- Tại sao lại phải khóa cửa - Địch công hỏi với vẻ ngạc nhiên - thật là hiếm khi phải khóa một cánh cửa trong phòng. Ông sợ kẻ trộm à ?

Ông già mỉm cười với vẻ ranh mãnh.

- Những vị khách ở đây thích ...à... một sự riêng tư, thưa ngài! - Ông ta cười, sau đó nhanh chóng nói tiếp - Ổ khóa ở đây lúc trước bị hỏng nhưng nó đã được thay thế bằng một ổ khóa tương tự có thể mở được từ bên ngoài và bên trong.

Phòng ngủ được trang bị đồ nội thất sang trọng. Chiếc giường lớn có màn che nằm bên trái phòng, một bộ bàn ghế phía trước nó, bàn trang điểm và chậu rửa mặt ở phía đối diện đều làm bằng gỗ chạm khắc và được phủ lớp sơn mài màu đỏ tươi. Màn che của chiếc giường làm bằng một tấm gấm đỏ và tấm thảm dày che phủ sàn nhà cũng màu đỏ. Khi người phục vụ mở cửa chớp của cánh cửa sổ duy nhất trong phòng ở bức tường phía sau, quan án nhìn thấy qua chấn song sắt nặng nề công viên phía sau của nhà nghỉ.

- Căn phòng này được gọi là Căn Phòng Đỏ vì tất cả mọi thứ trong phòng đều màu đỏ, tôi nghĩ thế?

- Thật vậy, thưa ngài. Nó cũng được khoảng 80 năm. Từ lúc khách điểm này được xây dựng. Tôi sẽ cho một gia nhân mang trà đến cho ngài. Đại nhân dùng cơm bên ngoài ?

- Không. Ta dùng cơm tối tại đây.

Khi họ quay trở lại phòng khách, Mã Tông mang vào hai chiếc túi lớn. Ông già lặng lẽ đi ra

khỏi phòng. Mã Tông mở túi và lấy áo của Địch công đặt trên trường kỷ. Anh có một khuôn mặt cười mở vơi quai hàm rộng, khuôn mặt nhăn nhui vơi bộ ria mép ngắn. Trước đây anh là một " Hiệp sĩ rừng xanh " (danh hiệu của những tên cướp đường chuyên đòi tiền mãi lộ tự gọi bản thân họ) nhưng vài năm trước đây anh đã cải tà quy chánh và phục vụ cho Địch công như là một phụ tá. Xuất thân từ một võ sĩ có hạng, anh chứng minh mình rất hữu ích cho quan án trong việc bắt giữ bọn tội phạm và thực hiện các nhiệm vụ nguy hiểm khác.

- Người có thể ngủ trên chiếc trường kỷ này - quan án nói với anh - chỉ một đêm thôi và điều này sẽ giúp người thoát khỏi những rắc rối khi đi tìm một chỗ qua đêm ở bên ngoài.

- Ô, tôi sẽ tìm kiếm một số niềm vui ở nơi đây! - người thuộc hạ trả lời một cách vui vẻ.

- Miễn là người đừng có phung phí tất cả tiền bạc của người vào rượu và đàn bà! - Địch công nói cộc lốc - Đảo Thiên Đường này đầy dẫy các phòng bạc và nhà chứa, họ biết cách làm thế nào để móc túi du khách!

- Đừng hòng móc túi được tôi! - Mã Tông vừa cười vừa trả lời - tại sao họ lại gọi nơi đây là một hòn đảo?

- Bởi vì nó được bao bọc xung quanh bởi các tuyến đường thủy. Nhưng chúng ta đừng đi khỏi chủ đề chính của cuộc trò chuyện! Nhớ tên của cây cầu chính, Mã Tông, cây cầu bằng đá mà chúng ta đã thấy khi đến đây. Nó được gọi là Chuyển Hòn kiều bởi vì bầu không khí nhộn nhịp của đảo Thiên Đường đã làm thay đổi một con người khi họ bước vào đây và biến họ thành một người hư hỏng. Và người thì có rất nhiều chuyện để chi tiêu, phải thế không? Có phải người vừa nhận thừa kế từ người chú của người hai miếng vàng ?

- Ô, không đâu! Tôi sẽ không chạm vào số vàng đó, thừa đại nhân! Khi về già tôi sẽ mua một căn nhà nhỏ cùng một chiếc thuyền và về sống tại quê nhà. Nhưng bây giờ tôi có hai miếng bạc và tôi sẽ cố gắng tìm kiếm vận may cho mình!

- Người phải trở về đây sáng mai trước khi ăn sáng. Nếu chúng ta khởi hành sớm, chúng ta sẽ đến phía bắc của huyện Tàn Hoài trong khoảng bốn giờ hoặc lâu hơn và đến huyện Tàn Hoài vào buổi trưa. Ở đó ta phải gặp người bạn cũ của ta là quan án Lỗ. Ta không thể đi qua huyện trấn nhậm của ông ta mà không ghé vào thăm viếng. Sau đó chúng ta sẽ đi tiếp về Phổ Dương.

Người phụ tá vạm vỡ của ông cúi chào và chúc quan án một đêm ngon giấc. Đi ngang qua người nữ tỳ trẻ đẹp mang trà vào, anh đá lông nheo với cô ta.

- Ta sẽ uống trà bên ngoài hàng hiên - Địch công nói với cô ta - người có thể phục vụ cơm tối cho ta tại đó khi chuẩn bị xong.

Khi người giúp việc đi khỏi, ông bước ra ngoài hiên. Ông hạ thấp thân hình cao lớn của

mình ngồi xuống một chiếc ghế bằng tre đặt cạnh một chiếc bàn tròn nhỏ. Duỗi dài đôi chân tê cứng của mình và nhấm nháp trà nóng, ông nghĩ rằng mọi việc đã diễn ra một cách tốt đẹp trong thời gian hai tuần vừa qua của ông tại kinh đô. Ông đã được tòa án tối cao tại kinh đô triệu tập để cung cấp thêm chi tiết về vụ án liên quan đến ngôi chùa Phật giáo tại Phổ Dương một năm trước đây (xem truyện Bí mật quả chuông để biết chi tiết về vụ án này). Bây giờ ông mong muốn quay về nhiệm sở của mình. Một điều đáng tiếc là trận lũ đã buộc ông phải đi vòng qua huyện Tần Hoài nhưng điều đó chỉ làm chậm trễ chuyến hành trình một ngày. Mặc dù bầu không khí náo nhiệt và ồn ào của đảo Thiên Đường không thích hợp với ông, ông nghĩ mình rất may mắn khi tìm được một khách điểm cao cấp và yên tĩnh như nơi đây. Bây giờ ông sẽ đi tắm, ăn một bữa tối đơn giản và sau đó là một giấc ngủ ngon.

Khi ông dựa lưng vào ghế, ông đột nhiên cứng người. Ông có một cảm giác khó chịu là ai đó đang nhìn mình. Quay người lại trên chiếc ghế đang ngồi, ông nhanh chóng quan sát căn phòng khách phía sau. Không có ai ở đó. Ông đứng dậy và bước đến cánh cửa sổ của Căn Phòng Đỏ. Ông nhìn vào bên trong nhưng bên trong trống rỗng. Sau đó ông bước đến lan can và xem xét kỹ lưỡng các bụi cây dày đặc mọc um tùm phía trước hàng hiên. Nhìn phía xa ông không thấy có gì khuấy động trong bóng tối dày đặc. Tuy nhiên ông nhận thấy một mùi khó chịu như mùi lá cây mục nát. Ông ngồi xuống lần nữa và nghĩ rằng tất cả những việc đó là do ông tưởng tượng ra.

Kéo ghế lại sát lan can, ông nhìn ra công viên nơi ánh sáng lấp lánh từ những ngọn đèn lồng thấp thoáng trong những tán lá tạo ra một khung cảnh dễ chịu. Nhưng ông không thể lấy lại tâm trạng thoải mái của mình lúc này nữa. Không khí vẫn còn nóng bức, công viên vắng vẻ bây giờ dường như toát ra một bầu không khí thù địch.

Một sự xao động trong đám lá tử đằng bên phải ông làm cho ông ngoái nhìn về nơi đó. Ông mơ hồ nhìn thấy một cô gái đứng ở cuối hành lang, một nửa người chìm khuất trong những chùm hoa tử đằng màu xanh. Ông thở phào nhẹ nhõm, vừa quay lại nhìn ra công viên ông vừa nói:

- Đặt khay thức ăn xuống chiếc bàn nhỏ này.

Ông được trả lời bằng một tiếng cười khúc khích. Ông ngạc nhiên nhìn quanh một lần nữa. Đó không phải là người giúp việc mà ông đã mong đợi mà là một cô gái cao lớn mặc chiếc áo choàng bằng vải trắng mỏng. Mái tóc của cô được buộc một cách lỏng lẻo. Ông nói với vẻ hối lỗi:

- Xin lỗi, ta nghĩ rằng đó là người giúp việc.

- Không phải là một sự tâng bốc sai lầm, chắc chắn thế! - cô nhận xét trong một giọng nói dễ chịu của người có văn hóa.

Cô cúi người xuống và bước ra từ dưới cây hoa tử đằng. Bây giờ ông nhận thấy phía sau cô là một cánh cửa nhỏ dẫn đến một lan can, có lẽ là dẫn đến con đường chạy ngang qua khách điếm. Khi cô ta đến gần ông nhận ra cô ta rất đẹp. Khuôn mặt hình trái xoan cùng chiếc mũi thẳng và đôi mắt to biểu cảm của cô là hấp dẫn nhất. Chiếc áo trắng bằng gạc mỏng bị ướt bó sát vào thân thể làm lộ ra làn da trắng mịn và những đường cong gợi cảm đầy khiêu khích. Đung đưa chiếc hộp đựng đồ vệ sinh cá nhân trên tay, cô đứng quay lưng vào lan can và nhìn quan án từ trên xuống dưới với ánh mắt soi mói.

- Cô đã mắc một sai lầm - Địch công nói một cách khó chịu - đây là một nơi riêng tư chứ không phải là chốn công cộng, cô hiểu không ?

- Tư nhân? Đối với tôi từ đó không hề tồn tại trên hòn đảo này, thưa ngài!

- Cô là ai ?

- Tôi là Hoa hậu của đảo Thiên Đường.

- Ta hiểu - quan án chậm rãi nói.

Địch công gặp gỡ Hoa hậu của đảo Thiên Đường

Vừa vuốt râu ông vừa ngẫm nghĩ rằng đây quả là một tình huống khó xử. Ông biết rằng khu nghỉ mát nổi tiếng này có một uỷ ban hàng năm tuyển chọn từ các cô kỹ nữ xinh đẹp và tài năng ra một người để làm Hoa hậu của năm. Đó là một người phụ nữ chiếm một vị trí cao

trong xã hội thanh lịch, cô trở thành biểu tượng của thời trang, cô có nhiều quyền hạn trong giới " Bán phần buôn hương" suốt năm đó cho đến kỳ bầu Hoa hậu năm sau. Ông phải cố gắng thoát khỏi người phụ nữ đang ăn mặc rất...thiếu vải này mà không làm cho cô tổn thương. Vì vậy, ông hỏi một cách lịch sự:

- Hoàn cảnh nào để một người như tôi lại may mắn có được vinh dự bất ngờ này ?

- Một tai nạn đơn thuần. Tôi đang trên đường trở về nhà từ nhà tắm lớn ở phía bên kia của công viên. Tôi đi đến đây bởi vì đây là con đường tắt đi ngang qua khách điểm này để trở về nơi ở của mình, nó nằm ở gần mấy cây thông phía bên trái đằng kia. Tôi nghĩ rằng căn phòng này bỏ trống, ngài hiểu không ?

Quan án cho cô một cái nhìn sắc bén và nói:

- Tôi có một ấn tượng rằng cô đã quan sát tôi tại đây trong một thời gian dài - ông nói.

- Tôi không có thói quen quan sát mọi người. Chỉ có mọi người quan sát tôi mà thôi. - cô nói một cách ngạo mạn nhưng đột nhiên cô tỏ ra lo lắng. Nhìn lướt qua cánh cửa phòng khách đang mở, cô hỏi với một cái cau mày:

- Tại sao ngài lại có cái ý tưởng ngờ ngẩn là tôi theo dõi ngài ?

- Chỉ là một cảm giác mơ hồ rằng tôi đang bị theo dõi.

Cô kéo chiếc áo choàng vào gần hơn với thân thể mềm mại của cô, nó gần như trần truồng dưới lớp vải trong suốt.

- Thật là kỳ lạ. Tôi cũng có cảm giác tương tự khi tôi sắp đến đây. - cô dừng lại sau đó khoanh tay và nói bằng giọng đùa cợt - Tôi không quan tâm, tôi quen với việc bị mọi người theo dõi rồi!

Cô bật cười, tiếng cười rộn rã như tiếng pha lê vỡ. Đột nhiên cô dừng lại và khuôn mặt tái nhợt đi. Quan án nhanh chóng quay đầu lại. Ông cũng đã nghe thấy tiếng cười khúc khích kỳ quặc trộn lẫn với tiếng cười của cô. Nó dường như xuất phát từ cánh cửa sổ của phòng ngủ. Cô nuốt nước bọt và hỏi một cách vội vã:

- Ai ở trong Căn Phòng Đỏ ?

- Không có ai cả.

Cô nhanh chóng đưa mắt nhìn từ trái sang phải sau đó quay lại và nhìn chăm chăm vào tòa nhà hai tầng trong công viên. Âm nhạc đã ngưng lại và tiếng vỗ tay vang lên, tiếp theo là tiếng cười và tiếng huýt sáo. Để phá vỡ bầu không khí nặng nề, Địch công làm như vô tình

hỏi:

- Những người ở đó dường như có rất nhiều thời gian.

- Đó là nhà hàng công viên. Ở tầng dưới họ phục vụ đồ ăn tuyệt vời, trên lầu dành riêng cho... thú vui thân mật.

- Rất tốt. Phải, tôi rất vui mừng khi có được cơ hội gặp gỡ người phụ nữ đẹp nhất đảo Thiên Đường. Bây giờ tôi càng hối tiếc hơn vì đêm nay tôi đã bận công việc và sáng sớm ngày mai tôi phải tiếp tục cuộc hành trình của mình, tôi không thể xem cô biểu diễn.

Cô không vội bỏ đi. Cô đặt hộp đựng đồ vệ sinh xuống sàn nhà, sau đó vòng hai tay ra sau đầu và nghiêng người về phía sau để lộ bộ ngực với đôi vú căng tròn, vòng eo mảnh mai và cặp đùi săn chắc. Ông nhận thấy toàn bộ thân thể cô đã được cạo sạch sẽ như là thói quen của các kỹ nữ. Thấy ông nhanh chóng quay mặt đi, cô điềm tĩnh nói:

- Ngài khó có thể xem chi tiết về tôi như là ngài đã xem tại đây, phải thế không? - cô tỏ vẻ thích thú khi nhìn thấy ông bối rối và im lặng, sau đó cô thả tay xuống và nói tiếp với vẻ mãn nguyện - Tôi không cần vội vàng, đặc biệt là lúc này. Đêm nay tôi sẽ ăn tối với một vị khách và qua đêm với ông ta. Ông ta có thể chờ đợi. Cho tôi biết một chút gì đó về ngài đi. Ngài có một vẻ ngoài trang nghiêm với bộ râu dài. Tôi nghĩ rằng ngài là một viên chức từ thủ đô hay đại loại như thế?

- Ô không đâu, tôi chỉ là một nhân viên địa phương. Không thể nào xứng đáng là một trong những người hâm mộ cô! - Ông đứng lên và nói thêm - Tôi phải chuẩn bị để đi ngay bây giờ. Tôi không dám làm phiền cô nữa và cô không muốn về nhà để thay quần áo sao?

Đôi môi đỏ của cô cong lên trong một nụ cười khinh bỉ.

- Đừng cố gắng che đậy điều mà ngài đang nghĩ, thưa ngài kính mến! Tôi thấy cái nhìn của ngài và đừng có giả vờ là ngài không muốn chiếm hữu những gì mà ngài đang nhìn thấy!

- Có những người xem việc đó là vô nghĩa và tôi là một trong số đó - quan án nhận xét một cách cứng nhắc - một giả định không bao giờ là tuyệt đối!

Cô nhú mày. Bây giờ ông nhận thấy miệng cô hằn lên nét tàn nhẫn.

- Thực là tự tin! - cô nói lớn - Lúc đầu, tôi nghĩ rằng tôi thích cái vẻ ngoài của ông nhưng bây giờ tôi biết mình đã lầm. Ông không thêm quan tâm đến tôi sau tất cả mọi chuyện.

- Cô oán trách tôi.

Mặt cô đỏ ửng lên vì tức giận. Cô bước ra và chụp lấy hộp đựng đồ vệ sinh dưới sàn nhà:

- Ông, một nhân viên quên, dám khinh thường tôi! Để tôi nói cho ông biết điều này, ba ngày trước đây một học giả trẻ tuổi từ thủ đô đã tự sát vì tôi đấy!

- Cô dường như không đau buồn vì cái chết của anh ta ?

- Nếu tôi thương tiếc cho tất cả những kẻ ngu ngốc tự chuốc lấy rắc rối vì tôi - cô nói với vẻ độc địa - Tôi sẽ để tang cho suốt phần đời còn lại của tôi!

- Cô đừng nên nói về người chết và lễ tang - Dịch công cảnh báo cô ta - lễ hội của người chết chưa chấm dứt đâu. Cánh cửa của Địa ngục vẫn còn mở và các linh hồn của người đã chết vẫn đang lẩn khuất giữa chúng ta.

Có một khoảng lặng của âm nhạc phát ra từ ngôi nhà trong công viên. Đột nhiên họ lại nghe tiếng cười khúc khích một lần nữa vang lên rất khẽ. Nó dường như xuất phát từ các bụi cây dưới hiên. Mặt của Hoa hậu giật giật, cô thốt lên:

- Tôi bị bệnh và mệt mỏi với cái nơi ảm đạm này lắm rồi! Cám ơn Thượng đế, tôi sẽ rời khỏi nơi đây mãi mãi. Một vị quan chức nổi tiếng, một nhà thơ giàu có sẽ chuộc tôi. Sau đó tôi sẽ là vợ của một thẩm phán. Ngài có thể nói gì về điều này ?

- Tôi chỉ có thể chúc mừng cô. Và anh ta.

Cô cúi mình và có vẻ đã dịu trở lại. Khi cô quay đi, cô nói:

- Ông ta rất may mắn. Nhưng tôi không nói như vậy cho các bà vợ của ông ta. Tôi sẽ làm cho họ bị đuổi ra khỏi nhà trong thời gian sớm nhất! Tôi không quen với việc chia sẻ tình cảm của một người đàn ông!

Cô đi đến đầu kia của hành lang, đứng đưa chiếc hông quyến rũ của mình. Cô đi lướt qua khóm hoa tử đằng và biến mất để lại một mùi nước hoa đắt tiền vương lại trong không khí.

Đột nhiên mùi hương bị át mất bởi một mùi buồn nôn khó chịu. Nó xuất phát từ bụi cây phía trước hàng hiên. Quan án nhìn qua lan can sau đó giật mình lùi lại vì ngạc nhiên.

Trong bụi cây một người ăn mày lở loét đang đứng đó, cơ thể gầy gò của hắn ta được bao phủ bởi những mảnh giẻ rách bẩn thỉu. Nửa bên trái khuôn mặt sưng lên của y là những vết lở loét, con mắt đã biến mất. Con mắt còn lại nhìn chằm chằm vào quan án với cái nhìn ác độc. Một bàn tay biến dạng lộ ra từ dưới lớp giẻ rách. Trên bàn tay chỉ còn sót lại vài đốt tay.

Dịch công vội vàng lần trong tay áo móc ra vài đồng. Kẻ bất hạnh trước mặt phải cố gắng tồn tại bằng cách đi ăn xin. Nhưng đôi môi méo mó của y nhếch lên thành một nụ cười kinh

tởm. Hấn lằm bằm điều gì đó, quay lại và biến mất giữa những lùm cây.

Chương 2

Địch công gặp quan án Lỗ tại đảo Thiên Đường Ông bất ngờ được chỉ định làm thẩm phán

Run rẩy toàn thân một cách không tự chủ, Địch công bỏ những đồng tiền trở lại tay áo. Sự thay đổi đột ngột từ vẻ đẹp hoàn hảo của người kỹ nữ sang sự kinh tởm của người ăn mày nghèo nàn làm ông bị choáng.

- Tôi có một tin tốt cho ngài, thưa đại nhân! - một giọng nói nồng nhiệt vang lên từ phía sau.

Thấy quan án quay lại với nụ cười hài lòng, Mã Tông tiếp tục với vẻ hào hứng:

- Thẩm phán Lỗ đang ở tại đảo Thiên Đường! Trên con phố thứ ba tôi thấy một đội lính bộ đầu đang xếp hàng trước một cái kiệu của quan chức. Tôi hỏi nhân vật trong kiệu là ai thì họ trả lời đó là thẩm phán Lỗ! Ông ta đã ở đây một vài ngày trước và bây giờ đang quay về thành phố. Tôi vội vã chạy về để thông báo cho đại nhân.

- Tuyệt vời! Ta sẽ chào đón ông ta tại đây và như vậy sẽ đỡ tốn công đi đến Tần Hoài. Chúng ta sẽ về nhà sớm một ngày. Mã Tông, người nhanh chóng đến gặp ông ta trước khi ông ta rời khỏi đây!

Trên đường phố rất đông đúc, dọc hai bên đường là các nhà hàng và sòng bạc với đèn sáng bên trong và tiếng cười nói ồn ào như mời gọi du khách. Khi họ đi ngang qua, Mã Tông háo hức quét cặp mắt lên ban công các ngôi nhà. Trên đó những cô gái trẻ trong đủ loại trang phục đang đứng ở lan can trò chuyện hoặc quạt cho mình bằng những chiếc quạt bằng lụa màu sắc sặc sỡ. Bầu không khí ngọt ngào vì nóng và ẩm ướt.

Đường phố tiếp theo ít ồn ào hơn, chỉ có những căn nhà mờ tối nhưng trước mỗi cổng nhà đều có một chiếc đèn lồng. Trên đèn lồng có những dòng chữ nhỏ ghi " Chón hạnh phúc", " Thiên đường của tình yêu" và các tên khác cho biết đây là những nhà thổ.

Địch công vội vã quẹo vào một góc đường. Trước một khách điểm nguy nga có chừng một chục phu khiêng kiệu vạm vỡ đang khiêng một chiếc kiệu trên vai của họ cùng với một toán bộ đầu. Mã Tông nhanh chóng nói với người đội trưởng:

- Đây là quan án sát Địch của Phủ Dương. Xin thông báo cho đại nhân của ông.

Đội trưởng ra lệnh cho phu khiêng kiệu đặt kiệu xuống một lần nữa. Ông ta kéo màn kiệu sang một bên và thì thầm điều gì đó với người ngồi bên trong.

Thân hình đầy đà của quan án Lỗ xuất hiện trong kiệu. Thân thể béo tròn của ông ta được

bọc trong chiếc áo thụng bằng lụa màu xanh tảo nhã và chiếc mũ bằng nhung màu đen được đội trên đầu một cách cầu thả. Ông vội vã xuống kiệu, cúi đầu trước mặt Địch công và kêu lên:

- Cơn gió nào đã thổi ông anh đến đảo Thiên Đường này? Anh đúng là người mà tôi đang cần! Thật là thú vị khi gặp lại ông anh một lần nữa!

- Tôi mới là người vui nhất! Tôi đang trên đường từ thủ đô trở về Phổ Dương. Tôi đã lên kế hoạch để đến Tàn Hoài vào ngày mai, để gửi lời chào đến ngài và cảm ơn ngài về lòng mến khách mà ngài dành cho tôi năm ngoái.

Địch công và quan án Lỗ

- Không có gì đáng nói! - quan án Lỗ hét lên. Khuôn mặt tròn với bộ ria mép nhọn và bộ râu ngắn thưa thớt của ông ta giãn ra với một nụ cười toe toét - Đó là một vinh dự cho huyện của tôi khi hai cô gái trẻ tôi cung cấp cho ngài đã giúp vạch mặt những tên tu sĩ vô lại! Trời đất chứng giám, Địch, vụ án của ngài về ngôi chùa đó đã nổi tiếng khắp tỉnh!

- Chỉ là một chút thôi! - Địch công nhận xét với nụ cười gượng gạo - các bề lữ Phật giáo trong tòa án tối cao đã triệu tập tôi đến thủ đô để xem xét về vụ án. Họ đặt ra rất nhiều câu hỏi nhưng cuối cùng họ tuyên bố là hài lòng về vụ án. Chúng ta hãy đi vào bên trong, tôi sẽ cho ngài biết tất cả câu chuyện trong khi dùng một tách trà.

Lỗ nhanh chóng bước đến gần Địch công. Đặt bàn tay béo mập của mình lên tay Địch công,

Ông thì thầm một cách bí mật:

- Không thể làm điều đó, ông anh! Một vấn đề cấp bách đòi hỏi tôi phải quay về Tần Hoài ngay lập tức. Nghe này, Địch, ngài phải giúp tôi! Tôi đã ở đây hai ngày để điều tra về một vụ tự tử. Trường hợp rất đơn giản, một anh chàng đã đỗ đầu kỳ thi và được bổ nhiệm làm thành viên của viện Hàn Lâm. Trên đường trở về quê nhà anh ta ghé qua nơi đây và có quan hệ với một phụ nữ - một câu chuyện cũ rích. Anh chàng đó họ Lý, là con trai của quan ngự y họ Lý nổi tiếng trong triều đình. Tôi không thể nào viết được bản báo cáo về vụ án đó. Hãy cho tôi một đặc ân, Địch, ở lại đây một ngày và giúp tôi viết bản báo cáo đó được không? Vấn đề chỉ là thói quen! Tôi thực sự phải đi ngay bây giờ.

Địch công rõ ràng là chẳng hứng thú gì với việc làm thay công việc của người đồng nghiệp ở một nơi xa lạ như thế này nhưng ông không biết phải từ chối như thế nào. Ông nói:

- Tất nhiên là tôi có thể giúp ngài, Lỗ.

- Tuyệt vời! Thế thì tôi xin tạm biệt ngài!

- Chờ một chút! - Địch công vội vã nói - Tôi không có quyền ở đây, ngài phải chỉ định tôi làm thẩm phán của Tần Hoài!

- Tôi chỉ định ngài tại đây và ngay bây giờ! - quan án Lỗ trình trọng tuyên bố và bước về phía chiếc kiệu của mình.

- Ngài phải viết ra điều đó bằng văn bản, ông bạn của tôi! - Địch công nói với nụ cười khoan dung - Đó là luật!

- Trời đất! Thế thì trễ mất! - quan án Lỗ kêu lên một cách gắt gỏng. Ông nhanh chóng quan sát đường phố sau đó kéo Địch công đi cùng ông ta vào khách điếm. Đến quày tiếp tân ông lấy một tờ giấy và cây bút. Đột nhiên ông dừng lại và thì thầm một cách khó chịu:

- Lạy trời, viết văn bản chỉ định như thế nào?

Địch công lấy cây bút từ tay ông ta và viết ra một văn bản uỷ quyền. Sau đó, ông lấy thêm một tờ giấy khác và sao chép lại bản vừa viết.

- Chúng ta sẽ đóng dấu và ký tên vào hai bản này - ông nói - chúng sẽ có hiệu lực. Ngài mang theo bản gốc và gửi nó cho ngài Quận trưởng sớm nhất có thể. Tôi sẽ giữ bản sao.

- Ngài làm mọi việc rất tốt! - quan án Lỗ nói với lòng biết ơn - Tôi nghĩ rằng ngài luôn ngủ với một tờ hương dẫn trách nhiệm của một phán quan dưới gối nằm của ngài!

Trong khi quan án Lỗ đóng dấu trên các giấy tờ, Địch công hỏi:

- Ai chịu trách nhiệm về hòn đảo này?

- Ô - Lỗ trả lời một cách hời hợt - một người tên là Phong Đại hay Tài gì đó, ông ta là ông chủ của cả khu nghỉ mát này. Một người đàn ông tuyệt vời, biết tất cả mọi thứ đang xảy ra tại đây. Ông ta sở hữu tất cả các phòng bạc cũng như nhà thổ trên hòn đảo này. Ông ta sẽ nói cho ngài biết tất cả những gì ngài cần. Gửi báo cáo cho tôi khi ngài làm xong, bất cứ lúc nào ngài thấy thuận tiện!

Nhìn ra bên ngoài một lần nữa, ông nói thêm:

- Vô cùng cảm ơn, Địch, tôi đánh giá cao về việc ngài làm cho tôi!

Ông ta sắp bước lên kiệu thì nhìn thấy một bộ đầu đang cầm một lồng đèn thấp sáng mang dòng chữ màu đỏ "Thẩm phán của Tần Hoài".

- Tắt nó ngay, đồ con lừa! - Lỗ quát anh ta và quay sang nói với Địch công - tôi không thích sự phô trương, ngài biết đấy! "Cai trị bằng lòng nhân ái" - như thầy Khổng Tử của chúng ta từng nói. Tạm biệt.

Ông ta biến mất vào trong kiệu và những phu kiệu đặt đòn khiêng lên đôi vai chai sần của họ. Đột nhiên cửa sổ màn kiệu được kéo sang một bên và Lỗ thò cái đầu tròn của mình ra bên ngoài.

- Tôi đã nhớ ra tên của ông ta rồi, Địch! Ông ta tên là Phong Đại. Ngài sẽ gặp ông ta trong bữa ăn tối.

- Cái gì là ăn tối? - Địch công hoang mang hỏi lại.

- Ô, tôi quên chưa nói cho ngài biết à? Đêm nay các nhân sĩ của đảo Thiên Đường làm một bữa tiệc chiêu đãi tôi tại nhà hàng Gia Hạc và ngài tất nhiên là phải thay mặt tôi. Không thể để cho họ thất vọng. Ngài sẽ tận hưởng nó, Địch, những món ăn ngon mà họ phục vụ đặc biệt là món vịt quay. Nói với họ là tôi xin lỗi vì không thể tham dự, được không? Tôi phải đi vì công việc cấp bách, vấn đề của quốc gia, đại loại thế. Ngài biết cách tốt nhất để dựng lên những câu chuyện như vậy mà. Đừng quên dùng nước sốt với món vịt quay!

Bức màn hạ xuống và đoàn kiệu biến mất vào đêm tối. Các bộ đầu chạy phía trước không đánh cồng chiêng hoặc hét lên mở đường cho thẩm phán đi qua như họ thường làm.

- Tại sao lại có sự kích động thế này? - Mã Tông bối rối hỏi.

- Rõ ràng là có một số chuyện khó chịu đã phát sinh tại Tần Hoài trong thời gian ông ta vắng mặt - quan án nói. Ông chậm rãi cuộn tờ giấy lại và bỏ nó vào trong tay áo.

Mã Tông đột nhiên mỉm cười và nói với sự hài lòng:

- Dù sao chúng ta sẽ có một vài ngày ở cái nơi vui vẻ này!

- Một ngày duy nhất - quan án nhấn mạnh - Ta đã có một ngày để gặp được quan án Lỗ tại đây và ngày đó dùng để làm giúp ông ta công việc, không hơn. Chúng ta hãy quay về khách điểm để ta thay quan phục cho bữa ăn tối đáng nguyên rủa!

Quay lại khách điểm Thiên Phúc, Địch công nói với người quản lý rằng ông sẽ ăn tối tại nhà hàng Gia Hạc và nhờ ông ta thuê một chiếc kiệu sẵn sàng ngoài cổng để đưa ông tới đó. Họ đi vào Căn Phòng Đỏ, nơi Mã Tông giúp quan án mặc vào chiếc áo nghi lễ trang trọng bằng gấm xanh và chiếc mũ cánh chuồn bằng nhung đen. Địch công thấy người giúp việc đã vén màn che của chiếc giường và đặt một ấm trà trong giỏ đệm để trên bàn. Ông tắt những ngọn nến và đi ra ngoài, đi phía sau là Mã Tông.

Khi quan án đã khoá cửa và định cất chìa khoá vào tay áo của mình, ông dừng lại và nói:

- Ta muốn để lại chiếc chìa khoá này trong cửa. Ta không có gì để che giấu!

Ông đút chìa khoá vào ổ khoá một lần nữa và họ đi về phía sân trước. Tám phu khiêng kiệu đang đợi họ cạnh một chiếc kiệu lớn. Địch công lên kiệu và ra hiệu cho Mã Tông ngồi vào kiệu cùng với ông.

Trong khi họ di chuyển qua các đường phố ồn ào, quan án nói:

- Sau khi chúng ta đến nhà hàng và người thông báo tên ta, người đi ra ngoài và vào các sòng bạc cũng như quán rượu. Thực hiện một cuộc điều tra kín đáo về việc tự tử của người Viện sĩ hàn lâm, anh ta đã ở đây trong bao lâu, những người liên quan đến anh ta và tất cả mọi thứ mà người có thể hỏi được. Theo người bạn Lỗ của ta thì đó là một vụ án đơn giản, nhưng không thể nào biết được với trường hợp tự sát. Ta sẽ rời khỏi bữa ăn tối sớm nhất có thể. Nếu người không tìm thấy ta ở đó thì chờ ta trong phòng của ta tại khách điểm Thiên Phúc.

Chiếc kiệu được hạ xuống mặt đất. Khi họ bước xuống đường phố, Địch công nhìn lên và ngạc nhiên trước toà dinh thự cao chót vót trước mặt ông. Mười hai bậc thang bằng cẩm thạch trắng, hai bên là cặp sư tử bằng đồng lớn bằng kích thước thật dẫn đến một cánh cửa đôi sơn đỏ rực rỡ với những đồ trang trí bằng đồng. Phía trên là một tấm bảng mạ vàng rất lớn trên đó ghi hai chữ " Gia Hạc" màu đen. Tầng hai và ba được bao quanh bằng những lan can với những hình chạm khắc phức tạp và tất cả đều được mạ vàng. Những chiếc đèn lồng khổng lồ bằng lụa treo dọc theo các mái hiên. Ông đã nghe nói nhiều về sự giàu có trên đảo Thiên Đường nhưng ông đã không dự kiến được nó lại sang trọng rực rỡ như vậy.

Mã Tông bước lên và gõ mạnh vào khoen cửa bằng đồng. Sau khi anh thông báo với sự trang trọng cho người quản lý sự xuất hiện của Hội thẩm Địch, anh chờ đợi cho đến khi quan án đã đi vào bên trong, sau đó vội vã xuống cầu thang bằng đá cẩm thạch và gia nhập vào đám đông hỗn tạp trên đường phố.

Chương 3

Địch công tham dự một bữa tiệc tối Ông bất ngờ được Hoa Hậu chiếu cố

Địch công nói với người quản lý ra tiếp ông trong hội trường rằng ông được mời tham dự buổi tiệc thay mặt cho thẩm phán Lỗ. Sau khi người quản lý cúi mình thi lễ, anh ta dẫn ông lên một cầu thang rộng được phủ một tấm thảm dày màu xanh và đưa ông vào một phòng ăn lớn ở tầng hai.

Một bầu không khí mát mẻ dễ chịu trong căn phòng được tạo ra từ hai cái chậu lớn chứa đầy nước đá. Ở giữa phòng là một cái bàn bằng gỗ mun trên đó chất đầy thịt nguội và rượu đựng trong những cái cốc bằng bạc. Sáu cái ghế cũng bằng gỗ mun cẩn đá cẩm thạch đặt xung quanh bàn. Cạnh cửa sổ bốn người đàn ông đang ngồi uống trà và ăn hạt dưa xung quanh một cái bàn làm bằng đá hồng ngọc. Họ có vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy Địch công bước vào. Một người đàn ông đứng tuổi, gầy ốm và cao với chòm râu bạc đứng lên và đi đến gặp quan án. Ông ta hỏi một cách lịch sự:

- Ngài định tìm ai, thưa ngài?

- Ông có phải là Phong Đại? - Địch công hỏi.

Khi thấy người đó gật đầu, Địch công lấy tờ giấy uỷ quyền của quan án Lỗ từ tay áo của mình và đưa nó cho ông ta, giải thích là quan án Lỗ nhờ ông thay mặt cho ông ta đến tham dự bữa tiệc.

Phong Đại trả lại tờ uỷ quyền, cúi mình thi lễ và nói:

- Tôi là người quản lý nơi này, tôi hoàn toàn đặt dưới sự sai khiến của đại nhân. Cho phép tôi được giới thiệu những người khác với đại nhân!

Ông già gầy gò đội một cái mũ nhỏ tên là Ôn Nguyên, một người giàu có chủ các cửa hàng đồ cổ và đồ lưu niệm trên đảo Thiên Đường. Ông ta có khuôn mặt dài và đôi má hóp, nhưng đôi mắt nhỏ rất tinh nhanh nằm dưới đôi lông mày thưa thớt màu xám. Ông ta có một bộ ria mép màu xám ngắn và nhọn nhưng hàm râu thì được cắt tỉa gọn gàng. Một người đàn ông trẻ có phong cách lịch sự, đội một chiếc mũ vuông ngồi cạnh ông ta là người chủ của phường hội buôn rượu tên là Tào Phan Tề. Một thanh niên đẹp trai ngồi quay lưng về phía cửa sổ tên là Khởi Vu Phổ, là một thư sinh đang trên đường đến kinh đô để tham dự kỳ thi văn học. Phong Đại tự hào giới thiệu người thanh niên trẻ đã nổi tiếng là một nhà thơ.

Địch công nhìn những người khách và thấy rằng họ có nhiều hứa hẹn hơn là ông mong muốn. Ông nói với họ lời xin lỗi của quan án Lỗ.

- Mặc dù tôi tình cờ đi ngang qua đây - ông kết luận - quan án Lỗ đã nhờ tôi điều tra về vụ tự tử của Viện sĩ xảy ra ba ngày trước đây. Tôi tất nhiên là người mới tại địa phương này. Vì vậy, tôi sẽ vô cùng biết ơn nếu các ngài có thể cho tôi biết quan điểm của các ngài về vụ án này.

Có một sự im lặng đầy khó chịu. Sau đó, Phong Đại nói một cách nghiêm túc:

- Vụ tự sát của Viện sĩ Lý Liên là một trường hợp đáng tiếc, thừa đại nhân. Thật không may là những trường hợp như thế này xảy ra ở đây như cơm bữa. Một số du khách thua sạch túi tại các sông bãi và đã chọn cách kết thúc cuộc đời của họ.

- Tôi biết rằng trong vụ án này động cơ tự sát chính là tình yêu không được đáp lại. - Địch công thăm dò.

Phong Đại nhìn nhanh ba người kia. Tào Phan Tề và nhà thơ trẻ cúi nhìn tách trà trước mặt. Ông chủ đại lý đồ cổ họ Ôn mím đôi môi mỏng của mình. Vuốt chòm râu dê của mình, ông ta hỏi một cách thận trọng:

- Quan án Lỗ đã nói như thế à, thưa ngài?

- Không nhiều lắm - quan án thừa nhận - người đồng nghiệp của tôi không có nhiều thời gian do đó ông ta chỉ nói vài ý chính.

Ôn đưa một cái nhìn đầy ngụ ý cho Phong. Tào Phan Tề nhìn quan án với đôi mắt u sầu đầy vẻ mệt mỏi của mình và bắt đầu nói một cách từ tốn:

- Bầu không khí của đảo Thiên Đường này thật không may là nó không có lợi cho những xung đột về tình cảm. Chúng tôi lớn lên tại đây cho nên đã quen với những mối tình phù phiếm chứ không phải thật lòng. Chúng tôi xem nó chỉ là một trò tiêu khiển tao nhã, một trò chơi không quan trọng chỉ để mua vui một vài giờ. Người đàn ông tìm thấy một sự thoải mái trong hạnh phúc khi thành công, khi thất bại thì họ tìm quên trong cờ bạc. Nhưng người từ bên ngoài thường cảm thấy khó khăn để thích nghi với điều này và các nàng kỹ nữ của chúng tôi thì có kỹ năng trong nghệ thuật về tình yêu. Những người khách để mình chìm đắm vào các mối tình đó để rồi dẫn đến kết cuộc bi thảm.

Địch công không ngờ một người thương gia về rượu lại có thể có được những nhận xét như thế. Ông hỏi một cách tò mò:

- Ông xuất thân từ hòn đảo này phải không, ông Tào ?

- Không, thưa đại nhân, gia đình chúng tôi quê quán ở phương Nam. Khoảng bốn mươi năm trước đây cha tôi định cư tại đây và mua tất cả những cửa hàng rượu trên hòn đảo này.

Tiếc là ông qua đời quá sớm khi tôi vẫn còn là một đứa trẻ.

Phong vội vã đứng lên và nói với quan án với một sự vui vẻ giả tạo:

- Bây giờ chúng ta hãy dùng một thứ gì đó tốt hơn là trà, thưa các ngài. Mời các ngài ngồi xuống và dùng bữa tối!

Ông mời quan án ngồi ở vị trí danh dự trong bàn tiệc đối diện với cửa ra vào. Bản thân ông ta ngồi đối diện với quan án, với Tào Phan Tề ngồi bên trái và Ôn Nguyên bên phải. Ông ra hiệu cho nhà thơ trẻ ngồi bên phải của Địch công, sau đó đề nghị mọi người cùng nâng ly để chào mừng quan án đến hòn đảo này.

Địch công nhấp vài ngụm rượu. Sau đó ông chỉ vào chiếc ghế còn trống bên trái của mình và hỏi:

- Vẫn còn một vị khách chưa đến à ?

- Đúng vậy, thưa đại nhân, một vị khách vô cùng đặc biệt! - Phong trả lời. Một lần nữa quan án lại bị bất ngờ vì thái độ vui vẻ của ông ta - Lát nữa đây một kỹ nữ xinh đẹp và nổi tiếng, cô Nguyệt Thu, sẽ đến tham dự cùng chúng ta tại bữa tiệc này.

Quan án nhướng mày. Một hay hai cô kỹ nữ vẫn còn đứng hoặc ngồi trên ghế dài bên ngoài. Họ chắc chắn không thể ngồi vào bàn tiệc như những vị khách. Tào Phan Tề nhận thấy cái nhìn nghi hoặc của Địch công nên vội vã nói:

- Kỹ nữ nổi tiếng là một tài sản quan trọng đối với chúng tôi, thưa đại nhân, và như thế có được sự đối đãi hơi khác biệt. Bên cạnh các sòng bạc của chúng tôi, các kỹ nữ là một sự thu hút đối với du khách khi đến hòn đảo này. Họ mang lại một nửa lợi nhuận của đảo Thiên Đường.

- Bốn mươi phần trăm số lợi nhuận đó phải nộp cho triều đình - ông chủ tiệm đồ cổ nhận xét một cách khô khốc.

Địch công lặng lẽ dùng đũa gắp một miếng cá khô. Ông biết rằng các khoản thuế của khu giải trí này là một phần không nhỏ trong doanh thu của toàn tỉnh. Ông nói với Phong:

- Tôi cho rằng những người có thể kiếm được một số tiền từ các sòng bạc có thể giữ an toàn số tiền của mình trên hòn đảo này.

- Trên hòn đảo này thì việc đó không quá khó khăn, thưa ngài. Tôi có khoảng sáu mươi người được tuyển chọn từ dân địa phương, những người này đã được thẩm phán bổ nhiệm làm các bộ đầu đặc biệt. Họ không mặc đồng phục và do đó có thể trà trộn vào các khách hàng trong sòng bạc, nhà hàng hoặc nhà thổ. Họ âm thầm quan sát mọi việc diễn ra nơi

đây. Khu vực xung quanh hòn đảo lại là một vấn đề phức tạp, khi có nhiều bọn cướp rình rập để cướp bóc du khách đến hoặc đi khỏi hòn đảo này. Nửa tháng trước đây chúng tôi gặp một trường hợp khá xấu. Năm tên cướp cố gắng cướp của một du khách vừa rời khỏi đảo mang theo một số lượng vàng khá lớn. May mắn thay hai người của chúng tôi đi cùng vị du khách đó đã đánh bại bọn cướp và giết được ba tên, hai tên còn lại đã trốn thoát.

Ông uống cạn cốc của mình sau đó hỏi:

- Tôi tin rằng ngài tìm thấy một nơi nghỉ trọ thoải mái, thưa đại nhân ?

- Phải, trong khách điểm Thiên Phúc. Trong một căn phòng rất đẹp có tên là Căn Phòng Đỏ

Tất cả bốn người đàn ông có mặt trên bàn đột nhiên nhìn chằm chằm vào quan án. Phong Đại đặt vội đôi đũa đang cầm trên tay xuống bàn và nói với vẻ hối lỗi:

- Người quản lý khách điểm không nên cho ngài trọ tại căn phòng đó, thưa đại nhân. Tại căn phòng đó, ba ngày trước đây, Viện sĩ đã tự sát. Tôi sẽ ngay lập tức tìm một căn phòng khác thích hợp cho ngài...

- Tôi không nhớ gì cả! - quan án vội ngắt lời ông ta - Tại căn phòng đó sẽ cho phép tôi tìm hiểu thêm về hiện trường của vụ án mạng. Và đừng trách người quản lý, bây giờ tôi vừa nhớ ra là ông ta đã cảnh báo tôi về điều này nhưng tôi đã cắt ngang lời ông ta. Nói cho tôi biết vụ tự sát xảy ra trong căn phòng nào trong hai căn phòng đó?

Phong vẫn còn tỏ ra khó chịu. Tào Phan Tề vội trả lời:

- Trong căn phòng ngủ màu đỏ, thưa đại nhân. Cánh cửa bị khóa từ bên trong. Thảm phán Lỗ phải phá vỡ cửa mới vào được.

- Tôi nhận thấy ổ khoá đã được thay mới. Phải, ổ khoá đã được khóa từ bên trong và cánh cửa sổ duy nhất của căn phòng đã có các chấn song bằng sắt mà một người không thể chui lọt qua. Chúng ta có thể chắc chắn một điều là không có sự can thiệp từ bên ngoài. Ngài Viện sĩ đã tự tử như thế nào ?

- Ông ta cắt tĩnh mạch của mình bằng con dao găm của ông ta. - Phong Đại lên tiếng - Đây là những việc đã diễn ra. Ngài Viện sĩ ăn tối một mình ở ngoài hàng hiên, sau đó ông ta đi vào phòng để sắp xếp giấy tờ theo như những gì ông đã nói với người phục vụ. Ông nói thêm là ông không muốn bị quấy rầy. Một vài giờ sau người phục vụ nhớ ra là anh ta chưa mang trà cho ngài Viện sĩ. Khi anh ta gõ cửa Căn Phòng Đỏ thì không thấy ai trả lời. Anh ta bước ra ngoài hiên và nhìn qua cửa sổ xem ngài Viện sĩ đã đi ngủ chưa. Sau đó, anh ta thấy ông ta nằm ngửa phía trước cái giường với bộ ngực đầy máu.

Người phục vụ ngay lập tức báo sự việc cho người quản lý và người này báo cho tôi. Chúng

tôi đi đến khách điểm nơi thẩm phán Lỗ đang ở, cùng với ông ta và những người lính đi đến khách điểm Thiên Phúc. Ngài thẩm phán phá vỡ cánh cửa của Căn Phòng Đỏ. Thi thể được mang đến đền thờ của Đạo Lão ở đầu kia hòn đảo và cuộc khám nghiệm tử thi được tiến hành ngay trong đêm.

- Có những dấu vết đặc biệt nào được tìm thấy trên thi thể không ? - Địch công hỏi.

- Không, thưa đại nhân. Nhưng mà để tôi nhớ lại xem nào, hình như là có một vài vết trầy xước mỏng và dài trên mặt và cánh tay của Viện sĩ mà không biết do đâu. Thẩm phán Lỗ đã phái một sứ giả đặc biệt đến gặp cha của Viện sĩ là quan ngự y nổi tiếng trong triều tên là Lý Huy, ông ta sống trong một ngôi biệt thự cách nơi đây sáu dặm về phía bắc. Người sứ giả đã quay trở về cùng với chú của người quá cố bởi vì ngài Lý Huy đang bị bệnh nặng không đi được. Người chú đã đem thi thể về chôn cất trong nghĩa trang của gia đình.

- Người kỹ nữ mà ngài Viện sĩ đem lòng si mê đó là ai ? - quan án hỏi.

Một lần nữa sự im lặng lại trở nên nặng nề. Phong háng giọng và sau đó trả lời với vẻ miễn cưỡng:

- Đó là Nguyệt Thu, thưa đại nhân. Hoa hậu của năm nay.

Địch công thở dài. Điều ông lo sợ đã trở thành hiện thực.

- Ngài Viện sĩ đã không để lại thư tuyệt mệnh cho cô ấy, giống như hầu hết những người bị tuyệt vọng trong tình yêu - Phong nhanh chóng nói tiếp - Nhưng chúng tôi thấy ông ta vẽ hai vòng tròn trên tờ giấy nằm trên bàn. Bên dưới ông viết cái tên Nguyệt Thu lặp đi lặp lại ba lần. Do đó, khi thẩm phán gọi cô đến để điều tra thì cô thừa nhận Viện sĩ đã say mê cô ta. Ông ta đề nghị mua lại cô nhưng cô từ chối.

- Tôi tình cờ gặp cô ấy vào buổi tối trước khi đến đây - quan án lạnh lùng nói - cô ta dường như có một niềm tự hào khi có những người tự tử vì cô ta. Tôi nghĩ cô ta là một người nhấn tâm, một người đàn bà hư hỏng. Do đó sự hiện diện của cô ta tại đây vào đêm nay dường như...

- Tôi hy vọng - Tào Phan Tề nói nhanh - rằng đại nhân vui lòng đặt mình vào vị trí của cô ấy trong bối cảnh đặc biệt của hòn đảo này. Nó sẽ giúp cho một kỹ nữ càng trở nên nổi tiếng nếu có người tự sát vì cô ta, đặc biệt khi ông ta là một người đáng chú ý. Mỗi quan hệ như thế sẽ lan truyền khắp tỉnh và sẽ thu hút những khách hàng có một sự tò mò bệnh hoạn...

- Thật là tồi tệ, không có vấn đề gì khác mà ông có thể nghĩ ra à! - Địch công cau mày gắt gỏng trả lời anh ta.

Những người phục vụ mang đến một con vịt quay đặt trên một cái mâm lớn. Quan án nếm

thử và phải thừa nhận là nó thật tuyệt vời. Ít nhất thì quan án Lỗ, người bạn của ông, cũng thông báo được một việc chính xác.

Ba cô gái trẻ bước vào và cúi mình thi lễ. Một người mang theo cây đàn, người thứ hai cầm một cái trống nhỏ. Trong khi hai người này ngồi xuống cái ghế dài sát tường thì người thứ ba, một cô gái có thân hình hấp dẫn với khuôn mặt xinh đẹp bước đến bàn và rót rượu. Phong giới thiệu cô ta tên là Ngân Tiên, một học trò của Nguyệt Thu.

Nhà thơ Khởi Vu Phổ, người nãy giờ có vẻ buồn rầu bây giờ dường như đã vui lên. Anh trao đổi một số lời đùa cợt với Ngân Tiên sau đó bắt đầu một cuộc trò chuyện với quan án về những bản nhạc cổ.

Cô gái cầm đàn chơi một bản nhạc vui nhộn và người bạn của cô phụ họa bằng cách dùng tay đánh vào mặt cái trống cô ta đang cầm. Khi bản nhạc chấm dứt, Địch công nghe ông chủ tiệm đồ cổ hỏi một cách giận dữ:

- Tại sao lại làm ra vẻ đơan trang, cô em đáng yêu?

Ông thấy Ngân Tiên với khuôn mặt đỏ ửng đang cố gắng thoát ra khỏi vòng tay của lão già, lão ta đang dùng tay của mình lần sâu vào tay áo rộng của cô.

- Hãy còn quá sớm, ông Ôn ! - nhà thơ trẻ nói một cách gay gắt.

Khi ông Ôn nhanh chóng rút tay ra, Phong Đại nói:

- Rót đầy cốc cho ông Khởi, Ngân Tiên! Và tiếp đãi ông ấy cho tốt vào, ông ta sắp chấm dứt cuộc sống độc thân vui vẻ của mình rồi! - ông ta nói thêm với Địch công - tôi vui mừng thông báo cho ngài, thưa đại nhân, rằng trong vài ngày tới đây ông Tào Phan Tề sẽ thông báo việc hứa hôn của ông Khởi Vu Phổ và con gái duy nhất của tôi, Bích Ngọc.

- Nào, nâng ly chúc mừng! - Tào Phan Tề kêu lên vui vẻ.

Địch công nói vài lời chúc mừng với nhà thơ trẻ nhưng ông bất ngờ ngưng lại. Ông nhìn với vẻ thất thần người phụ nữ cao lớn với vẻ mặt uy nghi vừa xuất hiện trước cánh cửa mở.

Cô mặc một chiếc áo bằng gấm tuyệt đẹp thêu chỉ vàng hình các loài hoa và chim với cổ áo cao và tay áo rộng. Một chiếc thắt lưng màu tím rộng bản thắt ngang hông làm lộ rõ vòng eo mảnh mai và bộ ngực đầy đặn. Mái tóc cô búi cao và được cài bằng chiếc trâm vàng nạm ngọc. Khuôn mặt hình trái xoan trang điểm cẩn thận và trên đôi tai xinh xắn đeo một đôi bông tai bằng cẩm thạch màu xanh lá cây chạm khắc tinh tế.

Phong chào đón cô rất nồng nhiệt. Cô cúi mình thi lễ một cách chiếu lệ sau đó nhìn nhanh bàn tiệc và cau mày hỏi Phong:

- Thẩm phán Lỗ chưa đến à ?

Phong vội vã giải thích là thẩm phán Lỗ phải rời khỏi hòn đảo vì có việc đột xuất nhưng Địch đại nhân, thẩm phán của huyện lân cận, đã đại diện cho ông ta đến tham dự bữa tiệc. Ông mời cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh quan án. Khi cô ngồi xuống, Địch công nghĩ rằng ông nên có quan hệ tốt với cô ta để từ đó có thể thu thập thông tin về người Viện sĩ đã chết. Vì vậy, ông vui vẻ nói:

- Bây giờ chúng ta đã biết nhau! Tôi thực sự rất may mắn trong ngày hôm nay!

Nguyệt Thu nhìn ông một cách lạnh nhạt.

- Rót đầy ly cho ta! - cô quát Ngân Tiên.

Cô gái vội vã vâng lời và Nguyệt Thu uống cạn ly chỉ trong một hơi, cái ly ngay lập tức được rót đầy trở lại. Sau đó, cô ta làm như tình cờ hỏi quan án:

- Thẩm phán Lỗ không nhờ ngài nhắn gì cho tôi à ?

- Ông ta nhờ tôi chuyển lời xin lỗi chân thành của ông ta đến với mọi người - Địch công trả lời với vẻ hơi ngạc nhiên - chắc chắn là bao gồm luôn cả cô.

Cô ta không trả lời mà âm thầm nhìn vào ly rượu của mình một lúc lâu, đôi lông mày xinh đẹp của cô cau lại. Quan án nhận thấy bốn người kia nhìn cô với vẻ lo lắng. Đột nhiên cô ngẩng đầu lên và quát vào mặt hai cô gái đang cầm nhạc cụ:

- Đừng ngồi đó giương mắt ra nhìn như hai con ngốc! Chơi một bản nhạc nào đó, đây là lý do hai người có mặt ở đây!

Khi hai cô gái với vẻ sợ hãi bắt đầu tấu nhạc, cô ta uống cạn ly rượu của mình chỉ trong một hơi. Tò mò quan sát người phụ nữ xinh đẹp ngồi kế mình, Địch công nhận thấy những đường nét tàn nhẫn trên miệng cô ta càng lộ rõ. Cô ta rõ ràng là loại người có tính tình rất khó chịu. Cô ngước lên và nhìn Phong Đại với vẻ dò hỏi. Ông ta liền làm ngơ và nhanh chóng bắt đầu cuộc trò chuyện với Tào Phan Tề.

Đột nhiên Địch công hiểu ra. Trên hiên cô ta đã nói với ông là cô sẽ trở thành vợ của một thẩm phán, người đó cũng là một nhà thơ và giàu có. Lỗ là một thẩm phán, cũng có làm thơ và hầu bao ông ta thì rủng rỉnh! Ông thích thú khi nghĩ rằng người đồng nghiệp đa tình của mình trong khi điều tra về vụ tự tử đã tình cờ quen biết với Hoa hậu và trong một thời điểm khinh suất đã lỡ hứa hẹn sẽ mua lại và kết hôn với cô.

Điều đó giải thích cho việc ông ta hấp tấp rời khỏi hòn đảo, đúng là ông ta " Bỏ của chạy lấy

người". Vị thẩm phán vui tính đã sớm phát hiện ra ông ta dính vào một người phụ nữ đầy tham vọng và tàn nhẫn, người sẽ không ngần ngại gây áp lực lên ông ta, ông ta không cho phép mình quan hệ thân mật với một nhân chứng quan trọng trong vụ án. Không có gì khó hiểu khi ông ta muốn chuồn khỏi hòn đảo càng nhanh càng tốt! Nhưng ông ta đã đánh lừa ông, một người đồng nghiệp, vào vị trí làm vật thế thân cho ông ta. Tất nhiên Phong và những người khác đều biết rõ về sự say mê của Lỗ do đó đã mời Nguyệt Thu đến bữa tiệc. Có lẽ bữa tiệc tối này còn là tiệc chúc mừng thẩm phán Lỗ chuộc cô ấy ra. Do đó họ vô cùng kinh ngạc khi nhận ra rằng thẩm phán Lỗ đã cho họ "leo cây" và đưa đến một vị hội thẩm khác để thế mạng. Phải, ông phải cố gắng thoát ra khỏi tình huống dở khóc dở cười này.

Ông nở một nụ cười nhã nhặn và nói với Nguyệt Thu:

- Tôi vừa nghe tin ngài Viện sĩ nổi tiếng Lý Liên đã tự tử vì cô. Những người xưa đã rút ra một kết luận là những người đàn ông trẻ tuổi tài năng và đẹp trai luôn bị vướng vào lưới tình với những người phụ nữ tài năng và xinh đẹp!

Nguyệt Thu liếc xéo ông sau đó trả lời với giọng nói đã có phần thân thiện hơn:

- Cảm ơn ngài đã khen. Phải, Lý là một người đàn ông quyến rũ theo một cách nào đó. Ông ta cho tôi một lọ nước hoa như một món quà chia tay bỏ trong một phong bì kèm theo một bài thơ rất ngọt ngào. Ông đã đến căn phòng tôi trú ngụ để đưa tận tay cho tôi món quà đó. Ông ta biết tôi thích những loại nước hoa đắt tiền.

Cô thở dài sau đó trầm ngâm nói tiếp:

- Tôi lẽ ra nên dành chút tình cảm cho ông ta sau tất cả mọi việc. Ông ta rất chu đáo và hào phóng. Tôi bận đến nỗi còn chưa mở cái phong bì đó ra và tự hỏi không biết trong đó là loại nước hoa gì? Ông ta biết tôi thích mùi xạ hương cũng như mùi gỗ đàn hương của Ấn độ. Tôi có hỏi anh ta về điều này khi anh ta cáo lui nhưng anh ta không trả lời mà chỉ nói " Tôi mong nó sẽ đi đến đích " có nghĩa là tôi! Ông ta chỉ nở một nụ cười nhẹ. Ngài nghĩ rằng mùi hương nào thích hợp với tôi hơn, mùi xạ hương hay đàn hương ?

Địch công bắt đầu những lời khen ngợi theo phép xã giao nhưng ông bị gián đoạn bởi những âm thanh của một vụ xô xát ở phía bàn bên kia. Ngân Tiên, người vừa đến rót rượu cho lão chủ tiệm đồ cổ đang cố gắng một cách điên cuồng để đẩy tay của lão ta ra khỏi ngực của cô. Cuộc giằng co đã làm đổ rượu ướt áo của lão chủ tiệm đồ cổ.

- Con ngốc vụng về kia! - Nguyệt Thu mắng cô ta - Mi không thể cẩn thận hơn được à ? Và mái tóc mi đang rối tung lên kìa ! Đi về phòng thay đồ và sửa soạn lại đi!

Nguyệt Thu quắc mắt nhìn theo cô gái đang sợ hãi bước ra cửa. Quay sang quan án, cô hỏi một cách rụt rè:

- Ngài có thể rót cho tôi một ly rượu ? Coi như một đặc ân được không ?

Rót đầy ly cho cô ta, ông nhận thấy cô đang đỏ mặt, rượu mạnh cuối cùng cũng có một tác dụng nào đó. Cô liếm môi và mỉm cười nhẹ nhưng dường như cô đang suy nghĩ về một điều gì đó. Sau khi uống vài ngụm rượu cô đột nhiên đứng lên và nói:

- Tôi xin phép ra ngoài một chút, tôi sẽ quay lại ngay!

Sau khi cô bỏ đi quan án cố gắng bắt chuyện với Khởi Vu Phổ nhưng nhà thơ trẻ dường như đã trở lại tâm trạng buồn rầu của anh ta. Món ăn mới được mang vào và mọi người cùng ăn với sự thích thú. Hai cô gái chơi nhiều điệu nhạc mới lạ đang thịnh hành. Địch công không thích các giai điệu mới này nhưng ông phải công nhận một điều là thức ăn rất ngon.

Khi món cá cuối cùng được mang ra, Nguyệt Thu quay trở lại và trong tâm trạng rất hưng phấn. Trong khi đi ngang qua lão chủ tiệm đồ cổ cô dừng lại và thì thầm điều gì đó vào tai lão ta sau đó tinh nghịch dùng cây quạt của cô đập nhẹ lên vai lão. Khi ngồi xuống, cô nói với quan án:

- Thật là một buổi tối thú vị!

Cô đặt bàn tay mình lên cánh tay ông và cúi đầu để ông có thể ngửi thấy mùi nước hoa xạ hương trên tóc của cô và nói một cách nhẹ nhàng:

- Tôi sẽ nói cho ngài biết tại sao tôi có vẻ cộc cằn khi chúng ta gặp nhau trên hành lang của khách điếm? Bởi vì tôi ghét phải thừa nhận với bản thân là tôi rất thích ngài. Ngay từ cái nhìn đầu tiên!

Cô nhìn sâu vào mắt ông và nói tiếp:

- Và ngài không thích tôi hay là chỉ tỏ vẻ như thế ?

Trong khi Địch công còn đang lúng túng tìm câu trả lời thích hợp thì cô siết chặt tay ông và nhanh chóng nói tiếp :

- Thật vui khi được làm quen với một người đàn ông khôn ngoan và từng trải như ngài! Ngài hoàn toàn không biết những cái gọi là hiện đại của những cô gái trẻ nhâng nháo như tôi! Đó chính là sự khác biệt của một người đàn ông trưởng thành như ngài, người...

Cô nhìn ông một cách e thẹn, chớp chớp mắt và nói thêm rất nhẹ nhàng:

- Ai biết được...

Quan án cảm thấy nhẹ nhõm khi Ôn Nguyên đã đứng lên khỏi ghế và đang chuẩn bị cáo từ. Ông ta nói rằng có một khách hàng quan trọng xin gặp ông ta sau bữa ăn tối và ông đang xin lỗi mọi người để về sớm.

Nguyệt Thu bắt đầu nói chuyện đùa cợt với Phong và Tào. Cô ta uống liên tiếp và giọng nói bắt đầu líu nhíu nhưng vẫn cố bắt bẻ này nọ. Nhưng cuối cùng, sau khi Phong kể xong một câu chuyện hài hước cô ta đột nhiên đặt tay trên trán và nói với về ai oán:

- Ô, tôi đã uống quá nhiều! Các ngài chắc sẽ cảm thấy không hài lòng nếu tôi xin được phép ra về ngay bây giờ? Tôi xin uống cạn ly này và xin phép cáo từ!

Cô cầm lấy cốc rượu của Địch công lên và từ từ uống. Sau đó cô cúi đầu chào và ra về.

Khi thấy quan án nhìn chằm chằm với vẻ ghê tởm vết son môi dính trên miệng cốc, Tào Phan Tề mỉm cười nhận xét:

- Ngài đã gây ấn tượng mạnh với cô nàng Hoa hậu của chúng tôi rồi, thưa đại nhân!

- Cô ta chỉ muốn tỏ ra lịch sự với một người lạ - Địch công phản đối.

Khởi Vu Phổ đứng lên và xin phép cáo từ với lý do là anh ta cảm thấy mệt. Quan án nghĩ rằng bản thân ông không nên bỏ về sớm quá mà phải ngồi lại thêm một lúc nữa, vì nếu ông về sớm mọi người sẽ nghĩ ông chạy theo cô kỹ nữ kia. Việc cô ta uống từ cốc của ông rõ ràng là một lời mời gọi. Thật là một tình huống khó xử mà tên bạn vô lại họ Lỗ đã đưa ông vào! Với một tiếng thở dài, ông bắt đầu dùng món chè tráng miệng của bữa tối.

Chương 4

Mã Tông quen với hai người bạn lạ lòng Ôn Nguyên có liên quan gì đến vụ án

Sau khi Mã Tông chia tay Địch công tại cổng khách sạn Gia Hạc, anh bước ra đường phố vừa đi vừa huýt sáo một điệu nhạc vui nhộn. Ngay sau đó anh tìm thấy con đường chính của đảo.

Tất cả mọi người trên phố chen chân nhau đi lại dập dìu và đổ dồn vào các sòng bạc nằm dọc hai bên đường. Những người hồ lì hét to lên để mọi người chú ý trong đám đông ồn ào. Mỗi khi tiếng ồn lắng xuống lại nghe thấy tiếng kêu lách cách của những đồng xu trong cái máng bằng gỗ được hai người mạnh mẽ trước mỗi sòng bạc lắc tới lắc lui. Họ lắc nó suốt đêm vì âm thanh của những đồng bạc va vào nhau được cho là mang lại may mắn và nó thu hút khách hàng đến sòng bạc.

Mã Tông dừng lại trước một cái bục cao bằng gỗ đặt bên cạnh sòng bạc lớn nhất. Trên đó đặt các đĩa đựng đầy mứt, bánh kẹo và trái cây. Cạnh đó là một cái giàn để các mô hình bằng giấy hình nhà, xe ngựa, tàu thuyền và quần áo cũng được làm bằng giấy. Đây là một bàn thờ được lập ra vào tháng thứ bảy vì lợi ích của linh hồn những người đã chết, nó là một phần của Lễ hội người chết. Những bóng ma sẽ hưởng thực phẩm và lựa chọn trong các mô hình bằng giấy tất cả những gì cần thiết cho cuộc sống của họ ở thế giới bên kia. Vào ngày ba mươi tháng bảy, lúc kết thúc lễ hội, thức ăn được phân phát cho người nghèo và các mô hình bằng giấy được đốt đi để cúng cho các vong hồn người chết. Lễ hội nhắc nhở với mọi người rằng cái chết không phải là cuộc chia tay cuối cùng, mỗi năm những người đã mất có thể quay trở lại và trong vài tuần tham gia vào cuộc sống cùng với những người yêu mến họ.

Sau khi Mã Tông nhìn ngắm mọi thứ, anh tự nói với mình với một nụ cười:

- Linh hồn bác Phan chắc không có mặt nơi đây! Ông không còn đủ răng để mà ăn bánh kẹo nhưng ông rất sành sỏi về cờ bạc lúc còn sống! Mình rất may mắn khi được ông để lại cho hai miếng vàng! Mình phải đặt cược linh hồn của mình vào các ván bài. Mình tốt hơn nên đi vào bên trong, có thể ông bác của mình sẽ cho đưa cháu một vài lời khuyên hữu ích!

Anh bước vào phòng sau khi trả mười đồng và theo dõi một lúc lâu đám đông dày đặc bao quanh một bàn đánh bạc lớn. Ở đây trò chơi rất đơn giản và phổ biến, người ta đặt cược vào tổng số nút lớn hay nhỏ của ba con xúc xắc ném ra. Sau đó anh đi đến cầu thang ở phía sau.

Trong căn phòng lớn trên lầu các con bạc ngồi thành nhóm sáu người quanh một chực cái bàn nhỏ đặt rải rác trong phòng, họ tham gia vào các trò chơi khác nhau với những cái thẻ

và các con xúc xắc. Tất cả những người chơi ở đây đều ăn mặc sang trọng, ở một cái bàn Mã Tông nhận thấy có hai người đàn ông đội mũ đồng phục của sòng bài. Ở trên tường treo một tấm bảng màu đỏ có ghi những chữ lớn màu đen " Mỗi ván bài phải được thanh toán ngay lập tức bằng tiền mặt "

Trong khi Mã Tông đang phân vân không biết nên tham gia vào trò chơi nào thì một gã gù nhỏ bé rón rén đi đến gần anh. Hắn mặc một chiếc áo ngắn màu xanh nhưng chiếc đầu to lớn với mái tóc bù xù màu xám để trần. Ngược nhìn lên thân thể cao lớn của Mã Tông với đôi mắt tròn và sáng, hắn nói bằng một giọng the thé:

- Nếu anh muốn tham gia vào một trò chơi, anh phải cho tôi xem số tiền anh mang theo.

- Mặc mớ gì đến anh ? - Mã Tông hỏi một cách giận dữ.

- Đó là quy định! - Một tiếng nói trầm trầm vang lên từ phía sau.

Mã Tông quay lại và thấy mình đối mặt với một gã đàn ông khổng lồ, gã cao bằng anh nhưng có một bộ ngực to như cái thùng chứa nước. Cái đầu lớn của gã như dính liền với đôi vai rộng và bộ ngực của gã phồng lên như vỏ của một con cua. Gã quan sát Mã Tông từ trên xuống dưới với đôi mắt nhỏ lồi ra của gã.

- Anh là ai ? - Mã Tông hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Tôi là Cua - gã đàn ông to lớn trả lời với vẻ mệt mỏi - người đồng nghiệp của tôi ở đây được gọi là Tôm. Chúng tôi xin phục vụ anh.

- Anh không có một người đồng nghiệp gọi là Muối à ? - Mã Tông hỏi.

- Không, tại sao ?

- Như thế thì tôi có thể ngâm cả ba người vào chung với nhau trong nước sôi và tôi có một bữa ăn ngon miệng - Mã Tông trả lời với vẻ khinh bỉ.

- Anh giúp tôi chứ ? - Cua hỏi gã gù một cách buồn bã - tôi bị một khách hàng chế nhạo.

Tôm lờ gã đi. Ngược nhìn lên Mã Tông với cái mũi nhọn của y, y hỏi một cách mạnh mẽ:

- Anh không biết đọc? Tấm bảng nói rằng khách hàng phải thanh toán bằng tiền mặt. Để ngăn ngừa những người chơi khác bị quỵ tiền, những người mới đến phải cho chúng tôi biết họ có đủ khả năng để chi trả hay không.

- Điều đó không phải là không hợp lý - Mã Tông miễn cưỡng đồng ý - hai anh thuộc về sòng bạc này ?

- Tôi và Tôm là người quan sát - Cua lặng lẽ nói - Chúng tôi làm việc cho ông Phong Đại, chủ nhân của nơi này.

Mã Tông nhìn cặp đôi lạ lùng này và suy nghĩ trong một lúc. Sau đó anh cúi xuống và lấy tờ giấy chứng nhận từ giày của mình. Đưa nó cho Cua, anh nói:

- Tôi làm việc cho quan án sát Địch của Phủ Dương, hiện giờ là hội thẩm phụ trách nơi đây. Tôi muốn có một cuộc trò chuyện yên tĩnh với anh.

Cặp đôi kỳ lạ xem xét kỹ lưỡng tờ giấy chứng nhận. Cua trả lại cho Mã Tông kèm theo một tiếng thở dài:

- Một cuộc nói chuyện đồng nghĩa với cái cổ họng sẽ bị khô. Xin mời đến ban công, ông Mã, và dùng một chút đồ uống với thức ăn nhẹ.

Ba người đàn ông ngồi trong một góc nhà nơi Cua có thể quan sát các con bạc bên trong. Ngay sau đó một người hầu mang đến một đĩa lớn cơm chiên và ba bình rượu đặt trên bàn của họ.

Sau những lời chào hỏi theo phép lịch sự thông thường Mã Tông biết được hoá ra Tôm và Cua sinh ra và lớn lên tại đảo Thiên Đường. Cua là một võ sĩ đã đạt đến cấp độ tám, chẳng bao lâu anh ta và Mã Tông đã đi sâu vào thảo luận về các đòn thế trong môn vật. Gã gù không tham gia vào cuộc trò chuyện về kỹ thuật này mà tập trung vào việc "tấn công" đĩa cơm chiên và làm cho nó vơi đi với tốc độ đáng kinh ngạc. Khi không còn lại gì trên đĩa, Mã Tông nốc cạn rượu trong ly của mình, dựa lưng vào ghế võ bụng và nói một cách mãn nguyện:

- Bây giờ vấn đề thủ tục đã xong, tôi cảm thấy mình đã có đủ sức mạnh để đi vào công việc chính. Hai người có thể cho tôi biết thông tin về Viện sĩ Lý ?

Cua trao đổi một cái nhìn nhanh với Tôm rồi nói:

- Như vậy ông chủ của anh muốn biết chuyện gì đã xảy ra phải không ? Tôi sẽ nói cho anh các ý chính, ngài Viện sĩ bắt đầu chuyến đi nghỉ mát và có một kết thúc bi thảm tại đây nhưng khoảng thời gian ông ở tại hòn đảo này ông ta đã có rất nhiều niềm vui, tôi tin chắc thế.

Có tiếng ầu đã vang lên từ trong sòng bạc. Cua đứng lên và đi vào bên trong với một tốc độ mà không ai có thể ngờ ở một người có thân hình to lớn như thế. Tôm uống cạn ly rượu của mình và nói tiếp:

- Đây là câu chuyện đã xảy ra. Mười ngày trước đây, vào ngày thứ mười tám, ngài Viện sĩ

và năm người bạn đến hòn đảo này từ thủ đô trên một chiếc thuyền lớn. Họ ở trên sông hai ngày để vui chơi và nhậu nhẹt từ sáng đến tối. Các thuyền viên lo mọi chuyện trên thuyền vì bọn họ đều say rượu. Trời có sương mù và thuyền của họ va phải thuyền của ông Phong, ông chủ của chúng tôi, trên thuyền có đứa con gái của ông ta. Cô ấy trở về nhà sau chuyến viếng thăm gia đình một người họ hàng. Có một sự hư hỏng nặng và hai thuyền phải neo lại tại đó chờ cho đến bình minh. Viện sĩ hứa sẽ bồi thường mọi thiệt hại. Đó là bắt đầu cho kỳ nghỉ tồi tệ của Viện sĩ tại hòn đảo này. Sau đó, Viện sĩ và bạn bè của ông ta đi đến khách điểm Thiên Phúc, bản thân ông ta thuê cho mình Căn Phòng Đỏ.

- Chết tiệt! Đó là căn phòng mà ông chủ tôi đang ở ! - Mã Tông kêu lên - Nhưng ông ta không sợ ma. Tôi cho rằng Viện sĩ tự tử tại căn phòng đó ?

- Tôi đâu có nói là ông ta tự tử, và tôi cũng đâu có nói về những con ma ? - gã gù nhấn mạnh.

Cua vừa quay trở lại và đã nghe những lời nhận xét sau cùng.

- Chúng ta đừng nói chuyện về những bóng ma - anh ta vừa ngồi xuống vừa nói - Và Viện sĩ không tự tử.

- Tại sao ? - Mã Tông ngạc nhiên hỏi.

- Bởi vì - Tôm trả lời - vì là một người quản lý trật tự nên tôi quan sát ông ta. Ở tại sông bạc này. Ông ta rất bình thản dù thắng hay thua. Ông ta không phải là loại người tự sát. Đó là lý do tại sao.

- Chúng tôi quan sát mọi người ở đây đã được mười năm, anh biết đấy - Cua nói thêm - Biết tất cả các loại người, các tính cách của mỗi loại người. Thí dụ như nhà thơ trẻ Khởi Vu Phổ. Anh ta thua hết tiền tại sông bạc này, thua đến đồng xu cuối cùng. Anh ta thuộc loại người dễ kích động. Có thể tự tử ngay trước mặt anh trước khi anh kịp nháy mắt. Nhưng với Viện sĩ thì không. Không bao giờ có chuyện ông ta tự tử. Không bao giờ.

- Ông ta đã có quan hệ với một người phụ nữ - Mã Tông nhận xét - Phụ nữ thường biến đàn ông thành những kẻ ngốc. Khi tôi nghĩ về những điều họ đã từng làm đối với tôi, đôi khi...

- Ông ta không tự tử - Cua lặp đi lặp lại một cách nhấn nại - Ông ta là một kẻ lạnh lùng và tính toán. Nếu một cô nàng định bỏ rơi ông ta thì ông ta sẽ dùng thủ đoạn để đối phó. Tuyệt đối không có chuyện tự tử.

- Hay có khả năng là một vụ giết người ! - Mã Tông nói cộc lốc.

Cua có vẻ sững sờ. Anh ta quay lại hỏi Tôm:

- Hình như tôi chưa từng nói đến hai chữ giết người, phải thế không ?

- Anh chưa nói! - gã gù trả lời chắc nịch.

Mã Tông nhún vai.

- Anh ta ngủ với những cô nàng nào ?

- Ông ta đã nhìn thấy Hoa hậu của chúng tôi suốt thời gian ông ta ở đây - Tôm trả lời - nhưng ông ta cũng biết Cẩm Chương trên con phố cạnh đó và Ngọc Hoa và Mẫu Đơn. Ông ta có thể có quan hệ với họ theo những gì mà pháp luật gọi là mối quan hệ xác thịt, mà có khi chỉ là đùa giỡn cho vui. Đi mà hỏi những cô gái ấy, đừng hỏi tôi.

- Vụ điều tra này thú vị đây - Mã Tông vừa cười vừa nói - trong mọi trường hợp họ đã có những phút giây rất vui vẻ. Sau đó xảy ra việc gì ?

- Cách đây ba ngày, vào sáng ngày hai mươi lăm - Tôm nói tiếp - Viện sĩ thuê một chiếc thuyền để cho năm người bạn của mình quay trở về kinh đô. Ông ta quay về Căn Phòng Đỏ và ăn trưa ở đó một mình. Ông ngồi cả buổi chiều trong phòng, lần đầu tiên ông ta không đi vào các sòng bạc. Và cũng lần đầu tiên ông ta ăn một mình. Sau đó ông ta khoá trái cửa phòng nhốt mình trong đó để rồi vài giờ sau được tìm thấy với cái cổ họng bị cắt đứt.

- Cầu cho linh hồn ông ta yên nghỉ - Cua lẩm bẩm.

Tôm trầm ngâm gãi chiếc mũi dài của mình sau đó nói tiếp:

- Bây giờ thì hầu hết là tin đồn, anh biết đấy. Tin hay không thì tùy anh. Với đôi mắt của chúng tôi, chúng tôi quan sát thấy một điều này: ông chủ hiệu đồ cổ Ôn Nguyên đi đến khách điểm trong đêm đó, sau lúc ăn tối.

- Như vậy là ông ta đến thăm Viện sĩ! - Mã Tông kêu lên một cách háo hức.

- Những người làm việc trong tòa án có thói quen điều tra người khác thì phải ? - gã gù buồn rầu hỏi Cua.

- Đó là thói quen của họ! - Cua nhún vai trả lời.

- Tôi nói điều này, anh bạn - Tôm kiên nhẫn giải thích - Chúng tôi chỉ thấy Ôn Nguyên đi vào khách điểm. Đó là tất cả.

- Trời - Mã Tông kêu lên - nếu hai người có thể quan sát mọi người trên hòn đảo này, hai người chắc phải rất bận rộn trong cuộc sống!

- Chúng tôi không theo dõi tất cả những người nổi tiếng trên hòn đảo này - Cua nói - Chỉ theo dõi có Ôn thôi.

Tôm gật đầu đồng ý với ý kiến này.

- Ba ngành nghề mang lại thu nhập lớn của hòn đảo này - Cua tiếp tục và nhìn chăm chú Mã Tông với đôi mắt lồi của mình - Một, cờ bạc và nhà thổ, đó là lĩnh vực của ông Phong, chủ của chúng tôi. Hai, ăn uống, đó là việc kinh doanh của ông Tào. Ba, mua bán đồ cổ và đồ lưu niệm, đó là việc kinh doanh của ông Ôn Nguyên. Có thể nói rằng ba nghề này có một mối liên hệ chặt chẽ với nhau. Nếu một người nào đó thắng được một số tiền lớn từ sòng bài, chúng tôi sẽ dùng những lời tốt đẹp để giới thiệu cho anh ta đến Tào và Ôn. Anh ta có thể tổ chức một bữa tiệc lớn hoặc mua những món đồ cổ xinh đẹp. Còn nếu một người thua hết tiền ở sòng bạc chúng tôi sẽ xem anh ta có một người tỳ thiếp hay một nữ tỳ xinh đẹp nào đó để bán hoặc giới thiệu anh ta cho ông Ôn để anh ta bán đi một vài món đồ cổ mà anh ta có. Và công việc là như thế, liên kết mọi người với nhau.

- Một sự tổ chức kinh doanh chặt chẽ - Mã Tông nhận xét.

- Hoàn hảo - Tôm đồng ý - Như vậy chúng ta có Phong, Tào và Ôn. Ông chủ Phong của chúng tôi là một người thẳng thắn, một người đàn ông trung thực vì vậy triều đình đã bổ nhiệm ông ta làm quản lý của hòn đảo này. Cho ông ta một phần của chiếc bánh lợi nhuận và ông ta giàu nhất trong cả ba người. Nhưng ông ta đã tận tụy làm việc, anh biết đấy! Nếu người quản lý trung thực, tất cả mọi người ở đây đều có lợi nhuận và ai nấy đều hài lòng. Chỉ có những thằng ngu mới thích lừa đảo. Nếu người quản lý lươn lẹo, lợi nhuận tăng hai mươi lần nhưng chỉ vào túi của y. Nhưng sau đó nơi đây chỉ có chó mới đến! Vì vậy rất may mắn là Phong trung thực. Nhưng ông ta không có con trai mà chỉ có một đứa con gái. Vì vậy nếu ông mất đi hoặc dính vào rắc rối thì công việc sẽ giao cho người khác. Tào Phan Tề là một học giả nhưng ông ta không thích làm quản lý. Ông ta không bao giờ muốn trở thành chủ nhân của hòn đảo này. Bây giờ anh đã biết về Phong và Tào, hai công dân nổi bật của hòn đảo này. Tôi chưa đề cập đến Ôn Nguyên, phải thế không, Cua ?

- Anh chưa nói! - Cua trả lời một cách trang trọng.

- Ý anh là thế nào khi nói cho tôi nghe tất cả những điều này ? - Mã Tông hỏi một cách cau kỉnh.

- Anh ta mô tả tình hình cho anh biết - Cua trả lời.

- Đúng thế ! - Tôm nói với vẻ hài lòng - Tôi mô tả lại tình huống mà tôi quan sát được. Nhưng bởi vì anh có vẻ là người tốt, anh Mã, tôi sẽ nói thêm vào một chút từ những tin đồn. Ba mươi năm trước cha của Tào, một người đàn ông tên là Tào Quang, đã tự tử trong Căn Phòng Đỏ. Cửa sổ bị đóng, cánh cửa bị khóa từ bên trong. Và ba mươi năm trước vào cái đêm xảy ra án mạng đó ông chủ tiệm đồ cổ Ôn Nguyên cũng tình cờ có mặt gần khách

điểm. Đó có thể là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

- Phải - Mã Tông vui vẻ nói - Tôi sẽ cảnh báo cho ông chủ của tôi là bây giờ trong căn phòng có đến hai con ma chứ không phải một. Bây giờ chúng ta đã bàn xong chuyện chính thức, tôi muốn nghe lời khuyên của hai anh về một vấn đề hoàn toàn cá nhân.

Cua thở dài. Anh ta nói với Tôm một cách mệt mỏi:

- Anh ta muốn có một cô nàng.

Và quay sang nói với Mã Tông:

- Trời, anh bạn, anh cứ bước vào bất cứ ngôi nhà thổ nào ở con phố tiếp theo. Anh sẽ tìm thấy tất cả các loại phụ nữ với tất cả những kỹ năng đặc biệt cũng như mọi kích cỡ. Chỉ có anh mới biết là mình thích loại nào!

- Chính vì anh rất có kinh nghiệm về vấn đề này - Mã Tông giải thích - Tôi muốn có một cái gì đó thật đặc biệt nơi đây. Tôi là một người quê quán ở Phú Linh, vì vậy đêm nay tôi muốn có một cô gái cũng xuất thân từ đó.

Cua tròn tròn đôi mắt lồi của mình.

- Cầm lấy tay tôi! - Cua nói với Tôm - Tôi sẽ bật khóc mất! Một cô gái cùng quê với anh ta!

- Phải - Mã Tông nói với vẻ lúng túng - chẳng qua là đã nhiều năm rồi tôi không được nói tiếng địa phương trong khi làm tình.

- Anh ta thích vừa nói chuyện vừa làm tình. Một thói quen xấu - Cua nhận xét với Tôm rồi quay sang nói với Mã Tông - Được rồi. Đi đến Lầu Xanh ở khu phía Nam. Nói với bà chủ ở đó đưa cô nàng Ngân Tiên cho anh. Cô ta xuất thân từ Phú Linh, hàng chất lượng cao phía trên và dưới rồn và rất thân thiện. Cô ta cũng hát rất hay, được đào tạo bởi cô Linh, thời xưa là một người kỹ nữ nổi tiếng tại đây. Nhưng có lẽ anh không quan tâm đến âm nhạc, tôi nghĩ thế. Đi đến Lầu Xanh vào khoảng nửa đêm, bây giờ còn quá sớm, cô ấy còn phải tham dự một bữa ăn tối ở đâu đó. Sau đó là chuyện của anh. Có cần chúng tôi tư vấn gì thêm không ?

- Không cần! Dù sao cũng cảm ơn về lời khuyên. Anh không quan tâm đến phụ nữ tại sao lại sành sỏi như thế.

- Chúng tôi không quan tâm - Tôm nói - Có thấy người làm bánh ngọt nào lại ăn bánh của mình làm ra?

- Phải, không phải là hàng ngày - Mã Tông thừa nhận - nhưng lúc này hay lúc khác anh ta

cũng có thể cắn một miếng. Nếu không có phụ nữ phải chăng là cuộc sống sẽ trở nên nhàm chán, tôi nghĩ thế.

- Có những quả bí ngô - Cua trả lời một cách nghiêm trang.

- Những quả bí ngô? - Mã Tông kêu lên.

Cua gật đầu. Anh ta lấy một cây tăm từ túi áo và bắt đầu xỉa răng.

- Chúng tôi trồng chúng - Tôm giải thích - Cua và tôi có một căn nhà nhỏ cạnh bờ sông ở phía tây của hòn đảo này. Chúng tôi có một khoảng đất và chúng tôi trồng bí ngô. Chúng tôi về nhà sau khi xong công việc vào lúc bình minh, tưới nước cho bí ngô sau đó đi ngủ. Chúng tôi thức dậy vào buổi chiều, chúng tôi nhổ cỏ dại, tưới nước một lần nữa sau đó quay trở lại đây.

- Mỗi người có một sở thích riêng. Mặc dù nó có vẻ hơi đơn điệu đối với tôi.

- Anh đã sai - Cua nói với vẻ nghiêm túc - Anh nên xem chúng phát triển! Không có hai quả bí ngô giống nhau. Không bao giờ.

- Hãy nói cho anh ta những gì chúng ta thấy vào mười ngày trước đây khi chúng ta tưới nước cho bí ngô - Tôm tình cờ nói - Buổi sáng mà chúng ta tìm thấy sâu bướm trên lá.

Cua gật đầu. Anh ta quan sát cây tăm sau đó nói:

- Sáng hôm đó chúng tôi thấy thuyền của Viện sĩ đậu trên bến. Nó đối diện với vườn bí ngô của chúng tôi. Ôn, ông chủ tiệm đồ cổ, đã có một cuộc trò chuyện dài với Viện sĩ tại đó. Ông ta ẩn mình sau những cái cây. Cha của Viện sĩ mua rất nhiều đồ cổ từ Ôn vì vậy con trai của ông biết Ôn. Chỉ duy nhất có tôi không nghĩ rằng họ trò chuyện về đồ cổ bởi cách nói chuyện của họ. Chúng tôi không bao giờ ngừng việc quan sát, anh biết đấy. Ngay cả lúc bình thường và ngay cả khi có sâu bướm đe dọa bí ngô của chúng tôi.

- Chúng tôi là đầy tớ trung thành của ông Phong - Tôm nói thêm - Chúng tôi đã ăn cơm của ông ta trong mười năm qua.

Cua ném tăm đi và đứng dậy.

- Bây giờ ông Mã muốn đánh bạc - anh ta nói - Chúng ta quay lại vị trí làm việc nào. Ông có bao nhiêu tiền để chơi, ông Mã?

Chương 5

Một xác chết được tìm thấy trong Căn Phòng Đỏ Những nghi vấn về nguyên nhân cái chết

Mã Tông chơi bài cùng với ba nhà buôn gạo nghiêm trang. Bài của anh khá tốt nhưng anh cảm thấy không hứng thú. Anh thích khi chơi phải náo nhiệt với những tiếng la hét kèm theo chửi rủa cho có...khí thế. Đầu tiên anh ăn được một chút sau đó thua lại hết số tiền vừa ăn được. Đó là một thời điểm tốt để dừng cuộc chơi mà không làm cho những người chơi cùng phật ý, do đó anh đứng lên khỏi bàn, chào tạm biệt Cua và Tôm và ung dung quay trở lại nhà hàng Gia Hạc.

Người quản lý thông báo bữa tiệc tối do Phong chiêu đãi đã gần kết thúc, hai người khách và hai kỹ nữ đã ra về. Ông mời Mã Tông ngồi xuống một chiếc ghế dài để dùng một tách trà trong khi chờ đợi.

Ngay lúc đó anh nhìn thấy Địch công đi xuống chiếc cầu thang cùng với Phong Đại và Tào Phan Tề. Trong khi hai người kia lên kiệu của mình, quan án nói với Phong Đại:

- Sáng mai tôi sẽ đến văn phòng của ông sau khi ăn sáng để chuẩn bị cho phiên tòa. Tôi muốn tất cả hồ sơ liên quan đến vụ tự tử của Viện sĩ phải chuẩn bị sẵn sàng để tôi nghiên cứu. Tôi cũng muốn nhân viên điều tra của ông có mặt tại đó.

Mã Tông giúp quan án lên kiệu và ngồi kiệu cùng với ông.

Trong khi họ ngồi trên kiệu về khách điểm, Địch công nói với người thuộc hạ của mình những gì ông biết được về vụ tự tử. Ông kín đáo bỏ qua việc ông khám phá ra mối tình của quan án Lỗ, ông chỉ nói rằng người đồng nghiệp của mình rất có lý khi gọi việc tự tử là vấn đề xảy ra như cơm bữa tại đây.

- Những thuộc hạ của Phong không đồng ý với quan điểm đó, thưa đại nhân - Mã Tông nói một cách nghiêm trang.

Anh báo cáo lại những điều mà Cua và Tôm đã nói với anh. Khi anh nói xong, quan án sút ruột nói:

- Bọn bè của người đã sai lầm. Ta chưa nói cho người biết rằng cánh cửa bị khóa từ bên trong? Và người đã nhìn thấy những chấn song cửa sổ chứ? Không ai có thể chui lọt qua đó.

- Nhưng không phải là một sự trùng hợp kỳ lạ hay sao, thưa đại nhân, khi cha của Tào cũng tự tử trong chính căn phòng đó cách đây ba mươi năm và ông già chủ tiệm đồ cổ cũng

được nhìn thấy lảng vảng tại đó.

- Hai anh bạn thủy sản của người đã để sự oán giận của họ đối với Ôn làm mờ mắt bởi vì Ôn chính là đối thủ của chủ họ là ông Phong. Họ rõ ràng là muốn gây rắc rối cho ông chủ tiệm đồ cổ. Ta đã gặp ông ta tối nay và đó đúng là một lão già khó chịu. Ta biết ông ta đang có âm mưu chống lại Phong và cố gắng để trở thành người quản lý của đảo Thiên Đường. Nhưng giết người là một vấn đề khác! Tại sao Ôn lại muốn giết Viện sĩ, người có thể giúp đỡ ông ta lật đổ Phong ? Không, anh bạn của ta, hai thông tin người vừa cung cấp mâu thuẫn với nhau. Và chúng ta đừng để nó trộn lẫn với những vấn đề của địa phương.

Ông trầm ngâm suy nghĩ trong lúc vân vê bộ ria mép của mình. Sau đó nói tiếp:

- Những gì mà hai thuộc hạ của Phong nói với người về những hoạt động của Viện sĩ trong thời gian ở tại đây đã làm hoàn chỉnh bức tranh về vụ án. Ta phải đi gặp người phụ nữ mà anh ta đã tự tử vì cô ấy. Ta gặp cô ta hai lần và lần nào cũng thật là tồi tệ hơn là may mắn!

Sau khi ông nhớ lại cuộc trò chuyện dưới mái hiên trước Căn Phòng Đỏ, ông nói thêm:

- Viện sĩ có thể là một học giả có khả năng và kinh nghiệm nhưng anh ta không có nhiều kinh nghiệm đối với phụ nữ. Mặc dù Hoa hậu thực sự đẹp và nổi bật nhưng trái tim cô ấy tàn nhẫn và là một con người hay thay đổi. May mắn thay là cô ta chỉ tham dự có một bữa tiệc. Các món ăn thật xuất sắc, ta phải công nhận điều đó, và ta có một cuộc trò chuyện thú vị với Tào Phan Tề và một nhà thơ trẻ tên là Khởi Vu Phổ.

- Đó là gã đàn ông không may mắn khi bị thua cháy túi tại sòng bạc ! - Mã Tông nhận xét - Và bây giờ thì hẳn chẳng còn một xu dính túi!

Địch công nhướng mày.

- Thật là kỳ lạ! Phong nói với ta rằng Khởi sẽ sớm kết hôn với đứa con gái duy nhất của ông ta!

- Phải, đó là cách để người đàn ông làm cho tiền bị mất của mình quay trở về ! - Mã Tông nói với nụ cười.

Kiệu của họ dừng trước cửa khách điểm Thiên Phúc. Mã Tông lấy một cây nến thắp sáng tại quày, sau đó họ đi qua sân và khu vườn rồi đến hành lang tối om dẫn đến Căn Phòng Đỏ.

Địch công mở cánh cửa chạm trổ của tiền sảnh. Đột nhiên ông cứng người lại. Chỉ vào tia sáng phát ra từ dưới cánh cửa của căn phòng ngủ màu đỏ bên trái ông hạ thấp giọng thì thào:

- Thật là kỳ lạ! Ta nhớ rõ ràng rằng đã tắt những ngọn nến trước khi rời khỏi phòng - ông dừng lại và nói thêm - và chìa khoá mà ta cắm trong ổ khoá cũng đã mất.

Mã Tông ép tai vào cửa.

- Không thể nghe thấy gì! Tôi sẽ gõ cửa?

- Trước tiên chúng ta nên nhìn qua căn phòng từ cửa sổ.

Họ nhanh chóng đi qua phòng khách và vào hành lang, nhón chân nhìn vào căn phòng qua cánh cửa sổ. Mã Tông thốt ra một tiếng chửi thề.

Trên tấm thảm màu đỏ ở phía trước chiếc giường có một người phụ nữ trần truồng đang nằm. Lưng của cô thẳng đơ, chân và cánh tay giơ cao, đầu quay về phía họ.

- Cô ấy đã chết? - Mã Tông thì thầm - Ngực cô ta không động đậy.

Quan án ép sát mặt vào song sắt.

- Hãy nhìn xem, chìa khoá đang cắm trong ổ khoá!

- Vậy đây là vụ tự tử thứ ba trong căn phòng đáng nguyên rủa này! - Mã Tông thốt lên đầy lo lắng.

- Ta không chắc chắn rằng đây là một vụ tự tử - Địch công lẩm bẩm - Ta nghĩ rằng ta nhìn thấy một vết bầm màu xanh trên cổ cô ta. Đi đến văn phòng và nói người quản lý gọi Phong Đại, ngay lập tức. Không nói bất cứ điều gì về phát hiện của chúng ta, nhớ đấy!

Khi Mã Tông vội vã bỏ đi, quan án nhìn chăm chú vào bên trong một lần nữa. Màn che màu đỏ của chiếc giường mở ra y như lúc ông rời khỏi phòng. Nhưng bên cạnh chiếc gối ông thấy chiếc áo lót màu trắng. Quần áo của người phụ nữ được chất đống trên chiếc ghế cạnh đó cũng được xếp lại gọn gàng. Một đôi giày bằng lụa nhỏ bé nằm phía trước chiếc giường.

- Cô nàng kiêu ngạo đáng thương! - ông nhẹ nhàng nói - Cô ta rất tự tin với bản thân mình! Và bây giờ cô ta đã chết.

Ông quay lưng lại với cửa sổ và ngồi xuống cạnh lan can. Âm thanh của giọng hát và tiếng cười vẫn còn vang ra từ ngôi nhà trong công viên, bên trong ngôi nhà buổi tiệc vẫn còn đang rất náo nhiệt. Chỉ một vài giờ trước đây, cô ta đã đứng cạnh lan can phô trương thân thể đầy gợi cảm của mình. Cô ta từng là một phụ nữ kiêu ngạo và tự phụ nhưng cũng đừng nên đánh giá cô ta quá cay nghiệt, ông nghĩ thế. Lỗi không hoàn toàn thuộc về cô ta. Việc tôn sùng vẻ đẹp hình thể, sự sùng bái tình yêu xác thịt và sự khao khát tiền bạc ở một nơi chốn

ăn chơi như đảo Thiên Đường này đã làm hư hỏng một người phụ nữ, làm cho cô có một cái nhìn méo mó về các giá trị của cuộc sống. Hoa hậu của đảo Thiên Đường thực tế là một người đáng thương sau tất cả mọi chuyện.

Ông thoát ra khỏi những suy nghĩ của mình vì sự xuất hiện của Phong Đại. Ông ta đi đến hành lang cùng với Mã Tông, người quản lý khách điểm và hai người đàn ông mạnh khỏe.

- Đã xảy ra chuyện gì, thưa đại nhân? - Phong hỏi một cách đầy xúc động. Địch công chỉ vào cánh cửa sổ. Phong và người quản lý bước lên và nhìn vào phòng. Họ lùi lại với hơi thở hỗn hển. quan án đứng lên.

- Hãy nói những người của ông phá vỡ cánh cửa phòng ! - Ông ra lệnh cho Phong.

Hai người đàn ông dùng vai húc vào cánh cửa. Khi thấy nó không suy xuyên, Mã Tông tham gia cùng với họ. Vòng gỗ khoá bị vỡ tung và cánh cửa bật mở.

- Đứng yên đấy! Địch công ra lệnh.

Ông bước qua ngưỡng cửa và đứng đó quan sát thi thể. Ông không nhìn thấy bất kỳ vết thương hay vết máu nào trên cơ thể trắng mịn của nàng Nguyệt Thu. Nhưng chắc chắn rằng cái chết của cô vô cùng khủng khiếp dựa vào sự biến dạng của khuôn mặt và đôi mắt bị lòi ra từ hốc mắt.

Ông đi vào phòng và ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ đã chết. Ông đặt tay lên ngực trái của cô. Cơ thể vẫn còn ấm, trái tim chắc ngừng đập cách đây chưa lâu. Ông vuốt cho đôi mắt nhắm lại sau đó kiểm tra cổ họng. Hai bên cổ họng có những vết bầm màu xanh. Một người nào đó chắc đã bóp cổ cô ta nhưng ông không tìm thấy dấu móng tay. Ông nhìn lại một lần nữa cơ thể hoàn hảo của cô gái. Không có dấu hiệu bạo lực chỉ có một số vết trầy xước mỏng trên cánh tay cô ta. Nó còn rất mới và ông chắc chắn là nó chưa có khi ông nhìn thấy cô khỏa thân trước hàng hiên. Ông lật úp cái xác lại và xem xét phần lưng nhưng cũng không thấy bất kỳ dấu vết nào. Cuối cùng ông quan sát kỹ lưỡng cánh tay. Móng tay để dài và còn nguyên vẹn. Bên dưới móng tay ông tìm thấy một ít sợi bông màu đỏ từ tấm thảm sàn nhà.

Ông đứng lên và quan sát căn phòng. Không có dấu hiệu của sự ẩu đả. Ông ra hiệu cho những người khác vào bên trong phòng và nói với Phong Đại:

- Rõ ràng cô ta đã đến đây sau khi ăn tối cùng chúng ta. Cô ta dự định sẽ qua đêm cùng với tôi để bắt đầu một mối liên lạc mới. Cô đã mắc sai lầm khi nghĩ rằng quan án Lỗ sẽ mua cô và khi cô phát hiện ra mình đã sai thì cô quyết định rằng tôi là một lựa chọn tốt. Trong khi cô đang chờ tôi tại đây thì một điều gì đó đã xảy ra. Trong lúc này chúng ta sẽ gọi nó là một cái chết ngẫu nhiên bởi vì tôi nhận thấy không ai có thể bước vào căn phòng này. Hãy cho những thuộc hạ của ông mang thi thể về văn phòng của ông để khám nghiệm tử thi.

Sáng mai tôi sẽ giải quyết vụ án này tại buổi xử án. Triệu tập Ôn Nguyên, Tào Phan Tề và Khởi Vu Phổ có mặt tại phiên tòa.

Khi Phong lui ra, Địch công hỏi người quản lý:

- Ông hay bất cứ người nào khác có thấy cô ta đi vào khách điểm?

- Không, thưa đại nhân. Nhưng có một con đường tắt đi từ nơi ở của cô ta đến khách điểm này thông qua hàng hiên phía trước.

Quan án đi đến chiếc giường và nhìn lên tấm màn che. Nó cao hơn bình thường. Ông gõ thử vào các tấm gỗ của bức tường phía sau nhưng không nghe thấy âm thanh báo hiệu là nó bị rỗng. Ông quay sang người quản lý, người này giờ không rời mắt khỏi cái xác trắng trẻo và quát:

- Đừng có đứng đó và giương mắt ra mà nhìn! Nói ta xem có một cái cửa bí mật hay một thiết bị gì đó trong chiếc giường này ?

- Chắc chắn là không, thưa đại nhân! - Ông ta nhìn lại một lần nữa người phụ nữ đã chết sau đó lấp bắp - Đầu tiên là Viện sĩ, bây giờ là Hoa hậu, tôi... tôi không hiểu chuyện gì...

- Ta cũng thế! - quan án ngắt lời ông ta - Ở bên kia căn phòng này là cái gì ?

- Không có gì cả, thưa đại nhân! Không có phòng nào khác. Chỉ có bức tường bên ngoài và tiếp theo là khu vườn của chúng tôi.

- Đã có những điều kỳ lạ nào xảy ra tại căn phòng này trước đây ? Nói thật đi!

- Không bao giờ, thưa đại nhân ! - người quản lý méo máo - Tôi đã phụ trách ở đây hơn mười lăm năm, hàng trăm du khách đã ở tại căn phòng này và tôi chưa nghe ai khiếu nại bất cứ điều gì. Tôi không biết làm thế nào...

- Lấy cho ta quyển sổ đăng ký của người!

Người quản lý vội vã chạy đi. Những thuộc hạ của Phong đi đến cùng với một chiếc cang. Họ bọc người phụ nữ đã chết trong một cái chăn và mang cô đi.

Trong lúc đó quan án lục tìm trong tay áo chiếc áo choàng màu tím của cô ta. Ông tìm thấy một cái túi bằng gấm trong đó đựng lược và tấm xỉa răng, một gói danh tiếp đề tên Nguyệt Thu và hai chiếc khăn tay. Sau đó người quản lý quay trở lại mang theo một quyển sổ.

- Đặt nó trên bàn! - Địch công quát ông ta.

Còn lại một mình cùng với Mã Tông, quan án bước đến chiếc bàn và ngồi xuống với một tiếng thở dài mệt mỏi.

Viên phụ tá cao lớn lấy bình trà và rót một cốc cho quan án. Chỉ vào một vết son môi màu đỏ trên vành cốc, anh nhận xét một cách vô tình:

- Cô ấy đã uống một tách trà trước khi qua đời. Và chỉ uống một mình vì chiếc cốc thứ hai tôi thấy còn khô.

Quan án đặt cốc nước trà đang cầm trong tay xuống bàn một cách đột ngột.

- Đồ nước trà này trở lại ấm - ông nói cộc lốc - Hãy nói với người quản lý mang đến cho người một con mèo hay con chó bị bệnh và cho nó uống trà.

Khi Mã Tông đã đi ra, Địch công kéo quyển sổ lại gần và bắt đầu chăm chú kiểm tra.

Mã Tông quay trở lại nhanh hơn là ông nghĩ. Anh lắc đầu và nói:

- Trà không có vấn đề gì, thưa đại nhân.

- Thật là tệ! Ta nghĩ rằng có một ai đó đã đi theo cô ta đến đây và lén bỏ thuốc độc vào trà rồi rời khỏi đây. Và cô ta đã uống trà sau khi khoá cửa phòng. Đó là lời giải thích hợp lý nhất cho cái chết của cô ta trong căn phòng kín này.

Ông ngả người trên ghế và thất vọng giật mạnh bộ râu của mình.

- Nhưng những vết bầm tím trên cổ họng cô ta là thế nào, thưa đại nhân ?

- Đó chỉ là những dấu vết bên ngoài và không có dấu vết của móng tay trên da, chỉ là những đốm màu xanh. Nó có thể được tạo ra bởi một loại chất độc nào đó mà ta không biết, nhưng chắc chắn một điều là không phải do một người nào đó cố gắng bóp cổ cô ta.

Mã Tông lắc đầu một cách nghi hoặc. Anh hỏi một cách rụt rè:

- Thế thì điều gì đã xảy ra với cô ta, thưa đại nhân ?

- Chúng ta tìm thấy những vết trầy xước nhỏ trên cánh tay của cô ta. Những vết trầy xước này không rõ nguyên nhân, giống như những vết trầy xước được tìm thấy trên cánh tay của Viện sĩ. Cái chết của cô ta và người tình, cả hai đều chết tại Căn Phòng Đỏ này, nó chắc chắn phải có một sự liên hệ gì đó với nhau. Thật là lạ lùng! Ta không thích tất cả những sự trùng hợp này, Mã Tông! - Ông lặng yên suy nghĩ trong một lúc trong lúc vuốt ve bộ râu của mình. Sau đó ông ngồi thẳng lên và nói tiếp - Trong khi người đi khỏi ta đã nghiên cứu cẩn thận các mục ghi chép trong quyển sổ này. Trong hai tháng vừa qua có khoảng ba mươi

người đã trú ngụ tại Căn Phòng Đỏ này trong những khoảng thời gian dài hay ngắn khác nhau. Nhưng hầu hết các mục đều có ghi chú bên cạnh tên của một người phụ nữ và một khoản tiền cộng thêm được đánh dấu bằng mực đỏ. Người có biết điều đó có nghĩa là gì không ?

- Điều đó rất đơn giản! Nó có nghĩa là người khách đó ngủ tại đây với một gái điếm. Số tiền đó là khoản mà người quản lý các cô gái phải trả cho người quản lý của khách điếm.

- Ta đã hiểu. Phải, Viện sĩ ngủ tại đây trong đêm đầu tiên vào ngày 19 với một cô gái tên là Mẫu Đơn. Hai đêm tiếp theo với Ngọc Hoa và ngày 22 và 23 với một cô nàng được gọi là Cẩm Chương. Ông ta qua đời vào đêm 25.

- Thế thì ông ta lãng phí mất đêm đó rồi - Mã Tông nói với vẻ tiếc rẻ.

Quan án không chú ý đến lời nhận xét đó. Ông trầm ngâm nói:

- Ta tò mò một điều là tên của Nguyệt Thu không xuất hiện ở đây.

- Còn có những buổi chiều! Một số người đàn ông lại có thói quen làm chuyện ấy sau buổi trà chiều!

Địch công đóng cửa sổ. Ông nhìn lướt qua toàn bộ căn phòng. Sau đó, ông đứng dậy và đi về phía cửa sổ. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng các thanh chắn song bằng sắt và khung cửa gỗ chắc chắn, ông nhận xét:

- Không có vấn đề gì với cửa sổ này, không người nào có thể đi vào phòng bằng cửa sổ. Và chúng ta có thể loại trừ việc cô ta bị tấn công từ người bên ngoài cửa sổ vì cô nằm cách cửa sổ hơn ba mét, cô đang đi về hướng cửa chính chứ không phải cửa sổ bởi vì đầu cô hướng sang trái về phía chiếc giường - ông lắc đầu tỏ vẻ chán nản và tiếp tục - Người tốt hơn nên đi ngay bây giờ và có một giấc ngủ ngon, Mã Tông. Ta muốn người ngày mai hãy đến bến thuyền vào lúc bình minh. Cố gắng tìm chiếc thuyền của Phong Đại và bảo ông ta kể cho người nghe tất cả mọi chuyện về sự va chạm của hai chiếc thuyền. Người cũng dò hỏi hai người bạn yêu thích bí ngô của người về cuộc trò chuyện của Viện sĩ và ông chủ tiệm đồ cổ. Ta sẽ kiểm tra chiếc giường một lần nữa sau đó đi ngủ. Ngày mai chúng ta sẽ có một ngày bận rộn.

- Ngài sẽ ngủ tại căn phòng này sao, thưa đại nhân ? - Mã Tông kinh ngạc la lên.

- Tất nhiên rồi! - quan án cúi kính trả lời - Điều này sẽ giúp ta có cơ hội để xác minh xem có gì sai trái diễn ra tại đây. Người có thể đi ngay bây giờ và tìm một chỗ ngủ cho mình. Chúc ngủ ngon!

Mã Tông định phản đối nhưng nhìn thấy vẻ kiên quyết của Địch công anh nhận ra rằng có

phản đối cũng vô ích. Anh cúi chào và rời khỏi phòng.

Quan án đứng trước chiếc giường, hai tay chấp sau lưng. Ông nhận thấy tấm lụa mỏng trải giường có một số nếp nhăn. Dùng ngón tay sờ vào ông nhận thấy nó hơi ẩm. Ông cúi xuống và ngửi chiếc gối. Có mùi xạ hương giống như mùi hương trên tóc của Nguyệt Thu khi cô ngồi cạnh ông trong lúc ăn tối.

Thật dễ dàng dựng lại hiện trường vụ án lúc bắt đầu. Cô ta đã bước vào Căn Phòng Đỏ từ hàng hiên, có lẽ sau khi ghé qua nơi ở của cô ta một thời gian ngắn. Cô ta có lẽ định chờ ông tại phòng khách nhưng lại phát hiện ra chìa khoá của căn phòng ngủ đang cắm trong ổ khoá. Cô nghĩ rằng một cuộc gặp gỡ trong phòng ngủ có lẽ ...hiệu quả hơn nhiều là cuộc gặp tại phòng khách. Cô đã uống một tách trà, sau đó cô cởi áo ngoài, gấp lại và đặt trên ghế. Sau đó cô cởi tất cả quần áo để thân thể hoàn toàn trần truồng và đặt áo lót trên giường cạnh cái gối. Ngồi xuống bên mép giường, cô cởi giày và đặt chúng ngay ngắn trên sàn nhà. Cuối cùng cô nằm xuống giường và chờ đợi ông vào phòng. Cô có lẽ đã nằm ở giường một lúc khá lâu vì mồ hôi của cô đã thấm vào tấm lụa trải giường và làm nhăn nó. Ông không chắc chắn lắm về những gì xảy ra tiếp theo. Một điều gì đó xảy ra làm cho cô phải rời khỏi giường và cô rất bình tĩnh. Vì nếu cô nhảy xuống giường một cách vội vàng thì gối và khăn trải giường sẽ bị xáo trộn. Ngay khi cô đang đứng ở phía trước của chiếc giường, một điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra. Ông đột nhiên rùng mình khi nhớ lại vẻ mặt thể hiện một sự kinh hoàng tột độ trên khuôn mặt méo mó của người phụ nữ.

Ông đẩy cái gối sang một bên và kéo tấm lụa trải giường ra. Bên dưới là một chiếc chiếu đan bằng cọng lát và dưới chiếc chiếu là tấm ván gỗ rắn chắc. Ông dùng ngón tay gõ thử nhưng không nghe thấy âm thanh khác lạ. Một lần nữa ông kiểm tra bức tường phía sau của chiếc giường và quắc mắt nhìn một bộ hình ảnh khiêu dâm nhỏ được đóng trong những cái khung treo ở đó. Sau đó, ông nhấc mũ lên và lấy cây trâm cài tóc từ túi tóc. Ông dùng nó để kiểm tra các rãnh trong chiếc giường nhưng không tìm thấy chiếc nút cơ quan bí mật nào.

Với một tiếng thở dài, quan án bước xuống sàn nhà. Thật là một vấn đề hoàn toàn khó hiểu. Vừa vượt bộ râu dài của mình, ông lại nghiên cứu chiếc giường. Một cảm giác khó chịu xâm chiếm lấy ông. Cả hai người, Viện sĩ và Hoa hậu, đều có những vết trầy xước mỏng và dài trên cánh tay. Đây là một tòa nhà rất cũ và liệu có thể có những động vật kỳ lạ nào sống ở đây không? Ông nhớ lại những câu chuyện kỳ lạ mà ông đã từng đọc qua...

Ông nhanh chóng cầm lấy ngọn nến đang đặt trên bàn và cẩn thận đặt nó dưới gầm giường. Sau đó, ông quỳ gối trên sàn nhà và nhìn xuống gầm giường. Không có gì cả, thậm chí là bụi hay màng nhện, Cuối cùng ông nâng một góc của tấm thảm dày màu đỏ. Bên dưới là sàn nhà lát gạch hoàn toàn không có một hạt bụi. Rõ ràng căn phòng đã được quét dọn kỹ lưỡng sau cái chết của Viện sĩ.

- Có lẽ có một con thú nào đó từ bên ngoài đã vào phòng bằng cánh cửa sổ - ông lầm bầm.

Ông đi ra phòng khách lấy thanh kiếm của mình trên chiếc ghế dài nơi Mã Tông đã đặt nó và bước ra hành lang. Ông dùng kiếm đâm chém vào các khoảng lá um tùm của cây hoa tử đằng. Nhưng chỉ có những chiếc lá rơi xuống lả tả và đó là tất cả.

Địch công quay trở lại căn phòng ngủ màu đỏ. Ông đóng kín cửa chính và đẩy cái bàn ra chặn cửa. Sau đó, ông cởi thắt lưng và áo ngoài. Sau khi gấp nó lại ông đặt nó trên sàn nhà trước bàn trang điểm. Ông kiểm tra nhận thấy hai ngọn nến sẽ cháy sáng suốt đêm rồi cởi mũ đặt trên bàn. Ông nằm dài trên sàn nhà, gói đầu lên chiếc áo ngoài được gấp lại, bàn tay phải đặt lên chuôi kiếm của thanh kiếm đã được rút ra khỏi vỏ. Ông thiếp đi nhưng biết rằng chỉ một tiếng ồn nhỏ cũng sẽ đánh thức ông.

Chương 6

Mã Tông thám thính xung quanh Căn Phòng Đỏ Anh tình cờ cứu được Ngân Tiên

Sau khi Mã Tông chúc quan án ngủ ngon, anh đi đến đại sảnh của khách điếm nơi có khoảng nửa tá người phục vụ đang túm tụm với nhau và thì thầm bàn tán về thảm kịch vừa xảy ra. Anh chụp lấy tay một người phục vụ trẻ tuổi có vẻ thông minh và yêu cầu cậu ta chỉ cho anh lối vào nhà bếp.

Cậu bé đưa anh ra ngoài khách điếm và đi vào một cánh cửa bằng tre bên trái căn nhà. Khi họ đi vào bên trong, anh nhận thấy bên phải là bức tường cao của khách điếm, phía bên trái là một khu vườn bị bỏ hoang. Từ cánh cửa vang ra tiếng va chạm của bát đĩa và tiếng nước chảy.

- Đó là lối vào nhà bếp của chúng tôi - người phục vụ nói - chúng tôi thường ăn tối muộn ở phía bên phải của nhà bếp.

- Đi tiếp đi ! - Mã Tông ra lệnh.

Ngay ngã rẽ đầu tiên họ nhận thấy con đường đi bị che lấp bởi những bụi cây dày đặc, cây dâu và các khóm hoa tử đằng. Mã Tông vạch đám lá và thấy một con đường lát gỗ dẫn đến hành lang bên trái của Căn Phòng Đỏ. Phía dưới là con đường bị cỏ dại che lấp.

- Con đường đó dẫn đến căn nhà của Hoa hậu - người phục vụ nhìn qua vai Mã Tông và nói - Đó là nơi mà cô ấy tiếp những người hâm mộ cô ta. Căn nhà đó rất ấm cúng và nội thất xinh đẹp.

Mã Tông làm bằ điều gì đó. Anh gặp một chút khó khăn khi cố đi xuyên qua các bụi cây rậm rạp để đến trước hiên. Anh có thể nghe thấy tiếng của Địch công di chuyển trong Căn Phòng Đỏ. Quay về phía người phục vụ bám sát phía sau, anh đặt một ngón tay lên môi ra dấu im lặng sau đó nhanh chóng tìm kiếm trong các bụi cây. Như một người tiều phu giàu kinh nghiệm, anh hầu như không phát ra tiếng động trong khi tìm kiếm. Khi anh xác minh là không có ai ẩn nấp tại đó, anh tiếp tục di chuyển cho đến khi ra đến một con đường rộng.

- Đây là con đường chính của công viên - người phục vụ trẻ giải thích - nếu chúng ta tiếp tục đi sang bên phải chúng ta sẽ ra ngoài đường phố, còn bên trái là khách điếm của chúng tôi.

Mã Tông gật đầu. Anh lo lắng nghĩ thầm là bất cứ ai cũng có thể tiếp cận và đột nhập Căn Phòng Đỏ mà người ngoài không hề phát hiện. Trong một lúc, anh dự định sẽ qua đêm tại đây dưới một gốc cây nào đó. Nhưng Địch công chắc chắn đã có kế hoạch riêng cho bản

thân ông vào đêm nay, chưa kể ông đã ra lệnh cho anh đi tìm một chỗ ngủ khác. Phải, ít nhất bây giờ anh có thể chắc chắn một điều là sẽ không để một tên tội phạm nào đó đang ẩn nấp ở đây làm phiền đến ông chủ của mình.

Quay trở lại khách điểm, Mã Tông nhờ người phục vụ chỉ đường cho anh đi đến Lầu Xanh. Nó nằm ở phía Nam, phía sau nhà hàng Gia Hạc. Mã Tông sửa lại cái mũ trên đầu và bước xuống đường phố.

Mặc dù đã quá nửa đêm nhưng tất cả các sòng bạc và nhà hàng vẫn còn sáng đèn, và đám đông trên đường phố hầu như không giảm đi. Sau khi đi qua khách sạn Gia Hạc anh quẹo về bên trái.

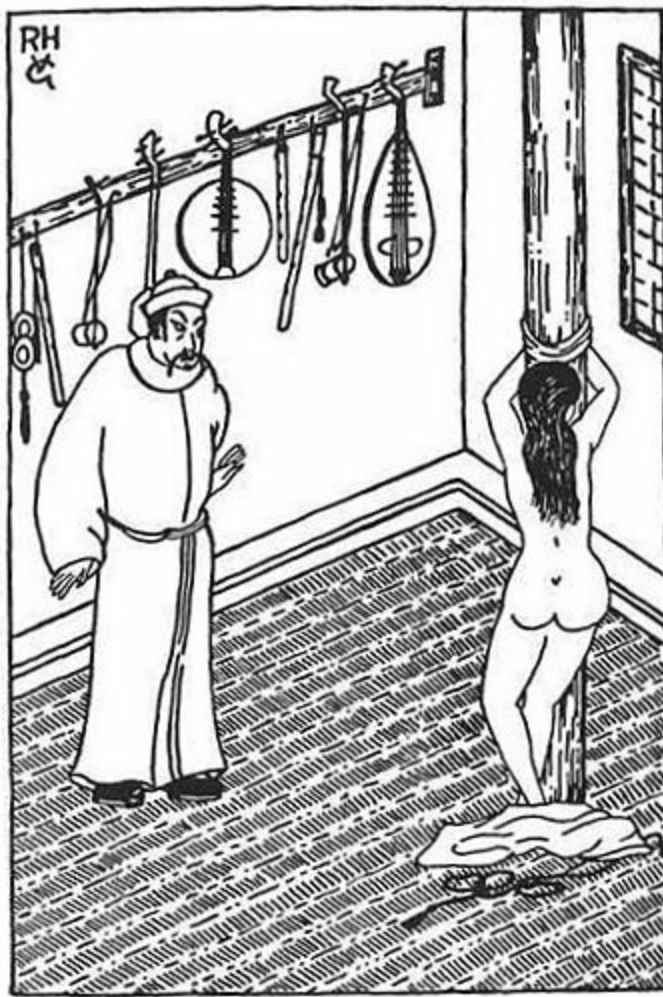
Đột nhiên anh thấy mình đã ở trong một đường phố rất yên tĩnh. Những ngôi nhà hai tầng dọc hai bên đường chìm trong bóng tối và không có bóng một ai. Nhìn qua các biển hiệu gắn trước cửa anh nhận thấy nó có ghi chú các thứ hạng và con số, anh hiểu rằng đây là những nhà chứa của kỹ nữ và gái mại dâm phân chia theo cấp bậc của họ. Có những ngôi nhà treo bảng cấm không cho người ngoài bước vào, đây là nơi các cô gái sinh sống và được đào tạo kỹ năng ca hát và nhảy múa.

- Lầu Xanh chắc phải gần đây - anh lẩm bẩm - thuận tiện với nguồn cung cấp !

Đột nhiên, anh dừng lại và nghe ngóng. Từ phía sau một cửa sổ bị đóng bên trái anh nghe thấy âm thanh của tiếng rên rỉ. Anh áp tai vào cánh cửa gỗ. Trong một lúc tất cả đều im lặng sau đó nó lại vang lên lần nữa. Phải có ai đó đang rất đau khổ và có lẽ chỉ có một mình. Anh nhanh chóng kiểm tra tấm bảng phía trước nhà, trên đó ghi " Đẳng cấp thứ hai, số 4 ". Cánh cửa đã bị khóa và được làm bằng ván rắn chắc. Mã Tông nhìn lên ban công nhỏ hẹp chạy dọc phía trước căn nhà. Anh nhét vạt áo vào thắt lưng, nhảy lên và bám vào ban công. Anh dễ dàng kéo mình lên và trèo qua lan can. Anh đá tung cánh cửa mắt cáo nhìn thấy đầu tiên và bước vào một căn phòng nhỏ tràn ngập mùi sơn phấn. Anh tìm thấy một ngọn nến và mồi lửa trên bàn trang điểm. Anh bước đến cầu thang với cây nến thắp sáng trên tay và nhanh chóng đi xuống cầu thang hẹp vào căn phòng tối đen bên dưới.

Một tia sáng loé lên từ bên dưới cánh cửa bên trái. Những tiếng rên rỉ phát ra từ đó. Anh đặt cây nến xuống sàn nhà và đi vào bên trong. Đó là một căn phòng lớn được chiếu sáng bằng một ngọn đèn dầu. Sáu cây cột chống đỡ căn phòng, trên trần nhà là những cây xà nhà và sàn nhà được lót thảm. Trên bức tường đối diện treo những cây đàn, sáo trúc và các loại nhạc cụ khác. Đây rõ ràng là nơi đào tạo các kỹ nữ, tiếng rên rỉ phát ra từ cây cột xa nhất gần cửa sổ. Anh nhanh chóng bước đến đó.

Mã Tông và Ngân Tiên

Một cô gái khỏa thân bị trói vào cây cột, khuôn mặt cô ta khuất sau cây cột và cánh tay giơ cao quá đầu. Cánh tay cô bị trói vào cột bằng chiếc thắt lưng lụa của phụ nữ. Trên chiếc lưng và hông đầy quyền rũ của cô hằn lên những vết đỏ. Một chiếc quần rộng nằm dưới chân cô ta. Khi nghe thấy tiếng động cô gái kêu lên nhưng không quay đầu lại:

- Không! Xin đừng...

- Im đi! - Mã Tông quát lên một cách thô lỗ - Tôi đến đây để giúp cô.

Lấy con dao từ thắt lưng, anh nhanh chóng cắt đứt sợi dây lưng trói tay cô gái. Cô gái cố gắng dựa vào cây cột nhưng sau đó ngã gục xuống sàn nhà. Vừa cất tiếng nguyên rủa, Mã Tông ngồi xuống cạnh cô ta. Mắt cô gái khép kín, cô đã bị ngất.

Anh quan sát cô gái và lẩm bẩm:

- Thật là một cô gái đáng yêu! Không biết ai đã ngược đãi cô và họ đã làm gì với quần áo của cô ta?

Anh nhìn quanh và thấy một đồng quần áo phụ nữ nằm bên dưới cửa sổ. Anh lấy một chiếc áo trắng và khoác lên người cô gái sau đó ngồi xuống sàn nhà cạnh cô. Khi anh đang xoa bóp cổ tay bầm tím của cô thì thấy mi mắt cô chớp chớp. Cô mở miệng định hét lên nhưng

anh nói nhanh:

- Không sao đâu. Tôi là một người của tòa án. Cô là ai ?

Cô cố gắng ngồi dậy nhưng rồi lại nằm xuống một lần nữa với tiếng rên rĩ vì đau đớn. Cô nói với giọng run run:

- Tôi là một kỹ nữ cấp bậc thứ hai. Tôi sống ở tầng trên.

- Ai đã đánh cô?

- Ồ, không có gì đâu - cô nhanh chóng trả lời - Đó là lỗi của tôi. Chỉ là vấn đề cá nhân.

- Tôi đã thấy điều đó. Trả lời câu hỏi của tôi!

Cô nhìn anh với vẻ sợ hãi.

- Thực ra là không có gì - cô nói một cách nhẹ nhàng - Đêm nay tôi tham dự một bữa ăn tối cùng với Nguyệt Thu, Hoa hậu của chúng tôi. Tôi đã vụng về làm đổ rượu lên áo của khách. Hoa hậu đã mắng tôi và bảo tôi về phòng thay đồ. Sau đó cô ta đưa tôi đến đây. Cô ta bắt đầu tát tôi và trong khi né tránh tôi vô tình làm trầy xước tay cô ta. Cô ấy rất nóng tính, anh biết đấy, cô đã nổi điên lên và ra lệnh cho tôi cởi hết quần áo. Cô trói tôi vào cây cột này và cho tôi một trận đòn bằng dây thắt lưng. Cô ấy nói sẽ quay trở lại để cởi trói cho tôi và bảo trong lúc chờ đợi thì tôi nên suy nghĩ về những lỗi lầm của mình.

Đôi môi cô run rẩy và cô nuốt nước bọt nhiều lần trước khi tiếp tục.

- Nhưng...nhưng cô ấy không đến. Cuối cùng tôi đã không thể đứng vững trên đôi chân của mình nữa và cánh tay tôi thì tê cứng. Tôi nghĩ rằng cô ấy đã quên tôi. Tôi rất sợ...

Nước mắt lăn dài trên đôi má cô ta. Trong sự xúc động cô đã nói chuyện bằng giọng địa phương của cô. Mã Tông dùng tay lau nước mắt cho cô và cũng dùng giọng địa phương như của cô gái để trả lời:

- Đừng quá lo lắng, Ngân Tiên! Một người đàn ông từ quê hương của cô giờ đây sẽ chăm sóc cho cô! - Không để ý đến cái nhìn ngạc nhiên của cô, anh nói tiếp - Thật là may mắn khi tôi đi ngang qua ngôi nhà này và nghe tiếng rên rĩ của cô, Nguyệt Thu sẽ không bao giờ trở lại. Bây giờ và mãi mãi!

Cô dùng tay gắng gượng ngồi dậy, không để ý đến chiếc áo tuột khỏi người để lộ ra thân thể trần truồng của cô. Cô hỏi với giọng nói đầy căng thẳng:

- Cô ấy đã gặp chuyện gì?

- Cô ta đã chết - Mã Tông trả lời một cách nghiêm nghị.

Cô gái úp mặt vào hai bàn tay và lại bắt đầu khóc. Mã Tông lắc đầu với vẻ bối rối. Anh thầm nghĩ rằng anh không bao giờ có thể hiểu được phụ nữ.

Ngân Tiên ngẩng đầu lên và nói với vẻ tuyệt vọng:

- Hoa hậu của chúng tôi đã chết! Cô ấy rất đẹp và rất thông minh... Đôi khi cô ấy đánh đập chúng tôi nhưng cô ta thường rất tử tế và quan tâm đến mọi người. Cô ta không phải rất mạnh mẽ sao ? Hay là cô ta đột nhiên bị bệnh ?

- Có trời mới biết! Chúng ta hãy giới thiệu một chút về nhau đi. Tôi là con trai cả của chủ thuyền Mã Lương, ở phía bắc của ngôi làng chúng ta.

- Anh nói sao ? Như vậy anh là con trai của ông chủ thuyền họ Mã! Tôi là con gái thứ hai của ông Vũ, chủ tiệm bán thịt. Tôi nhớ rằng cha tôi từng nói đến cha anh và nói cha anh là người lái thuyền giỏi nhất trên sông. Làm thế nào mà anh có mặt trên đảo này?

- Tôi đến đây vào đêm nay cùng với ông chủ của tôi là thẩm phán Địch. Ông ta là thẩm phán của huyện Phổ Dương kế huyện này và bây giờ ông ta tạm thời phụ trách nơi đây.

- Tôi biết ông ta. Ông ta có mặt trong bữa ăn tối mà lúc nãy tôi nói với anh. Ông ta có vẻ rất tốt, một người đàn ông trầm tĩnh.

- Ông ta đúng là rất tốt - Mã Tông đồng ý - nhưng không phải là quá nghiêm nghị đâu, ông ta cũng có lúc rất là sôi nổi đấy. Phải, tôi sẽ bế cô lên phòng và chúng ta phải làm một điều gì đó chúc mừng cho cuộc gặp gỡ của chúng ta.

- Không, tôi không muốn ở lại căn nhà này trong đêm nay! - cô gái nói với cái nhìn sợ hãi - Đem tôi đi đến một nơi khác!

- Nếu cô cho tôi biết địa điểm! Tôi sẽ mang cô đến đó và tôi rất bận vì vẫn chưa tìm được cho mình một chỗ trú ngụ qua đêm.

Cô cắn môi.

- Tại sao tất cả mọi việc lại phức tạp thế ? - Cô hỏi với vẻ hờn giận.

- Hỏi ông chủ của tôi ấy, em yêu! Tôi chuyên làm những công việc khó khăn.

Cô mỉm cười yếu ớt.

- Được rồi, mang tôi đến tiệm bán lụa ở con phố thứ hai. Có một người goá phụ họ Hoàng sống ở đó, bà ta là người cùng làng với chúng ta. Bà ta sẽ cho tôi ở lại đó đêm nay và anh cũng thế. Trước tiên hãy giúp tôi vào nhà vệ sinh.

Mã Tông giúp cô ta đứng lên và khoác chiếc áo trắng lên người cô. Anh lấy thêm vài y phục khác và giúp đỡ cô vào phòng tắm phía sau nhà.

- Nếu có ai đến và yêu cầu gặp tôi, nói rằng tôi đã rời khỏi đây! - Cô nói nhanh với anh trước khi đóng cửa.

Anh chờ cô tại hành lang cho đến khi cô bước ra và mặc đầy đủ quần áo. Nhìn thấy cô đi lại có vẻ khó khăn anh liền bế cô lên trong vòng tay của mình. Theo hướng dẫn của cô, anh bế cô đi vào con hẻm phía sau ngôi nhà, sau đó đi qua một lối đi hẹp đến cửa sau của một cửa tiệm nhỏ. Anh đặt cô xuống và gõ cửa.

Ngân Tiên vội vã giải thích với người phụ nữ mạnh mẽ ra mở cửa rằng cô muốn ở lại đây với người bạn của mình. Người phụ nữ không hỏi gì thêm mà đưa họ lên tầng căn gác xép nhỏ nhưng sạch sẽ. Mã Tông nhờ bà ta mang đến cho họ một bình trà nóng, một cái khăn và hộp thuốc mỡ. Anh giúp cô gái cởi áo và nằm sấp xuống chiếc ghế dài. Khi bà góa trở lại và nhìn thấy lưng cô gái, bà ta kêu lên:

- Cô gái đáng thương! Chuyện gì đã xảy ra với cô?

- Tôi sẽ chăm sóc cô ta, thưa bà! - Mã Tông nói và đẩy bà ta ra ngoài.

Anh bôi thuốc mỡ lên lưng cô gái một cách thành thạo. Nó cũng không sâu lắm và chắc sẽ lành trong một vài ngày. Nhưng khi anh bôi đến các vết loét trên hông cô thì anh cau mày một cách giận dữ. Anh rửa sạch chúng bằng nước trà và bôi thuốc mỡ vào. Sau đó anh ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng và nói cụt lủn:

- Những vết thương trên hông cô không bao giờ được tạo ra bởi một sợi dây, cô gái của tôi! Tôi là một người của tòa án và tôi biết rõ về các vết thương như thế! Tốt hơn hết là cô kể cho tôi toàn bộ sự thật của câu chuyện.

Cô úp mặt vào hai bàn tay. Cô lắc đầu và khóc nức nở. Mã Tông phủ chiếc áo lên người cô và nói tiếp:

- Nếu là chuyện giữa các cô gái với nhau thì tôi mặc kệ. Nhưng nếu là một người khác hành hạ cô thì đó là việc của tòa án. Thôi nào, nói cho tôi biết ai đã làm điều đó!

Ngân Tiên quay bộ mặt đầy nước mắt về phía Mã Tông.

- Đó là một câu chuyện bản thủ - cô lẩm bẩm một cách chán chường - Anh nên biết một cô

gái cấp bậc thứ ba và thứ tư không được quyền chọn lựa mà phải thuộc về người khách hàng nào trả giá cao nhất, nhưng một kỹ nữ cấp bậc thứ hai và thứ nhất được quyền chọn lựa người yêu đầu tiên của họ. Tôi thuộc cấp bậc thứ hai và tôi không thể bị buộc phải lấy một người mà tôi không thích. Nhưng có một trường hợp đặc biệt đó chính là lão già kinh khủng họ Ôn, chủ tiệm đồ cổ. Ông ta là một người quan trọng tại đây như anh đã biết. Ông ta cố gắng chiếm đoạt tôi nhiều lần nhưng lần nào tôi cũng thoát được. Tại bữa ăn tối đêm nay ông ta đã bảo Hoa hậu trói tôi vào cây cột ở phòng đào tạo kỹ nữ và lão già ghê tởm đó đã đến đây không lâu sau khi Hoa hậu đã bỏ đi. Lão nói rằng sẽ cởi trói cho tôi nếu tôi đồng ý làm những chuyện bẩn thỉu mà lão yêu cầu, khi tôi từ chối thì lão vớ lấy một cây sáo trúc dài trên tường và bắt đầu đánh tôi. Hoa hậu đánh tôi bằng sợi dây thì điều đó chỉ là một sự sỉ nhục chứ không đau đớn. Nhưng mà lão già khốn kiếp họ Ôn thực sự muốn làm tổn thương tôi, lão chỉ bỏ đi khi lão nghe thấy tôi gào lên cầu xin lão thương xót và sau khi tôi hứa sẽ làm bất cứ chuyện gì mà lão thích. Lão nói rằng lát nữa sẽ quay trở lại đây với tôi và đây là lý do tại sao tôi không muốn ở lại căn nhà đó. Xin đừng nói điều này cho bất cứ ai, lão Ôn có thể huỷ diệt tôi, anh biết đấy.

- Tên khốn kiếp! - Mã Tông gầm gừ - Đừng quá lo lắng, tôi sẽ tóm được lão ta mà không đề cập đến cô. Tên tồi tệ đó đã có những vụ kinh doanh mờ ám tại đây và lão ta đã làm việc đó gần ba mươi năm! Một hồ sơ thật là đẹp!

Người goá phụ không mang cốc theo vì vậy anh cho cô gái uống trà từ vòi của bình trà. Cô cảm ơn anh sau đó trầm ngâm nói:

- Ước gì tôi có thể giúp anh, lão ta cũng ngược đãi các cô gái khác ở đây.

- Được rồi, chắc cô không biết gì về những việc xảy ra ở nơi đây ba mươi năm về trước.

- Đúng thế, tôi chỉ mới mười chín tuổi. Nhưng tôi biết ai có thể nói cho anh biết về những chuyện ngày xưa. Đó là một người phụ nữ già và nghèo khổ, một cựu Hoa hậu tên là Linh. Tôi học hát với bà ta. Bà ta bị mù và bị bệnh phổi nhưng bà có trí nhớ rất tốt. Bà ta sống trong một căn lều bẩn thỉu ở phía tây hòn đảo đối diện với bến thuyền và...

- Vậy bà ta sống gần trang trại trồng bí ngô của Cua?

- Phải! Làm thế nào mà anh biết nơi đó?

- Chúng tôi là nhân viên của tòa án do đó biết rất nhiều chuyện hơn là cô nghĩ - Mã Tông trả lời với vẻ tự mãn.

- Cua và Tôm là những người tốt, họ đã từng giúp tôi thoát khỏi tay của lão già ghê tởm chủ tiệm đồ cổ. Và Tôm là một chiến binh ghê gớm.

- Cô muốn nói là Cua.

- Không, Tôm. Họ nói rằng sáu người đàn ông mạnh mẽ cũng không dám tấn công Tôm.

Mã Tông nhún vai. Không muốn tranh luận với một cô gái về vấn đề chiến đấu. Cô nói tiếp:

- Thực tế là Cua đã giới thiệu tôi với bà Linh, bây giờ anh ta thường mang thuốc ho đến cho bà. Khuôn mặt của người phụ nữ đáng thương đó bị biến dạng khủng khiếp bởi những mụn nổi lên nhưng bà ta có giọng hát vô cùng tuyệt vời. Hình như ba mươi năm trước đây bà là một kỹ nữ nổi tiếng hàng đầu tại đây và có rất nhiều người hâm mộ. Không phải là đáng buồn sao khi một bà già xấu xí từng là một kỹ nữ tuyệt vời? Nó làm cho anh nghĩ đến một ngày nào đó bản thân anh...

Giọng của cô nhỏ dần. Để làm cho cô vui lên, Mã Tông bắt đầu nói về ngôi làng của họ. Hoá ra là anh từng gặp cha của cô khi đến tiệm mua thịt. Cô nói rằng sau đó cha cô lâm vào cảnh nợ nần và do đó phải bán hai cô con gái của mình cho một tên ma cô.

Bà goá phụ Hoàng trở lại mang theo một bình trà mới, một đĩa hạt dưa và kẹo. Họ đã có một cuộc nói chuyện về những người họ từng quen biết. Khi người goá phụ kể xong một câu chuyện dài về chồng mình, Mã Tông nhận thấy Ngân Tiên đã ngủ say.

- Tôi thấy đây là một ngày tốt, thưa bà! - anh nói với người đàn bà - Tôi sẽ phải rời khỏi nơi đây vào sáng mai trước lúc bình minh. Đừng bận tâm về bữa ăn sáng, tôi sẽ mua một vài cái bánh chiên trên đường phố. Nói với cô gái là tôi sẽ cố gắng trở lại đây một lần nữa vào khoảng giữa trưa.

Sau khi người goá phụ rời khỏi phòng, Mã Tông nói lỏng thắt lưng, cởi giày và nằm duỗi mình trên sàn nhà phía trước giường, gối đầu trên cánh tay. Anh đã quen với việc ngủ ở những nơi thiếu tiện nghi và chẳng mấy chốc đã ngáy vang.

Chương 7

Những hiện tượng kỳ lạ xảy ra trong đêm Mã Tông báo cáo về những gì anh tìm được

Trong Căn Phòng Đỏ, Dịch công nằm trần trọc trên sàn nhà vì không ngủ được. Tắm tắm lột sàn màu đỏ không thể nào thay thế được chiếc chiếu mềm mà ông đã quen thuộc khi nằm trên giường. Phải mất một lúc lâu ông mới đi vào giấc ngủ đầy mộng mị.

Nhưng ông không ngủ được. Những giấc mơ kỳ lạ phản ánh những suy nghĩ khó chịu về Căn Phòng Đỏ xâm nhập vào tâm trí của ông ngay khi ông vừa nhắm mắt. Ông mơ thấy mình đi lạc trong một khu rừng tối tăm dày đặc và đã cố gắng một cách điên cuồng để tìm một con đường thoát thông qua những bụi gai. Đột nhiên một cái gì đó lạnh và trơn rơi vào cổ ông. Ông nắm lấy cái vật đang giãy dụa đó và ném nó đi với một lời nguyền rủa. Đó là một con rắn lớn. Con vật chắc đã kịp cắn ông vì sau đó ông đột nhiên cảm thấy chóng mặt và tất cả tối sầm lại. Khi ông tỉnh dậy, ông thấy mình đang nằm trên giường của Căn Phòng Đỏ và thở hổn hển. Một hình dạng lơ mờ màu đen xuất hiện cạnh ông, nó bao bọc lấy ông trong một mùi hôi thối. Một xúc tu màu đen từ vật đó mò mẫm trên cổ ông một cách chậm rãi vì nó biết con mồi của mình không thể thoát ra. Khi ông đã gần như nghẹt thở, ông giật mình tỉnh dậy với thân thể đầm đìa mồ hôi.

Ông thở phào một cách nhẹ nhõm khi biết rằng đó chỉ là một cơn ác mộng. Ông ngồi dậy để lau sạch mồ hôi trên mặt của mình nhưng ông đột nhiên dừng lại và quan sát. Đúng là có một mùi buồn nôn trong phòng và những ngọn nến đã tắt. Đồng thời qua khóe mắt ông thoáng thấy một bóng đen di chuyển ngang qua cửa sổ từ ánh sáng yếu ớt của công viên.

Trong một lúc ông nghĩ rằng mình đang mơ một lần nữa nhưng sau đó ông chợt nhận ra là mình đang tỉnh táo. Ông nắm chặt lấy cán thanh kiếm của mình. Ông vẫn nằm bất động dưới sàn nhà khi nhìn chăm chú vào cửa sổ và bóng tối bao quanh nó. Ông lắng tai nghe ngóng. Sau một lúc có tiếng động khẽ từ chiếc giường tiếp theo là một âm thanh như tiếng vỗ cánh phát ra từ trần nhà phía trên đầu. Đồng thời có tiếng cọt kẹt của sàn gỗ bên ngoài hàng hiên.

Quan án lặng lẽ đứng lên và hơi cúi người xuống, thanh kiếm nắm chặt trong tay trong tư thế sẵn sàng. Xung quanh vẫn im lặng, ông đột nhiên bật dậy và đứng đối diện với chiếc giường, lưng dựa vào tường. Ông nhanh chóng nhìn xung quanh căn phòng và xác định là nó trống rỗng. Cái bàn vẫn tựa vào cánh cửa như lúc ông đặt nó. Chỉ ba bước chân, ông chạy đến cánh cửa sổ đang đóng. Hành lang vắng tanh. Các khóm hoa tử đằng đang lác lác trong gió.

Trong không khí vẫn còn phảng phất mùi khó chịu. Nhưng bây giờ ông nghĩ có lẽ đó là mùi khói của hai cây nến bị tắt.

Ông dùng mỗi lửa thắp sáng hai cây nến và cầm lấy một cây đi đến chiếc giường. Ông nhận thấy không có gì bất thường ở đó. Sau khi ông đá vào một trong hai chân giường ông nghĩ rằng ông nghe thấy âm thanh lạo xạo. Nó có thể là một con chuột. Nâng cao ngọn nến ông xem xét kỹ lưỡng tấm màn treo trên giường. Âm thanh phát ra có lẽ là do một con dơi lúc trước treo mình nơi đó nhưng bây giờ đã bay ra ngoài qua cánh cửa sổ. Nhưng bóng đen mà ông thoáng thấy nơi cửa sổ lớn hơn rất nhiều so với bất kỳ loài dơi nào. Lắc đầu một cách buồn bã, ông đẩy chiếc bàn ra khỏi cửa và băng qua tiền sảnh đi vào phòng khách.

Cánh cửa dẫn đến hành lang vẫn còn mở rộng như lúc ông cố tình mở ra để không khí mát mẻ ban đêm tràn vào phòng. Ông bước ra hàng hiên và dẫm thử các tấm ván lót sàn bằng đôi chân của mình. Một trong những tấm ván phía trước cửa sổ phát ra tiếng cọt kẹt giống hệt tiếng cọt kẹt mà ông đã nghe.

Ông đến đứng trước lan can và nhìn ra công viên bỏ hoang. Những làn gió mát ban đêm làm lay động các lồng đèn bằng giấy màu treo trên những hàng cây. Bây giờ đã quá nửa đêm và âm thanh từ nhà hàng đã tắt, nhưng một số cánh cửa sổ trên tầng hai vẫn còn sáng đèn. Ông nghĩ rằng ngọn nến bị tắt, mùi hôi, bóng đen, tiếng lạo xạo và tiếng vỗ cánh tất cả đều có thể giải thích được. Tuy nhiên tiếng cọt kẹt phát ra từ sàn gỗ phía trước cửa sổ chứng tỏ có một cái gì đó hay một ai đó đi ngang qua cánh cửa sổ bị đóng.

Quan án kéo sát chiếc áo đang mặc vào người và đi vào phòng. Ông nằm duỗi dài trên chiếc ghế dài trong phòng khách. Bây giờ ông đã quá mệt mỏi và nhanh chóng chìm sâu vào một giấc ngủ mọng mị.

Ông tỉnh dậy khi ánh sáng ảm đạm của buổi bình minh tràn ngập căn phòng. Một người phục vụ đang đứng trước cửa với bình trà nóng. Địch công nói anh ta phục vụ cơm sáng cho ông ngoài hành lang. Cái lạnh ban đêm vẫn còn phảng phất nhưng khi mặt trời lên thì không khí sẽ lại trở nên nóng bức.

Quan án chọn lấy một chiếc áo lót sạch sau đó đi vào phòng tắm của khách điếm. Vào một giờ giấc sớm như thế này, trong phòng tắm chỉ có mỗi mình ông và ông ngâm mình tại đó trong một thời gian dài. Khi ông quay trở lại Căn Phòng Đỏ, ông nhìn thấy trên cái bàn nhỏ đặt ở hành lang một bát cơm và đĩa rau muối. Khi ông vừa cầm đôi đũa thì khóm hoa tử đằng ở cuối hành lang bên phải được vén qua một bên. Mã Tông xuất hiện và chúc ông một buổi sáng tốt lành.

- Người từ đâu ra vậy ? - Địch công hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Đêm qua tôi đã quan sát xung quanh đây, thưa đại nhân. Tôi nhận thấy có một con đường từ công viên dẫn đến hàng hiên này. Bên trái con đường là một con đường khác dẫn đến nơi ở của Hoa hậu. Vì vậy cô ta đã nói sự thật, ít nhất là một lần, khi nói rằng hàng hiên này

là con đường tắt để về nhà cô ta. Điều này cũng giải thích được việc làm thế nào cô ta đến đây và đi vào Căn Phòng Đỏ mà những người của khách điếm không hề hay biết. Đại nhân ngủ có ngon không ?

Nhai một miếng bắp cải muối, quan án quyết định tốt hơn là ông không nói với Mã Tông nghi ngờ của ông về những gì ông đã thấy và đã nghe trong đêm qua. Ông biết rằng những hiện tượng ma quái là thứ duy nhất mà người thuộc hạ dũng cảm của ông thực sự sợ hãi. Vì vậy ông đã trả lời:

- Khá tốt, cảm ơn người. Người có chút may mắn nào ở bến thuyền không ?

- Tôi đã làm điều đó và không may mắn lắm! Tôi đến đó vào lúc bình minh, các ngư dân đã chuẩn bị sẵn sàng để ra khơi. Thuyền trưởng của Phong Đại đang đứng trên bờ chỉ huy các thủy thủ việc sơn và sửa chữa chiếc thuyền. Thuyền trưởng là một người vui vẻ và ông ta cho tôi lên thuyền. Chiếc thuyền có nhiều cánh buồm và các cabin phía đuôi rất thoải mái như các phòng trọ và nó có một ban công rất lớn. Khi tôi hỏi về vụ va chạm thì thuyền trưởng đỏ mặt tía tai và bắt đầu sử dụng những từ ngữ nặng nề. Con thuyền đã bị đâm bởi một con thuyền khác vào lúc nửa đêm và đó hoàn toàn là do lỗi của thủy thủ đoàn của Viện sĩ, thuyền trưởng của họ lúc đó đã say mèm. Tuy nhiên, Viện sĩ lúc đó lại rất tỉnh táo. Cô con gái của Phong đã chạy ra ban công trong bộ đồ ngủ vì nghĩ rằng tàu của cô sắp bị chìm. Viện sĩ đã bước tới xin lỗi cô ta, viên thuyền trưởng thấy họ đứng cùng nhau trước cabin của cô ấy.

Phải, các thủy thủ đã bận rộn cả đêm để tách hai thuyền ra. Họ biết rằng chỉ có thể đợi đến bình minh mới có thể tìm một chiếc tàu khác kéo hai chiếc thuyền về bến. Chỉ có một chiếc kiệu dành cho cô Phong và người hầu gái. Phải chờ một thời gian mới có một chiếc kiệu khác để đưa Lý và các người bạn của ông ta về khách điếm. Trong khi chờ đợi chiếc kiệu đến, cả năm quý ông ngồi trong cabin chính và rất khó chịu vì trạng thái say rượu. Tuy nhiên, Viện sĩ lại tỏ ra rất hoạt bát và anh ta đi bộ lên bờ. Không có ai nhìn thấy lão già chủ tiệm đồ cổ cả.

- Có lẽ hai người bạn của người - Cua và Tôm - đã dựng lên một câu chuyện, để nói xấu về Ôn Nguyên - Địch công hờ hững đáp.

- Có lẽ thế. Nhưng họ không nói dối về trang trại trồng bí ngô của họ. Có một chút sương mù trên sông nhưng tôi có thể nhìn thấy Cua và Tôm ở đó. Không biết có chuyện gì xảy ra với Tôm nhưng tên gù đó nhảy nhót xung quanh như một thằng điên. Cũng ở tại đây tôi đã nhìn thấy người bị bệnh cùi, thừa đại nhân. Ông ta đứng ở đó và chửi rửa một thuyền phu vì từ chối đưa ông ta qua sông. Phải nói rằng kẻ ăn xin nghèo hèn đó quát tháo như một quý ông, thật là một điều kỳ lạ khi những lời đó lại xuất phát từ một kẻ ăn xin như ông ta. Cuối cùng tôi thấy ông ta đưa cho người lái đò một mảnh bạc nhưng người này từ chối và trả lời rằng ông ta thà nghèo nàn nhưng được mạnh khỏe. Người cùi đó đã bỏ đi trong cơn giận dữ.

- Ít nhất là kẻ bất hạnh đó đã không ép buộc người lái thuyền với số tiền y bỏ ra - quan án nhận xét - đêm qua người đã không tìm hai người bạn của người như ta đã đề nghị.

Mã Tông xoa chiếc cằm của anh sau đó nói tiếp:

- Trở lại chuyện đêm qua, thưa đại nhân, tôi tình cờ gặp một kỹ nữ tên là Ngân Tiên, cô ta cho biết cô ta đã gặp ngài trong bữa tiệc tối ở khách sạn Gia Hạc.

Khi thấy Địch công gật đầu đồng ý, Mã Tông nói tiếp với ông về phát hiện của anh khi tìm thấy cô ta trong phòng đào tạo kỹ nữ và làm thế nào mà ban đầu là Nguyệt Thu tiếp theo là lão Ôn Nguyên đã ngược đãi và hành hạ cô.

- Nguyệt Thu đã nói cho lão già buồn đồ cổ ấy là có một cô gái đang chờ đợi lòng thương xót nơi lão ta! - Địch công nói một cách giận dữ - Ta thấy cô ta thì thắm với lão ta trong bữa tiệc tối. Người phụ nữ đó đã có một nét tàn nhẫn trên khuôn mặt.

Ông giật mạnh ria mép của mình sau đó nói thêm:

- Dù sao thì những vết trầy xước trên cánh tay của Hoa hậu chúng ta đã biết được nguyên nhân. Người đã đưa cô gái đó đến một nơi ở an toàn vào đêm qua chưa?

- Ô vâng, thưa đại nhân. Tôi đã đưa cô gái đến cho một người goá phụ, bạn cũ của cô ta - Lo sợ quan án sẽ hỏi nơi anh đã qua đêm, anh vội nhanh chóng nói tiếp - Ngân Tiên học hát từ bà Linh, một cựu kỹ nữ mà Cua đã giới thiệu với cô. Hoa hậu Linh bây giờ là một bà già ốm yếu nhưng ba mươi năm trước bà ta là một người đẹp nổi tiếng ở đây. Nếu đại nhân muốn tìm hiểu sâu hơn vào vụ tự tử của cha Tào Phan Tề, bà Linh có thể cung cấp thêm chi tiết.

- Người làm rất tốt, Mã Tông. Về vụ tự tử trước đây thì nó đã xảy ra cách đây khá lâu nhưng cũng tại Căn Phòng Đỏ này. Những thông tin dù nhỏ nhất về Căn Phòng Đỏ này cũng rất cần thiết. Người có biết nơi ở của bà Linh ?

- Bà ta sống ở đâu đó gần với nơi ở của Cua, tôi có thể hỏi anh ta - Mã Tông trả lời.

Địch công gật đầu. Ông bảo Mã Tông chuyển bị quan phục bằng gấm xanh lá cây cho ông và ra lệnh cho người quản lý thuê một cỗ kiệu để đưa họ đến biệt thự của Phong.

Mã Tông đi đến hội trường vừa đi vừa hát khe khẽ. Ngân Tiên vẫn còn ngủ khi anh ra đi nhưng ngay cả khi đang ngủ trông cô vẫn rất hấp dẫn, anh nghĩ thế. Anh hy vọng gặp lại cô ta vào buổi trưa.

- Thật là buồn cười khi tôi lại rất thích cô ta - anh lẩm bẩm - Chỉ bởi vì tôi thích nghe cô ta

nói chuyện. Có lẽ do cô ấy là người cùng làng với tôi!

Chương 8

Địch công chủ trì một phiên tòa Ông thẩm vấn những người có liên quan đến vụ án

TĐịch công và Mã Tông bước xuống kiệu ở phía trước ngôi đền tuyệt đẹp nằm ở phía bắc của đường phố chính. Quan án đã nhận ra những cột trụ cao màu đỏ phía trước cánh cổng bằng cẩm thạch lộng lẫy khi ông đi ngang qua đây vào ngày hôm qua, lúc vừa mới đến đảo Thiên Đường.

- Đền thờ này thờ vị thần nào thế ? - ông hỏi người trưởng phu kiệu.

- Thờ Thần Tài, thưa đại nhân! Mỗi du khách khi đến hòn đảo này đều vào đó thắp hương và cầu nguyện trước khi thử vận may của mình tại các sòng bạc.

Nơi cư trú của Phong Đại đối diện trực tiếp với đền thờ. Đó là một khu dinh thự rộng lớn được bao quanh bởi một bức tường cao vừa mới trát vữa. Phong Đại đến gặp quan án tại sân phía trước được lát đá cẩm thạch trắng. Phía sau là một tòa nhà hai tầng rộng lớn với cánh cổng bằng gỗ được chạm khắc và mái nhà được trang trí bằng những phù điêu bằng đồng lấp lánh trong ánh nắng ban mai.

Phong dẫn quan án vào thư viện trong khi chờ ông ta thay đổi trang phục, quản gia của ông đưa Mã Tông đến văn phòng của bộ đầu ở phía đông để anh xác nhận rằng tất cả mọi thứ chuẩn bị cho phiên tòa đã sẵn sàng.

Phong mở cửa thư viện để Địch công bước vào, đó là một căn phòng lớn trang trí nội thất sang trọng. Ông mời quan án ngồi xuống chiếc bàn trà kiểu cổ bằng gỗ mun chạm khắc. Trong khi nhấm nháp tách trà thơm lừng quan án nhìn với vẻ tò mò kệ sách ở bức tường đối diện. Nó được chất đầy những quyển sách và một số trong đó gắn các ghi chú bằng giấy. Phong Đại, nhìn theo hướng nhìn của quan án, nói với một nụ cười gượng gạo:

- Bản thân tôi phải thú nhận rằng tôi không phải là một học giả, thưa đại nhân! Tôi mua những quyển sách này từ rất lâu, chủ yếu bởi vì tôi nghĩ đã là một thư viện thì phải có sách trong đó! Tôi sử dụng căn phòng này như một phòng tiếp khách, thật vậy. Nhưng bạn tôi, Tào Phan Tề, thường đến đây để tham khảo những quyển sách, ông ta quan tâm đến lịch sử và triết học. Và con gái tôi, Bích Ngọc, cũng sử dụng thư viện này. Cô ta đã có một số kỹ năng trong làm thơ và cô ta rất thích đọc sách.

- Sau đó, cô ta sẽ kết hôn với nhà thơ Khởi Vu Phổ và đó sẽ là " một mối tình văn học do trời định " như mọi người thường nói - Địch công vừa cười vừa nhận xét - Tôi nghe nói rằng chàng trai đó không được may mắn tại các sòng bạc, nhưng anh ta xuất thân từ một gia đình giàu có, tôi nghĩ thế.

- Không, không phải như thế. Anh ta đã mất tất cả mọi thứ mà anh ta có, đó là sự thật. Trong trường hợp này may mắn lại là kết quả của sự bất hạnh. Khi Khởi đến tìm tôi xin vay một ít tiền làm lộ phí để tiếp tục hành trình đi đến thủ đô, con gái tôi tình cờ nhìn thấy anh ta và ngay lúc đó yêu anh ta. Thật lòng mà nói, con gái tôi đã được mười chín tuổi và cho đến bây giờ luôn từ chối các người đến cầu hôn. Tôi mời Khởi đến nhà tôi một vài lần và tính toán cho anh ta thấy được con gái tôi. Sau đó Tào Phan Tề nói rằng Khởi có vẻ rất ấn tượng với con gái của tôi và Tào đứng ra làm người mai mối cho cuộc đính hôn của họ. Nếu nói về vấn đề tài chính, tôi được xem là một người đàn ông giàu có, và hạnh phúc của tôi chính là đưa con gái duy nhất mà tôi quan tâm chăm sóc. Nếu làm rể tôi, theo pháp luật, Khởi sẽ có rất nhiều quyền lợi và sung túc.

Ông ta dừng lại. Ông háng giọng và hỏi sau một lúc do dự:

- Đại nhân có ý kiến gì về cái chết bất đắc kỳ tử của Hoa hậu ?

- Tôi không bao giờ cố đưa ra ý kiến trước khi tôi biết tất cả sự thật - quan án trả lời cộc lốc - Hiện nay chúng ta phải chờ kết quả khám nghiệm tử thi. Tôi cũng muốn biết thêm về người đàn ông đã tự sát vì cô ấy, viện sĩ Lý Liên. Cho tôi biết anh ta là loại người như thế nào ?

Phong trầm ngâm vuốt ria mép của ông ta.

- Tôi gặp anh ta duy nhất có một lần - ông trả lời chậm rãi - đó là vào ngày 19, khi anh ta đến gặp tôi để giải quyết các thiệt hại gây ra bởi vụ va chạm trên sông giữa thuyền của tôi và của anh ta. Anh ta là một người đàn ông đẹp trai nhưng kiêu căng, rất ý thức về sự nổi tiếng của mình, tôi nghĩ thế. Tôi không làm khó dễ gì anh ta vì tôi biết cha anh ta, quan ngự y Lý Huy. Đó là một người đàn ông rất nổi tiếng trong những năm tuổi trẻ. Đẹp trai, mạnh khỏe, dí dỏm trong những cuộc trò chuyện và rất nổi tiếng trong giới thượng lưu. Vào thời đó, mỗi khi ông ta ghé lại hòn đảo này trên đường đi đến thủ đô tất cả các kỹ nữ đều chạy theo ông ta. Nhưng ông ta rất biết giữ gìn! Là một ứng cử viên của viện Kiểm sát ông ta nhận thấy không thể để danh tiếng của mình bị hoen ố. Tôi dám cá là ông ta đã làm cho trái tim của nhiều cô gái tại đây tan vỡ! Phải, như đại nhân đã biết, hai mươi lăm năm trước ông ta đã kết hôn với con gái của một quan chức cao cấp và được bổ nhiệm làm người đứng đầu Viện kiểm sát hoàng gia. Sáu năm trước ông ta nghĩ hưu và lui về ẩn dật ở thôn trang của mình tại miền núi phía bắc nơi đây. Thật không may là gia đình ông gặp một số rủi ro về tài chính theo như tôi được biết. Nhưng số tài sản còn lại vẫn đảm bảo cho họ một cuộc sống giàu sang, tôi nghĩ thế.

- Tôi chưa bao giờ gặp quan ngự y Lý Huy - quan án nói - nhưng tôi biết ông ta là một quan chức tài năng. Thật là đáng tiếc vì sức khỏe kém đã buộc ông ta phải nghĩ hưu. Ông ta bị bệnh gì thế?

- Điều đó thì tôi cũng không biết, thưa đại nhân. Nó phải rất nghiêm trọng vì tôi nghe nói là ông ta không ra khỏi nhà trong gần một năm nay. Đó là lý do tại sao mà người chú của Viện sĩ phải đến đây để lấy xác chết như tôi đã nói với đại nhân đêm qua.

- Một số người nói - Địch công nói tiếp - Viện sĩ không phải là loại đàn ông có thể tự tử vì một người phụ nữ.

- Không phải vì phụ nữ - Phong nói với nụ cười ranh mãnh - nhưng vì bản thân anh ta! Như tôi đã nói với đại nhân, anh ta là một người vô cùng kiêu ngạo. Việc Hoa hậu từ chối anh ta sẽ được bàn tán khắp nơi ở trong tỉnh này và do đó làm niềm tự hào của anh ta bị tổn thương khiến anh ta tự tử, tôi nghĩ thế.

- Có lẽ ông nói đúng - quan án đồng ý - Người chú đã lấy đi tất cả giấy tờ của Viện sĩ phải không ?

Phong vỗ tay lên trán.

- Ngài nhắc tôi mới nhớ ! - ông ta kêu lên - Tôi quên đưa cho ông ta những tài liệu tìm thấy trên bàn của người chết.

Ông ta đứng lên và lấy từ ngăn kéo bàn làm việc một gói bọc trong giấy màu nâu. Địch công mở nó ra và nhìn lướt qua nội dung bên trong. Sau một thời gian ông nhìn lên và nhận xét:

- Viện sĩ là một người đàn ông rất ngăn nắp. Ông ta đã cẩn thận ghi lại tất cả các chi phí phát sinh trong thời gian ở đây, bao gồm cả chi phí những người phụ nữ mà anh ta qua đêm. Tôi thấy ở đây có tên của Ngọc Hoa, Cẩm Chương và Mẫu đơn.

- Đó là những kỹ nữ hạng hai - Phong giải thích.

- Anh ta trả tiền cho ba kỹ nữ đó vào ngày 25 theo như tôi thấy. Nhưng không có thanh toán nào cho cái tên Nguyệt Thu.

- Cô ta đã có mặt hầu như mọi lúc bên cạnh Viện sĩ - Phong nói - những chi phí đó luôn được tính trong hoá đơn của nhà hàng. Nếu như...mối quan hệ của họ thân mật hơn, trong trường hợp này là một kỹ nữ hạng nhất như Nguyệt Thu, thì khách hàng sẽ tặng cho cô một món quà lúc chia tay. Nó thuộc về một... khía cạnh thương mại.

Phong có vẻ đau đớn khi nghĩ rằng phải hạ mình xuống để bóc trần các mảnh khoé trong việc kinh doanh của mình. Ông nhanh chóng lấy một tờ giấy trong đồng giấy trước mặt quan án và nói tiếp:

- Đây là những ghi chú của Viện sĩ, chứng minh rằng trong giờ phút cuối cùng anh ta cũng

nghĩ về Hoa hậu của chúng tôi. Đó là lý do mà tôi đã triệu tập cô ta để hỏi về việc đó và cô ta tiết lộ là anh ta đề nghị mua lại cô nhưng cô đã từ chối.

Địch công nghiên cứu tờ giấy. Rõ ràng Viện sĩ đã cố gắng dùng bút vẽ một vòng tròn hoàn chỉnh trước khi anh ta tự sát. Anh ta đồ đi đồ lại nhiều lần sau đó ghi bên dưới ba lần hai chữ " Nguyệt Thu". Đút tờ giấy vào tay áo của mình, ông đứng dậy và nói:

- Bây giờ chúng ta đi đến phòng xử án.

Văn phòng của người quản lý hòn đảo chiếm toàn bộ khu vực phía đông của biệt thự. Phong dẫn quan án đi qua các hành lang nơi bốn nhân viên đang bận rộn sửa soạn giấy bút cho phiên tòa để đến một đại sảnh lớn. Phía trước cánh cửa mở rộng là bốn cây cột bằng sơn mài màu đỏ, đối diện là một khu vườn hoa được chăm sóc kỹ lưỡng. Có sáu người đàn ông đang đứng chờ tại đó. Quan án nhận ra Tào Phan Tề, ông chủ tiệm đồ cổ Ôn Nguyên và nhà thơ Khởi Vu Phổ. Còn ba người còn lại thì ông không biết.

Sau khi đáp lễ lại sự cúi chào của những người kia, Địch công ngồi xuống chiếc ghế bành cao sau bàn xử án. Ông thầm đánh giá sự sang trọng của hội trường tòa án nơi đây. Bàn xử án được phủ gấm đỏ thêu chỉ vàng và những vật dụng đặt trên đó là những món đồ cổ đắt giá. Nghiên mực được chạm khắc, đồ chặn giấy bằng cẩm thạch màu xanh lá cây, hộp đựng con dấu bằng gỗ đàn hương và bút lông có cán bằng ngà voi cho thấy nơi đây giống như là bộ sưu tập đồ cổ của một người giàu có hơn là vật dụng trong một phiên tòa. Sàn nhà lát gạch màu và bức tường phía sau treo một tấm bình phong với hình ảnh miêu tả của sóng và những đám mây. Địch công có quan điểm tòa án nơi công cộng càng đơn giản càng tốt để triều đình không lãng phí tiền thuế vào những sự xa xỉ không cần thiết. Nhưng trên đảo Thiên Đường này ngay cả một nơi như tòa án cũng phô bày sự giàu sang của nó.

Phong Đại và Mã Tông vẫn đứng ở hai bên bàn xử án. Người thư lại ghi chép của tòa án ngồi xuống ở một cái bàn thấp cạnh bức tường và hai trong số những người đàn ông mà quan án không biết bây giờ ngồi vào vị trí của họ ở bên phải và trái bàn xử án. Hai người cầm gậy dài bằng tre tuyên bố họ là hai bộ đầu đặc biệt của tòa án.

Quan án xem xét các giấy tờ đã chuẩn bị sẵn sàng cho ông, sau đó đập búa và nói:

- Ta, hội thẩm của tòa án huyện Tần Hoài, tuyên bố mở phiên tòa. Ta sẽ bắt đầu với vụ án của Viện sĩ Lý Liên. Trước mặt ta là giấy chứng tử được soạn thảo bởi thẩm phán Lỗ, nói rằng Viện sĩ đã tự sát vào ngày 25 vì thất vọng do mối tình đơn phương với nàng kỹ nữ tên Nguyệt Thu, Hoa hậu của đảo Thiên Đường. Ta thấy báo cáo khám nghiệm tử thi nói rằng Viện sĩ đã tự sát bằng cách cắt đứt tĩnh mạch phải của mình bằng con dao găm của ông ta. Trên mặt và cánh tay của người chết tìm thấy vết trầy xước mỏng, Người chết không có khuyết tật gì về cơ thể nhưng hai bên cổ có chỗ hơi sưng lên không xác định được nguồn gốc.

Quan án ngược nhìn lên và nói:

- Hãy cho nhân viên điều tra đến trước công đường. Ta muốn có một báo cáo chi tiết về những vết sừng này.

Một ông già với bộ râu nhọn đến trước bàn xử án. Ông ta quỳ xuống và nói:

- Kẻ hèn này là chủ tiệm thuốc trên hòn đảo này và đồng thời là nhân viên điều tra của tòa án nơi đây. Về những vết sừng được tìm thấy trên cơ thể của Viện sĩ, tôi xin nói rõ rằng nó ở hai bên cổ, phía dưới tai. Nó có kích thước bằng một hòn đá cẩm thạch lớn. Da nơi đó không bị đổi màu, không có lỗ hay bị thủng, vết sừng đó có lẽ nguyên nhân là từ bên trong.

- Ta đã hiểu - Địch công nói - Sau khi xác minh một vài chi tiết, ta xác nhận đây là một vụ tự tử.

Ông đập búa lên bàn và nói tiếp:

- Thứ hai, tòa án này xem xét đến cái chết của cô kỹ nữ Nguyệt Thu vào đêm qua tại Căn Phòng Đỏ. Bây giờ ta muốn nghe về báo cáo khám nghiệm tử thi.

- Kẻ hèn này - ông già nhân viên điều tra vội lên tiếng - kiểm tra vào lúc nửa đêm thi thể của cô Nguyễn Phong, hay còn gọi là Nguyệt Thu. Tôi phát hiện ra cô ta chết do suy tim, có lẽ do cô ta uống quá nhiều rượu.

Quan án nhướng mày và nói cộc lốc:

- Ta muốn người nói rõ hơn về nhận xét vừa rồi.

- Trong hai tháng vừa qua, thừa đại nhân, người quá cố đã hai lần hỏi ý kiến của tôi về tình trạng cô ta thường xuyên bị chóng mặt và hồi hộp. Tôi thấy rằng sức khỏe cô ta không được tốt nên đã cho cô ta uống một loại thuốc để điều trị và khuyên cô ta nên nghỉ ngơi, tránh xa các loại rượu. Tôi cũng đã báo cáo việc này cho người quản lý các nhà thổ. Tôi xin nói là người chết chỉ có uống thuốc của tôi chứ không hề thay đổi lối sống của cô ta.

- Tôi thúc giục cô ta phải nghe theo lời của đại phu, thừa đại nhân - Phong vội vã tiếp lời - Chúng tôi luôn luôn nhấn mạnh rằng các cô kỹ nữ chuyên nghiệp tại đây phải tuân theo sự tư vấn về y tế, vì lợi ích của chính bản thân họ và của chúng tôi. Nhưng cô ta không nghe, và kể từ khi cô ta là Hoa hậu...

Địch công gật đầu.

- Nói tiếp đi! - Ông ra lệnh cho nhân viên điều tra.

- Ngoài các điểm màu xanh trên cổ họng cô ta và một vài vết trầy xước trên cánh tay, cơ thể của người quá cố không có dấu vết của bạo lực. Kể từ khi tôi được cho biết là đêm qua cô ta uống quá nhiều tôi đi đến kết luận là sau khi cô ta đặt mình xuống giường để ngủ, cô ta đột nhiên trở nên khó thở. Cô ta đã nhảy ra khỏi giường và trong một nỗ lực điên cuồng để thở cô đã dùng cả hai tay cào vào cổ họng của mình. Sau đó, cô ta đã ngã quy xuống sàn nhà và trong cơn đau đớn trước khi chết cô đã dùng tay cào vào tấm thảm, điều này được chứng minh bằng những sợi bông màu đỏ tôi tìm thấy trong móng tay của cô ta. Trên cơ sở các sự kiện vừa nêu, thưa đại nhân, tôi đi đến kết luận nguyên nhân cái chết là do một cơn đau tim đột ngột.

Quan án ra hiệu và người thư lại đọc lại lời khai của nhân viên điều tra như ông ta đã khai. Khi người nhân viên điều tra đóng dấu ngón tay vào tờ khai, Địch công cho ông ta lui ra và quay lại hỏi Phong Đại:

- Ông biết gì về lai lịch của cô kỹ nữ Nguyệt Thu ?

Phong Đại lấy một số giấy tờ từ tay áo của mình và trả lời:

- Sáng sớm hôm nay tôi đã có tất cả giấy tờ của cô ta được gửi đến từ văn phòng chính của chúng tôi, thưa đại nhân - Ông đọc một số tờ giấy và nói tiếp - Cô ấy là con gái một viên quan nhỏ tại kinh thành, cha cô ta đã bán cô cho một quán rượu khi ông ta lâm vào cảnh nợ nần. Là một cô gái được giáo dục tốt và thông minh, cô ấy nghĩ rằng làm một kỹ nữ ở quán rượu sẽ không phát huy được tài năng của mình, và cô bắt đầu hờn dỗi. Chủ sở hữu của cô sau đó bán cô cho một ma cô với giá hai miếng vàng. Hắn đưa cô đến hòn đảo này và sau khi ban quản lý hòn đảo nghe cô ấy hát và nhảy múa, cô đã được mua lại với giá ba miếng vàng. Chuyện đó xảy ra cách đây hai năm. Cô bắt đầu học nghệ từ những học giả nổi tiếng trong nước và các nghệ sĩ đi qua đây, và sau đó nhanh chóng trở thành một trong những kỹ nữ hàng đầu. Bốn tháng trước, trong việc lựa chọn Hoa hậu cho hòn đảo cô đã được tất cả nhất trí bầu chọn. Tôi chưa từng thấy cô bị ai khiêu nại và cô cũng chưa từng dính vào bất cứ vụ rắc rối nào.

- Được rồi - Địch công nói - Ông có thể thông báo cho thân nhân của cô ta đến lấy thi thể về chôn cất. Bây giờ ta muốn nghe lời khai của ông chủ tiệm đồ cổ Ôn Nguyên.

Ôn Nguyên có vẻ ngờ ngác khi nghe quan án gọi đến tên mình. Khi ông ta đã quy xuống trước bàn xử án, Địch công ra lệnh:

- Hãy kể những việc làm của người sau khi rời bữa ăn tối tại khách sạn Gia Hạc.

- Kể hèn này rời bữa ăn tối sớm, thưa đại nhân, bởi vì tôi có một cuộc hẹn với một vị khách hàng quan trọng. Đó là để thảo luận về việc mua một bức tranh cổ rất giá trị. Từ nhà hàng tôi đã đi thẳng về cửa hàng của tôi.

- Vị khách hàng đó là ai và ông ta nói chuyện với người trong bao lâu ?

- Đó là Ủy viên họ Hoàng, thừa đại nhân, hiện đang ở trong nhà trọ thứ hai trên con đường này. Nhưng tôi đã chờ ông ta một cách vô ích. Khi này tôi đã gặp ông ta trên đường tới đây và ông ta nói rằng cuộc hẹn của chúng tôi là vào đêm nay chứ không phải đêm qua. Chắc là tôi nghe lầm khi nói chuyện với ông ta vào hai ngày trước đây.

- Ngưng lại - Địch công nói. Ông ra hiệu cho người thư lại, người này đọc lời khai của Ôn Nguyên. Ông chủ tiệm đồ cổ đồng ý lời khai đó là chính xác và đóng dấu tay của mình lên đó. Quan án cho ông ta lui xuống và gọi Khởi Vu Phổ đến trước bàn xử án. Ông nói:

- Khởi Vu Phổ, ngươi hãy kể những việc ngươi đã làm sau khi rời bữa ăn tối.

- Kể hèn này - Khởi trả lời - xin được thưa với đại nhân là tôi rời bữa ăn tối khá sớm vì cảm thấy không được khỏe. Tôi định đi đến phòng tắm của nhà hàng nhưng vì nhầm lẫn nên đã đi đến phòng thay đồ của các kỹ nữ. Tôi hỏi một người phục vụ để anh ta dẫn tôi đến phòng tắm, sau đó tôi rời khỏi nhà hàng và đi bộ đến công viên. Tôi đi dạo quanh đó cho đến nửa đêm. Sau đó, tôi cảm thấy tốt hơn nhiều và quay trở về chỗ trọ của mình.

Địch công và Phong Đại thẩm vấn Khởi Vu Phổ

- Hãy ghi lại lời khai này - Địch công nói.

Khi nhà thơ đã đóng dấu tay vào tờ khai mà người thư lại đưa cho, quan án đập búa lên

bàn và tuyên bố:

- Vụ án về cái chết của kỹ nữ Nguyệt Thu tạm thời để lại cho đến khi có thông báo mới.

Ngay sau đó ông đập búa và tuyên bố bãi đường. Trước khi đứng lên ông cúi xuống thì thầm với Mã Tông:

- Đi và tìm ông Ủy viên họ Hoàng. Sau đó chạy sang khách sạn Gia Hạc và chỗ trọ của Khởi Vu Phổ để xác minh những lời khai của họ. Quay trở lại đây để báo cáo mọi việc cho ta.

Quay sang Phong Đại, ông nói:

- Ta muốn có một cuộc nói chuyện riêng với ông Tào. Ông có thể đưa chúng tôi đến một căn phòng riêng tư nơi chúng ta không bị quấy rầy lúc trò chuyện?

- Chắc chắn rồi, thưa đại nhân! Tôi sẽ đưa đại nhân đến một căn phòng trong khu vườn. Nó nằm ở sân phía sau nơi những bà vợ của tôi đang ở, không ai có thể đi vào đó từ bên ngoài

- ông ngập ngừng một lúc rồi rụt rè nói tiếp - Xin cho phép tôi hỏi đại nhân một vấn đề, tôi không hiểu tại sao đại nhân lại quyết định tạm dừng cả hai vụ án đó lại. Chỉ là một vụ án đơn giản, một vụ là tử tử và vụ kia là tử vong do suy tim... Tôi có thể nghĩ rằng...

-Ồ - Địch công nói một cách mơ hồ - chỉ vì ta muốn biết thêm về những việc liên quan đến hai vụ án này. Chỉ là để hoàn chỉnh chúng thôi, có thể nói như thế.

Chương 9

Tào Phan Tề kể về cái chết của cha mình Những nghi vấn xung quanh cái chết của Viện sĩ và Hoa hậu

Căn phòng nằm ở phía sau một vườn hoa rộng lớn, nó được những bụi trúc đào cao trồng xung quanh che khuất. Địch công ngồi xuống chiếc ghế bành đặt trước một tấm bình phong trên đó vẽ những bông hoa mạn. Ông ra hiệu cho Tào Phan Tề ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh chiếc bàn tròn, nơi mà người quản lý của Phong đặt khay trà và một đĩa trái cây.

Căn phòng nơi đây rất yên tĩnh, tiếng ồn ào duy nhất chỉ là tiếng vỗ cánh của những con ong bay lượn trong những khóm hoa trúc đào màu trắng.

Tào Phan Tề kính cẩn chờ đợi quan án bắt đầu cuộc trò chuyện. Sau khi nhấp vài ngụm trà, Địch công niềm nở nói:

- Ta nghe nói người là một người yêu thích văn học. Việc kinh doanh rượu và cuộc sống gia đình có ảnh hưởng đến sở thích này không?

- Tôi may mắn có một người quản lý nhiều kinh nghiệm, thừa đại nhân. Tất cả các khách hàng của tôi thường xuyên giao dịch với cửa hàng rượu và nhà hàng nên tôi không cần phải quản lý. Và vì tôi chưa lập gia đình nên cuộc sống gia đình của tôi khá đơn giản.

- Cho phép ta đi thẳng đến chủ đề chính của cuộc trò chuyện, ông Tào. Ta muốn nói với người, trong sự tin tưởng, là ta nghi ngờ rằng cái chết của Viện sĩ và Hoa hậu đều do bị sát hại.

Ông nhìn chăm chú vào gương mặt của Tào khi nói ra điều này, nhưng gương mặt của nhà buôn rượu không hề thay đổi. Ông ta bình tĩnh hỏi:

- Đại nhân giải thích thế nào khi thực tế trong cả hai trường hợp đều không có ai bước vào phòng ?

- Ta không biết! Nhưng ta không thể giải thích được trường hợp của Viện sĩ, người trong năm đêm liên tiếp ngủ với những người phụ nữ khác nhau, đột nhiên lại trở nên si mê điên cuồng Hoa hậu và tự tử chỉ vì cô ta không đáp lại tình yêu của mình! Và ta cũng không hiểu tại sao Hoa hậu, khi tự bóp cổ mình lại không để lại dấu vết của những móng tay dài và nhọn của cô ta trên da cổ. Có những điều xảy ra mà mắt chúng ta không nhìn thấy, ông Tào.

Khi thấy Tào lặng lẽ gật đầu, quan án nói tiếp:

- Bây giờ ta chỉ có một số giả thuyết mơ hồ. Ta nghĩ rằng việc tự tử của cha người mà ta nghe nói là cũng xảy ra tại Căn Phòng Đỏ, và thực tế nó cũng tương tự như trường hợp của Viện sĩ, có thể cung cấp một đầu mối. Ta biết rằng nếu nhắc lại vấn đề này sẽ gây ra cho người một sự đau đớn, nhưng... Ông hạ thấp giọng nói của mình.

Tào Phan Tề không trả lời, ông chìm sâu vào suy nghĩ. Cuối cùng ông ta dường như đã có một quyết định. Ông ngược nhìn lên và lặng lẽ nói:

- Cha tôi không tự tử, thừa đại nhân. Ông bị ám sát. Cái chết của ông đã phủ một đám mây đen tối lên toàn bộ cuộc sống của tôi, đám mây này chỉ có thể biến mất sau khi tôi thành công trong việc tìm kiếm kẻ sát nhân bản thủ và đưa hắn ra trước công lý. Một đứa con sẽ không đội trời chung với kẻ đã giết cha mình.

Ông dừng lại. Nhìn thẳng về phía trước ông nói tiếp:

- Khi việc đó diễn ra tôi chỉ là một đứa bé mười tuổi. Tuy nhiên, tôi nhớ từng chi tiết nhỏ, và nó lặp đi lặp lại hàng ngàn lần trong những giấc mơ của tôi trong những năm tiếp theo. Cha tôi rất yêu quý tôi, đứa con trai duy nhất của ông, và đích thân dạy tôi học. Vào buổi chiều chết chóc đó ông dạy tôi môn lịch sử. Vào lúc hoàng hôn ông nhận được một tin nhắn và nói với tôi ông phải đi đến Căn Phòng Đỏ trong khách điểm Thiên Phúc. Sau khi ông ra đi, tôi lấy cuốn sách mà ông vừa đọc và tìm thấy cây quạt xếp của ông trong đó. Tôi biết cha tôi rất quý cây quạt này nên tôi chạy theo để đưa nó cho ông. Tôi chưa bao giờ đến khách điểm này trước đây nhưng người quản lý biết tôi và bảo tôi cứ đi thẳng vào Căn Phòng Đỏ.

Tôi nhìn thấy cánh cửa khép hờ, bước đến và nhìn vào Căn Phòng Đỏ. Cha tôi đang nằm sóng soài trên chiếc ghế bành đặt phía trước cái giường, ở bên phải căn phòng. Qua khe mắt, tôi nhìn thấy một người mặc chiếc áo choàng dài màu đỏ đứng ở góc trái. Nhưng tôi không để ý đến người đó, tôi há hốc miệng nhìn chằm chằm vào bộ ngực đầy máu của cha tôi. Tôi chạy đến gần ông và thấy ông đã chết. Một con dao nhỏ găm sâu vào bên trái cổ họng của ông. Trong sự choáng váng vì kinh sợ và đau đớn, tôi quay lại tìm người đang đứng trong phòng để hỏi xem điều gì đã xảy ra nhưng người đó không còn ở trong phòng nữa. Tôi vội vã chạy ra khỏi phòng để tìm một người nào đó, nhưng trong hành lang tình cờ đầu tôi bị va vào một cây cột hay vào tường và tôi ngất đi. Khi tôi tỉnh dậy thì thấy đang nằm trong phòng ngủ của tôi, ở biệt thự mùa hè của gia đình trong vùng núi. Người giúp việc nói rằng tôi bị bệnh và mẹ tôi đã đưa tất cả gia đình về đây sống vì hòn đảo đang có dịch bệnh đậu mùa. Bà nói thêm là cha tôi đã ra đi trong một chuyến hành trình dài. Vì vậy, tôi nghĩ tất cả những chuyện vừa xảy ra chỉ là một cơn ác mộng tồi tệ. Nhưng những chi tiết khủng khiếp của nó vẫn còn khắc sâu vào tâm trí của tôi.

Ông mân mê tách trà đang cầm trong tay và uống cạn, sau đó tiếp tục:

- Sau này, khi tôi lớn lên tôi nghe mọi người nói rằng cha tôi đã tự tử sau khi tự giam mình vào Căn Phòng Đỏ. Nhưng tôi biết rằng cha tôi đã bị ám sát và tôi đã nhìn thấy kẻ giết

người sau khi hắn thực hiện hành động tội ác. Sau khi tôi chạy ra khỏi căn phòng, tên tội phạm đã khoá cửa lại và chạy trốn. Hắn đã ném chìa khóa vào phòng qua cánh cửa sổ vì tôi nghe nói là chìa khóa được tìm thấy trên sàn nhà, bên trong cánh cửa.

Tào thờ dài. Ông đưa tay lên dụi mắt và nói tiếp với giọng mệt mỏi:

- Sau đó, tôi bắt đầu kín đáo thực hiện cuộc điều tra. Nhưng mọi nỗ lực đều dẫn đến ngõ cụt. Trước tiên là mọi hồ sơ về vụ án đều bị mất. Thẩm phán lúc đó của Tàn Hoài, một người khôn ngoan và năng động, đã nhận ra rằng các nhà thổ chính là nguyên nhân gây ra sự lây lan nhanh chóng bệnh đậu mùa. Ông đã kêu tất cả các kỹ nữ dọn ra khỏi nhà và thiêu huỷ toàn bộ các nhà thổ. Văn phòng của toà án gần đó không may cũng bắt lửa và các hồ sơ đều bị cháy trong ngọn lửa. Tôi đã tìm hiểu và biết rằng cha tôi đã si mê một kỹ nữ tên là Thanh Ngọc, vừa được bầu chọn làm Hoa hậu của đảo. Cô rất xinh đẹp, theo như người ta nói lại cho tôi biết, nhưng cô bị nhiễm bệnh ngay sau cái chết của cha tôi và qua đời vài ngày sau đó. Tòa án đã kết luận là cha tôi tự sát bởi vì Thanh Ngọc từ chối tình yêu của cha tôi. Một số người có mặt tại phiên tòa khi thẩm phán hỏi Thanh Ngọc, ngay trước lúc cô bị bệnh, đã nói lại cho tôi biết Thanh Ngọc đã trả lời là cô ta đã nói với cha tôi vào ngày hôm trước khi cha tôi qua đời là cô không chấp nhận đề nghị mua lại cô của ông vì cô đã yêu một người đàn ông khác. Thật không may là thẩm phán đã không hỏi tên của người đàn ông đó. Ông chỉ hỏi lý do tại sao cha tôi lại đi đến Căn Phòng Đỏ để tự tử, và cô ta trả lời có lẽ là do cô ta và cha tôi thường xuyên gặp nhau tại đó.

Tôi nghĩ rằng động cơ của kẻ giết người có thể là do ghen tuông nên đã tìm hiểu danh tính của những người có liên quan. Tôi biết được vào thời điểm đó có hai người đàn ông khác cũng si mê Thanh Ngọc. Phong Đại, lúc đó khoảng 24 tuổi và ông chủ tiệm đồ cổ Ôn Nguyên khoảng 35 tuổi. Ôn Nguyên đã kết hôn được tám năm mà vẫn chưa có con, mọi người xầm xì là ông ta đã mất khả năng của người đàn ông, và một trong những gái giang hồ cho biết rằng ông ta tìm thấy khoái cảm một cách gián tiếp thông qua việc sĩ nhục và hành hạ phụ nữ. Ông ta ve vãn Thanh Ngọc chỉ vì muốn khẳng định mình là một người đàn ông thanh lịch trong giới thượng lưu. Phong Đại, một người đàn ông độc thân đẹp trai, có một tình yêu sâu sắc với Thanh Ngọc. Người ta nói rằng ông muốn cưới Thanh Ngọc làm người vợ chính của mình.

Tào ngừng lời, ông nhìn với cặp mắt vô hồn vào bụi cây trước mặt. Dịch công tình cờ quay đầu lại nhìn vào bức bình phong vì ông nghe thấy một âm thanh xào xạc phía sau nó. Ông lắng tai nghe ngóng nhưng âm thanh không còn nữa. Ông nghĩ rằng đó là do tiếng lá khô rụng xuống. Tào sau đó đã tự chủ lại, nhìn quan án với đôi mắt u sầu của mình ông tiếp tục:

- Có những tin đồn mơ hồ là chính Phong Đại đã giết cha tôi. Nói rằng Phong chính là người đàn ông mà Thanh Ngọc yêu thích, họ nói Phong đã gặp cha tôi tại Căn Phòng Đỏ và đã giết chết cha tôi sau một cuộc tranh cãi dữ dội. Ôn Nguyên úp mở về chuyện đó và nói rằng ông ta biết được sự thật. Nhưng khi tôi ép ông ta chứng minh, ông ta nói rằng Thanh Ngọc biết rõ điều đó nhưng đã xác nhận nguyên nhân của vụ tự sát để bảo vệ Phong. Ông ta còn

nói thêm là đã nhìn thấy Phong trong công viên phía sau Căn Phòng Đỏ vào thời điểm cha tôi bị chết. Do đó tất cả các sự kiện đều như nhằm vào Phong.

Tôi thực sự bị sốc khi đi đến kết luận này, thừa đại nhân, Phong là người bạn tốt nhất của cha tôi và sau khi cha tôi chết đi ông trở thành người cố vấn tin cậy của mẹ tôi. Khi mẹ tôi mất đi và tôi đến tuổi trưởng thành, Phong giúp đỡ tôi tiếp tục việc kinh doanh của cha tôi, ông luôn luôn là một người cha thứ hai của tôi. Chẳng lẽ ông chính là người đã giết chết cha tôi và sau đó giúp đỡ cho gia đình nạn nhân chỉ vì hối hận? Hay đó chỉ là những lời đồn ác ý từ kẻ thù của Phong là lão Ôn Nguyên? Vì vậy tôi bị những nghi ngờ này giày vò trong suốt những năm qua. Tôi phải gặp Phong hàng ngày, thừa đại nhân. Tất nhiên tôi không bao giờ cho ông ta biết sự nghi ngờ khủng khiếp của tôi. Nhưng tất cả thời gian tôi luôn quan sát ông ta, chờ đợi một lời nói hay cử chỉ nào đó chứng minh ông ta là kẻ đã giết chết cha tôi. Tôi thực sự không thể...

Giọng nói của ông vỡ òa ra và ông vùi mặt vào hai bàn tay.

Địch công vẫn im lặng. Ông nghĩ rằng ông vừa nghe thấy một lần nữa những âm thanh mờ hồ phía sau bức bình phong. Lần này nó giống như tiếng sột soạt của lụa. Ông chăm chú lắng nghe. Nhưng tất cả lại trở nên yên tĩnh, ông nghiêm trang nói:

- Ta rất biết ơn khi ông nói ra tất cả những điều này, ông Tào. Trường hợp này rất giống với vụ tự sát của Viện sĩ. Ta sẽ nghiên cứu cẩn thận tất cả các tình tiết liên quan. Tại thời điểm này ta chỉ muốn hỏi ông một vài vấn đề. Đầu tiên là tại sao thẩm phán lúc đó lại quyết định trường hợp đó là tự tử? Ông nói rằng ông ta là một quan chức khôn ngoan và có thẩm quyền. Ông ta chắc chắn phải nhận ra, như sau này ông đã nhận ra, mặc dù căn phòng bị khóa nhưng chìa khóa cũng có thể được ném vào phòng qua cánh cửa sổ hay được đẩy vào phòng qua khe cửa bên dưới.

Tào nhìn lên. Ông ưỡn oải trả lời:

- Vào thời điểm đó thẩm phán quá bận rộn vì bệnh dịch đậu mùa, thừa đại nhân. Người ta nói rằng người chết như rạ, những xác chết nằm chất đống bên đường. Mối quan hệ giữa cha tôi và Thanh Ngọc lúc đó đã quá nổi tiếng nên sau khi nghe cô ta tuyên bố, ông ta vội vàng đón nhận lấy điều đó và cho nó là nguyên nhân của vụ tự tử.

- Khi ông kể lại sự việc khủng khiếp xảy ra thời thơ ấu - quan án nói tiếp - ông nói rằng khi ông bước vào Căn Phòng Đỏ thì chiếc giường nằm phía bên phải của ông. Tuy nhiên, hiện nay nó lại đang ở sát bức tường bên trái. Ông có chắc chắn ông thấy nó ở bên phải?

- Chắc chắn, thừa đại nhân! Khung cảnh đó không bao giờ phai mờ trong tâm trí của tôi. Có lẽ người quản lý đã di chuyển đồ nội thất trong căn phòng sau đó.

- Ta sẽ nhìn lại nơi đó một lần nữa. Một câu hỏi cuối cùng. Ông chỉ liếc qua người mặc

chiếc áo choàng màu đỏ, nhưng ông có thể cho biết đó là một người đàn ông hay phụ nữ?

Tào lắc đầu thất vọng.

- Tôi không thể, thưa đại nhân. Tôi chỉ nhớ đó là một người cao lớn và mặc một chiếc áo choàng màu đỏ. Tôi đã cố gắng tìm kiếm xem có người nào mặc chiếc áo choàng như thế xuất hiện tại thời điểm đó ở trong hoặc ngoài khách điểm Thiên Phúc nhưng vô ích.

- Đàn ông rất hiếm khi mặc trang phục màu đỏ - Dịch công trầm ngâm nhận xét - và một cô gái chỉ mặc chiếc áo màu đỏ duy nhất một lần, đó là vào ngày cưới của họ. Vì vậy ta có thể kết luận kẻ thứ ba xuất hiện trong phòng là một cô gái điếm.

- Đó cũng chính là những điều tôi đã nghĩ đến, thưa đại nhân! Tôi đã cố hết sức tìm hiểu xem Thanh Ngọc có khi nào mặc một chiếc áo màu đỏ không. Nhưng chưa từng có ai nhìn thấy cô ta mặc áo màu đỏ, cô ta thích màu xanh vì đó là tên cô ta.

Tào lại rơi vào sự im lặng. Ông vờ vờ ria mép sau đó nói tiếp:

- Tôi đã rời xa hòn đảo này khá lâu, tôi không biết phải tìm kiếm đầu mối nào để có thể giải quyết điều bí ẩn này. Tôi cũng cảm thấy rằng bằng cách tiếp tục việc kinh doanh mà cha tôi đã xây dựng nơi đây, tôi đang tiếp tục thực hiện ít nhất là một phần của sự hiếu thảo của tôi. Nhưng tôi thấy cuộc sống ở đây rất khó khăn, thưa đại nhân. Phong luôn đối đãi tốt với tôi và ông ta...

Ông đột nhiên vỡ òa ra. Sau khi liếc nhanh quan án, ông tiếp tục:

- Bây giờ ngài đã hiểu tại sao tôi không thể toàn tâm toàn ý cho sở thích văn học của tôi, nó chỉ là một nỗ lực nhằm giải thoát, thưa đại nhân. Một sự giải thoát khỏi sự hoài nghi, và nó thường hành hạ tôi...

Ông liếc nhanh sang chỗ khác, rõ ràng ông rất khó khăn để tự kiềm chế bản thân. Để thay đổi chủ đề, Dịch công hỏi:

- Ông có nghĩ đến những ai có thể căm ghét Hoa hậu hiện tại, Nguyệt Thu, đến mức có thể giết chết cô ta?

Tào lắc đầu. Ông trả lời:

- Tôi không quan tâm đến cuộc sống sôi động về đêm nơi đây, thưa đại nhân, và tôi chỉ biết Hoa hậu qua những mối quan hệ xã giao thông thường. Cô ta gây ấn tượng cho tôi như là một người phụ nữ nông nổi và hay thay đổi, nhưng gần như tất cả các kỹ nữ đều như thế hoặc cũng gần như thế do đặc thù của nghề nghiệp mà họ không may mắn phải làm. Cô ta rất nổi tiếng và cô ta thường xuyên tiếp khách, có thể thực tế là mỗi đêm. Tôi nghe nói rằng

trước khi cô ta được bầu chọn làm Hoa hậu cách đây vài tháng cô ta khá tự do với những người hâm mộ cô ta. Tuy nhiên, cô ta chỉ ngủ với người bảo trợ đặc biệt, những người nổi tiếng và giàu có, họ phải tán tỉnh cô ta rất lâu trước khi cô ta đồng ý. Nhưng những mối quan hệ đó không phát triển xa hơn, theo như tôi biết, và tôi chưa từng nghe nói có ai định mua lại cô ta. Tôi đoán rằng cái lưới sắc bén của cô ta đã làm những khách hàng ngần ngại. Viện sĩ dường như là người đầu tiên mua lại cô ấy. Nếu có một ai đó căm ghét cô ta lý do chắc phải là ở quá khứ, trước khi cô ta đến hòn đảo này, đó là điều chắc chắn.

- Tôi hiểu. Tôi sẽ không làm mất thời gian của ông nữa, ông Tào. Tôi sẽ ở lại đây một lúc để uống cạn tách trà của tôi. Xin vui lòng nhắn với ông Phong là tôi sẽ đến văn phòng của ông ta.

Địch công gặp kẻ nghe trộm

Ngay sau khi Tào đã bỏ đi khá xa, quan án đứng lên và bước đến nhìn phía sau bức bình phong. Cô gái đang nấp ở đó thốt ra một tiếng kêu thảng thốt. Cô vội vã liếc nhìn xung quanh sau đó nhìn về hướng cầu thang dẫn đến các bụi cây dâu phía sau căn phòng. Địch công nắm lấy tay cô và kéo cô ra khỏi đó, ông hỏi một cách nghiêm khắc:

- Cô là ai và tại sao lại nghe trộm chúng tôi nói chuyện?

Cô cắn môi và ngược nhìn quan án với vẻ giận dữ. Cô có một khuôn mặt thông minh với đôi mắt to tròn và đôi lông mày cong vút. Cô để tóc dài và búi thành một búi tóc. Chiếc áo gấm hoa màu đen may theo kiểu đơn giản nhưng nó rất hợp với thân hình thanh mảnh và quyến

rũ của cô. Cô chỉ đeo một đôi bông tai, một sợi dây chuyền bằng cẩm thạch màu xanh lá cây và khoác một chiếc khăn choàng cổ màu đỏ. Cô giật tay mình ra khỏi tay quan án và rít lên:

- Đó là một sự trả thù của gã đàn ông họ Tào! Làm sao mà hấn dám vu khống cha tôi! Tôi ghét hấn!

Cô dậm mạnh đôi chân nhỏ nhắn của mình trên sàn nhà.

- Bình tĩnh nào, cô Phong! - Địch công nói cộc lốc - Hãy ngồi xuống và uống một tách trà.

- Tôi không cần! - cô ngắt lời - Tôi chỉ muốn nói cho ông nghe một lần và chỉ một lần này thôi, là cha tôi chẳng dính dáng gì đến cái chết của Tào Quang. Hoàn toàn không dính dáng, ngài nghe chưa? Hoàn toàn không dính dáng gì cả chứ không phải như cái con cóc già ghê tởm buồn đờ cổ đã vu khống. Và ngài nói giùm với cái gã họ Tào là tôi không bao giờ muốn nhìn thấy hấn ta một lần nữa, không bao giờ! Và tôi yêu Khởi Vu Phổ, tôi sẽ kết hôn với anh ta càng sớm càng tốt mà chẳng cần tên họ Tào hay bất cứ ai làm mai mối! Đó là tất cả!

- Thật là ấn tượng! - quan án nói nhẹ nhàng - Tôi dám cá rằng cô đã cho Viện sĩ một trận nhớ đời với cái lưỡi của cô!

Cô định bỏ đi, nhưng khi nghe những lời vừa rồi cô dừng lại và nhìn quan án với ánh mắt rục rịch, cô gằn giọng hỏi:

- Ý ông là gì?

- Phải - Địch công dịu dàng nói - vụ va chạm trên sông là lỗi của các thuyền phu của Viện sĩ và nó làm cho cô về nhà chậm trễ mất một đêm, phải thế không? Tôi thấy rằng cô không phải là một cô gái quá rụt rè nên tôi nghĩ là cô đã cho Viện sĩ một bài học nhớ đời.

Cô hát đầu ra sau và khinh khỉnh nói:

- Ngài hoàn toàn sai! Ông Lý đã xin lỗi tôi như một quý ông lịch thiệp và tôi chấp nhận lời xin lỗi của ông ta.

Cô vội vã bước xuống bậc thềm phía trước và biến mất trong những khóm hoa trúc đào.

Chương 10

Địch công thâm vấn Khởi Vu Phổ Ông phát hiện ra bí mật của vụ án trước đây

Địch công ngồi xuống một lần nữa và từ từ uống cạn tách trà của mình. Dần dần ông nhận ra mối quan hệ thú vị của những người này. Tuy nhiên nó lại không giúp ích gì nhiều cho những vấn đề mà ông quan tâm.

Ông đứng lên với một tiếng thở dài và tản bộ về văn phòng của Phong Đại.

Phong Đại đang đứng tại đó chờ ông cùng với Mã Tông. Phong trịnh trọng mời ông lên kiệu.

Khi họ ngồi trên chiếc kiệu được khiêng đi, Mã Tông nói:

- Lão già buôn đồ cổ đã nói dối trong phiên toà khi lão ta nói là đi thẳng về nhà từ bữa tiệc, nhưng chúng ta biết lão đã đi đâu. Nhưng những điều còn lại thì ít nhiều lão đã nói thật. Ủy viên họ Hoàng nói với tôi là ông ta thực sự có hẹn với lão Ôn vào tối hôm nay, ông ta nghĩ thế. Nhưng lão Ôn thì cho rằng đó là vào tối qua, Hoàng thừa nhận có thể ông ta nhớ nhầm. Phần của lão họ Ôn thế là xong. Còn Khởi Vu Phổ thì lời khai của anh ta không chắc chắn lắm. Mụ già phụ trách phòng thay đồ không nghĩ là Khởi đi vào đó do nhầm lẫn. Câu đầu tiên anh ta hỏi là liệu Nguyệt Thu và Ngân Tiên có ở trong phòng không. Khi mụ ta trả lời là họ đã đi ra cùng với nhau thì anh ta vội quay lại và chạy ra ngoài mà không nói thêm lời nào. Người quản lý quán trọ nơi Khởi đang trọ, chính là cái quán trọ cạnh nơi chúng ta ở, nói với tôi rằng ông ta bắt gặp Khởi đi ngang qua lúc ông ta đứng trước cửa, vào khoảng nửa giờ hay hơn trước lúc nửa đêm. Ông nghĩ là Khởi sẽ đi về phòng nhưng anh ta lại đi vào con hẻm bên trái cạnh đó. Con hẻm này dẫn đến nhà của Hoa hậu vừa mới qua đời. Khởi trở về nhà khoảng nửa đêm, theo như người quản lý nói.

- Thật là kỳ lạ! - Địch công nhận xét. Sau đó ông nói cho Mã Tông những gì mà Tào Phan Tề kể với ông về những nghi vấn quanh cái chết của cha mình và nghi ngờ của ông ta đối với Phong Đại. Mã Tông lắc đầu tỏ vẻ nghi ngờ.

- Chắc phải mất một thời gian để sắp xếp lại mọi chuyện! - anh nói.

Quan án không có ý kiến. Ông chìm sâu vào suy nghĩ trong suốt đoạn đường còn lại.

Khi họ bước xuống kiệu phía trước khách điểm Thiên Phúc và đi vào đại sảnh, người chủ quán mập mập bước đến và nói với Mã Tông với vẻ ái ngại:

- Có hai... quý ông muốn nói vài lời với ngài, ông Mã. Họ đang đợi ông trong nhà bếp. Đó là nói về cá muối, theo như họ nói...

Trong một lúc, Mã Tông điếng người nhìn ông ta. Sau đó, anh đột nhiên cười toe toét. Anh nói với quan án:

- Tôi có thể đi đến gặp họ và nghe họ nói gì, thưa đại nhân?

Tất nhiên. Ta có một số việc cần phải hỏi ông chủ khách điếm. Hãy đến Căn Phòng Đỏ sau khi người xong việc.

Trong khi Địch công vẫy tay ra hiệu với chủ khách điếm, một người tiểu nhị dẫn Mã Tông vào bếp.

Hai đầu bếp ở trần để lộ thân hình đầy cơ bắp của họ đang đứng xem Cua, người đang đứng trước một cái bếp lò lớn nhất cầm một chiếc chảo phẳng trong tay. Tôm và bốn cậu bé rửa bát đứng xung quanh ở một khoảng cách an toàn. Người khổng lồ ném một khúc cá trong chảo lên không trung sau đó bắt lấy nó gọn gàng ở ngay trung tâm mặt kia của chảo.

Nhìn hai người đầu bếp với đôi mắt phòng to của mình, anh nói một cách nghiêm trang:

- Bây giờ các anh đã biết cách thực hiện như thế nào. Đó là lật chảo, bằng cổ tay. Bây giờ anh thực hiện lại điều đó, Tôm!

Gã gù nhỏ với cái nhìn giận dữ bước về phía trước và lấy chảo từ tay Cua. Gã ném con cá lên. Khi rơi trở lại chảo thì nó nằm một nửa ở mép chảo.

- Làm lại một lần nữa! - Cua trách móc - Anh thất bại bởi vì anh dùng khuỷu tay của anh. Nó phải xoay bằng cổ tay.

Nhận ra Mã Tông, anh ta ra hiệu cho Mã Tông đứng chờ ngoài cửa bếp. Anh quay lại nói với Tôm:

- Nào, thử lại một lần nữa! - và kéo Mã Tông ra ngoài.

Khi họ ra đến góc của khu vườn bỏ hoang, Cua thì thầm với giọng khàn khàn:

- Tôi và Tôm có chút việc ở đây, vấn đề của một tên chơi gian lận tại sòng bạc. Anh có thấy lão già buồn đồ cổ, ông Mã?

- Nó không ảnh hưởng đến cuộc sống của anh chứ? Tôi đã nhìn thấy cái bản mặt xấu xa đó vào sáng nay. Điều đó chắc ám ảnh tôi trong nhiều năm!

- Bây giờ chúng ta giả sử - Cua nói với vẻ lãnh đạm - ông chủ của anh muốn tóm lão ta.

Nếu thế thì ông ta phải nhanh lên vì lão Ôn sẽ rời khỏi thành phố đêm nay, tôi nghe nói thế. Để mua đồ cổ, đó là lão ta nói. Tôi không đảm bảo đó là sự thật. Cứ xem đó là tin đồn mà tôi muốn cho anh biết.

- Cảm ơn về thông tin! Tôi không thể tiết lộ cho anh điều gì mà chúng tôi muốn làm với con dê già ấy. Đó còn là một chặng đường dài!

- Đó là những gì tôi nghĩ - Cua nói cộc lốc - Phải, tôi sẽ quay trở lại nhà bếp. Tôi cần phải thực hành nhiều hơn. Tạm biệt.

Mã Tông rẽ các bụi cây để đi đến hiên của Căn Phòng Đỏ. Khi thấy Dịch công không có ở đó, anh ngồi xuống chiếc ghế bành lớn, đặt chân lên lan can và nhắm mắt lại một cách thoải mái. Anh cố gắng hình dung trong đầu những nét quyến rũ của Ngân Tiên.

Trong khi đó Dịch công đang hỏi ông chủ khách điểm về lịch sử của Căn Phòng Đỏ.

Người đàn ông gãi đầu lúng túng.

- Theo như tôi biết, thừa đại nhân - ông trả lời chậm rãi - Căn Phòng Đỏ bây giờ y hệt như cách đây 15 năm, lúc tôi mua khách điểm này. Nhưng nếu đại nhân muốn có sự thay đổi nào, tôi tất nhiên sẽ ...

- Chẳng lẽ không có ai ở đây thời gian trước đó hay sao? - quan án ngắt lời ông ta - khoảng ba mươi năm trước đây?

- Duy nhất chỉ có cha của người gác cửa hiện nay, tôi nghĩ thế, thừa đại nhân. Con trai ông ta thay thế cha mình vào mười năm trước, bởi vì...

- Đưa ta đến gặp ông ấy - Dịch công ngắt lời.

Vừa lẩm bẩm xin lỗi, người quản lý dẫn ông qua những khu vực ồn ào để đến một cái sân nhỏ. Một ông già gầy yếu với bộ râu bù xù đang ngồi phơi nắng trên chiếc hộp gỗ. Thoáng thấy ánh sáng lấp lánh từ chiếc áo gấm xanh Dịch công đang mặc, ông vội đứng lên nhưng quan án nói nhanh:

- Hãy ngồi yên đó, một người có tuổi đáng kính như ông không cần phải thi lễ. Tôi chỉ muốn biết điều gì đó về lịch sử của Căn Phòng Đỏ, tôi quan tâm đến những căn nhà cổ, ông thấy đó. Ông còn nhớ lúc nào cái giường trong Căn Phòng Đỏ được di chuyển đến bức tường đối diện?

Ông già kéo mạnh hàng ria mép thưa thớt của mình. Vừa lắc đầu ông vừa trả lời:

- Chiếc giường đó chưa bao giờ di chuyển, thừa đại nhân, không bao giờ. Ít nhất là trong

khoảng thời gian tôi còn làm việc tại đó. Nó đứng sát vào bức tường phía Nam, ở về phía trái khi ngài bước vào phòng. Đó là nơi thích hợp để đặt nó và nó luôn luôn ở đó. Tôi không dám chắc về điều đó trong mười năm trở lại đây bởi vì họ có thể thay đổi vị trí của nó. Ngày nay họ luôn luôn thay đổi mọi thứ.

- Không, nó vẫn ở nguyên chỗ cũ - quan án vội trấn an ông ta - tôi đang ở trong căn phòng đó.

- Căn phòng tuyệt đẹp - ông già lẩm bẩm - mà chúng tôi có. Và cây hoa tử đằng trở hoa. Tôi đã đích thân trồng nó vào khoảng hai mươi lăm năm trước. Tôi đã làm vườn trong những ngày đó. Tôi đã lấy cây giống tử đằng từ những ki ốt trong công viên. Họ đã phá vỡ các ki ốt đó, thật là một điều đáng tiếc. Họ đã xây dựng tại đó một tòa nhà hai tầng, càng cao càng tốt! Và đã làm mất đi cảnh quan tuyệt đẹp được nhìn từ hiên của căn phòng. Ngài có thể ngắm hoàng hôn tuyệt đẹp từ đó, thừa đại nhân. Và xem bóng của ngôi chùa in trên nền trời đêm. Và những cây cao đã làm cho Căn Phòng Đỏ trở nên ẩm ướt, tôi muốn nói đến điều đó.

- Có một bụi cây dâu rậm rạp ở phía trước hàng hiên - Địch công nhận xét - chính ông trồng nó phải không?

- Không bao giờ, thừa đại nhân! Chỉ có diên mới trồng cây dâu gần hàng hiên, thừa đại nhân. Nếu không giữ sạch sẽ, nó sẽ thu hút rắn và các loài sâu bọ khác. Người bảo vệ công viên đã trồng nó, đúng là một tên ngốc! Tôi bắt được một vài con bọ cạp, các bảo vệ phải có nhiệm vụ giữ cho công viên gọn gàng. Tôi thích một nơi khoáng đãng và đầy nắng, thừa đại nhân, đặc biệt là kể từ khi tôi bị bệnh thấp khớp này. Nó đã bắt ngờ xảy đến, tôi đã nói với con trai tôi...

- Tôi vui mừng khi thấy - quan án vội vã ngắt lời - ông vẫn còn mạnh khỏe và vui vẻ ở độ tuổi của ông. Và con trai của ông làm rất tốt công việc, tôi nghe nói thế. Phải, cảm ơn rất nhiều!

Ông quay trở về Căn Phòng Đỏ.

Khi ông bước ra hàng hiên, Mã Tông vội đứng lên và báo với ông những gì mà Cua đã nói về kế hoạch đi du lịch của Ôn Nguyên.

- Tất nhiên là lão Ôn không thể đi được - quan án nói cộc lốc - lão đã phạm tội nói dối. Tìm nơi ở của lão ta, chúng ta sẽ đến thăm lão vào chiều nay. Bây giờ, trước tiên tìm đến nơi ở của Khởi và nói với chàng trai trẻ ấy là ta muốn gặp anh ta tại đây ngay bây giờ. Sau đó người có thể đi dùng cơm trưa. Nhưng người phải quay lại đây sau một giờ nữa. Có nhiều việc phải làm.

Địch công ngồi xuống gần lan can. Vừa chậm rãi vuốt ve bộ râu dài của mình, ông cố gắng tìm ra lời giải thích từ những tiết lộ của ông già gác cổng để phù hợp với câu chuyện của

Tào Phan Tề. Sự xuất hiện của nhà thơ trẻ đã đánh thức ông ra khỏi những suy nghĩ của mình.

Khởi Vu Phổ trông có vẻ rất lo lắng, anh đã thực hiện nhiều lần việc thi lễ trước quan án.

- Ngồi xuống, ngồi xuống! - Địch công nói với vẻ khó chịu. Khi Khởi chụp lấy một chiếc ghế tre để ngồi, quan án cúi kính quan sát khuôn mặt buồn rầu của anh ta. Sau một lúc ông đột ngột nói:

- Người trông không có vẻ là một tên cò bạc chuyên nghiệp. Điều gì khiến người muốn thử vận may tại các sòng bạc? Và kết quả thì rất tồi tệ, ta nghe nói thế.

Nhà thơ trẻ có vẻ xấu hổ. Sau một lúc do dự, anh trả lời:

- Tôi thực sự là một kẻ vô dụng, thừa đại nhân! Ngoại trừ một chút năng khiếu về làm thơ tôi không có gì để tự hào về bản thân mình. Tôi là một người dễ bốc đồng, luôn để mình cuốn theo hoàn cảnh. Ngay sau khi tôi vừa bước vào một sòng bạc đáng nguyên rủa, cái không khí của sòng bạc đã xâm chiếm lấy tôi, tôi... Tôi chỉ đơn giản là không thể ngăn cản bản thân mình! Tôi không làm được gì, thừa đại nhân, tôi chỉ còn cách...

- Tuy nhiên, người đang có kế hoạch để dự thi và có thể trở thành một quan chức của triều đình?

- Tôi có tên trong các kỳ thi chẳng qua là do hai người bạn tôi đã ghi danh giúp, thừa đại nhân, tôi không cho phép mình từ chối sự nhiệt tình của họ! Tôi biết rõ rằng bản thân mình không đủ khả năng để trở thành một vị quan tốt, tham vọng duy nhất của tôi là muốn sống một cuộc đời bình lặng ở đâu đó, đọc sách và làm thơ, và... - anh dừng lại, nhìn xuống đôi tay của mình rồi nói tiếp với vẻ buồn rầu - Tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ đối với ông Phong, thừa đại nhân, bởi vì ông ta rất kỳ vọng vào tôi! Ông đã đối đãi với tôi rất tốt, thậm chí còn muốn gả con gái của ông cho tôi... Tôi cảm thấy tấm lòng tốt đó là... là một gánh nặng cho tôi, thừa đại nhân!

Địch công nghĩ rằng người đàn ông trẻ tuổi này hoặc là hoàn toàn thành thật hay anh ta đúng là một diễn viên tài giỏi. Ông hỏi tiếp:

- Tại sao hồi sáng này người lại nói dối tại tòa án?

Khuôn mặt của chàng trai đỏ bừng. Anh lắp bắp:

- Cái gì...đại nhân muốn nói gì? Tôi...

- Ta muốn nói người không phải đi vào phòng thay đồ là do nhầm lẫn, người đến đó để hỏi thăm Nguyệt Thu. Sau đó người đã đi đến nơi ở của cô ta. Nói, người có yêu cô ta hay

không?

- Tôi mà đi yêu người đàn bà kiêu căng và độc ác đó à? Trời đất chứng giám, thưa đại nhân! Tôi không hiểu tại sao Ngân Tiên lại đi ngưỡng mộ cô ta, cô ta thường đối xử với Ngân Tiên và các cô gái khác rất khắc nghiệt, sẵn sàng quật roi vào họ chỉ vì những lỗi nhỏ. Cô ta thậm chí còn có vẻ rất vui thích khi làm điều đó, một con người ghê tởm! Tôi chỉ muốn biết chắc là cô ta không trừng phạt Ngân Tiên vì tội làm đổ rượu lên áo của lão già buồn đời xấu xa. Đó là lý do tại sao tôi lại đi theo họ, thưa đại nhân. Nhưng khi tôi đi ngang qua nơi ở của Hoa hậu thì trong đó tối đen. Vì vậy tôi đã đi bộ vào công viên và tản bộ trong đó một thời gian để thư giãn.

- Ta đã hiểu.Ồ, đây là người hầu phòng mang bữa ăn trưa đến cho ta. Ta phải đi thay một bộ trang phục thoải mái hơn.

Nhà thơ vội vã rời khỏi phòng, lẩm bầm vài câu xin lỗi và anh ta còn có vẻ thất vọng hơn trước.

Địch công thay một chiếc áo mỏng màu xám, sau đó ngồi xuống và dùng bữa. Nhưng hầu như ông không để ý đến những món ông đã ăn, suy nghĩ của ông nằm ở đâu đó. Sau khi uống trà, ông đứng lên và bắt đầu đi lại dọc theo hành lang. Đột nhiên khuôn mặt ông sáng lên. Ông dừng lại và lẩm bầm:

- Chỉ có thể là như thế! Vì vậy cái chết của Viện sĩ đã được giải thích theo một cách khác!

Mã Tông bước ra hàng hiên. Địch công vội nói nhanh:

- Ngồi xuống! Ta đã biết những gì xảy ra với cha của Tào Phan Tề cách đây ba mươi năm!

Mã Tông ngồi xuống một cách nặng nề. Anh mệt mỏi nhưng hạnh phúc. Tại nhà của bà góa họ Hoàng anh thấy Ngân Tiên đã khá hơn rất nhiều, và trong khi người góa phụ đang chuẩn bị bữa ăn trưa anh đã trò chuyện rất lâu với cô gái về quê hương của họ. Thực tế là anh tốn rất nhiều thời gian cho điều đó nên khi họ đi xuống anh chỉ còn đủ thời gian để ăn nhanh một bát mì.

- Cha của Tào thực sự đã bị giết - quan án nói - và ngay tại phòng khách này.

Mã Tông chậm rãi tiếp nhận thông tin đó. Sau đó anh phản đối:

- Nhưng Tào Phan Tề nói rằng ông ta tìm thấy xác chết trong Căn Phòng Đỏ, thưa đại nhân!

- Tào Phan Tề đã nhầm. Ta phát hiện ra điều này bởi vì ông ta nói rằng chiếc giường nằm phía bên phải, dựa sát vào bức tường phía Bắc. Ta đã kiểm tra và thấy rằng chiếc giường trong Căn Phòng Đỏ luôn nằm ở đây, dựa vào bức tường bên trái ở phía Nam. Tuy nhiên,

mặc dù nội thất bên trong căn phòng chưa bao giờ thay đổi nhưng cảnh quan bên ngoài căn phòng ba mươi năm trước đây hoàn toàn khác với hiện nay. Cụm hoa tử đằng hiện nay đang che trước mái hiên này lúc đó vẫn chưa có, chưa có nhà hàng trong công viên và những cây cao xung quanh nó. Từ mái hiên này người ta có thể ngắm cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp.

- Tôi cho rằng người ta có thể làm điều đó - Mã Tông nói - Ngân Tiên quả là một cô gái dịu dàng. Biết rõ những gì mà một người đàn ông muốn.

- Người không nhận ra gì à? Cậu bé chưa từng đến đây trước đó, nhưng cậu ta nghe nói cái được gọi là Căn Phòng Đỏ vì trong căn phòng đó tất cả đồ đạc đều màu đỏ. Khi ông ta bước vào phòng khách nó đã được nhuộm đỏ trong ánh sáng màu đỏ của hoàng hôn! Vì vậy không có gì thắc mắc khi ông ta đã nhầm phòng khách là Căn Phòng Đỏ - là nơi mà ông ta muốn đến!

Mã Tông nhìn qua vai mình căn phòng khách, đồ nội thất đều được làm bằng gỗ đàn hương và tất cả đều là màu sắc tự nhiên. Anh chậm rãi gật đầu.

- Cha của Tào đã bị giết chết tại phòng khách - Dịch công nói tiếp - Ở đó, con trai ông đã nhìn thấy thi thể của cha mình và có cái nhìn thoáng qua kẻ sát nhân, mặc một bộ đồ lót màu trắng - không phải là trong chiếc áo choàng đỏ như cậu bé đã nghĩ. Ngay sau khi cậu bé chạy ra ngoài, tên sát nhân đã mang thi thể vào Căn Phòng Đỏ và khoá cửa lại. Hắn ném chiếc chìa khoá vào phòng thông qua cánh cửa sổ và do đó đã làm như nguyên nhân của cái chết là do tự tử. Hắn cho rằng không ai chú ý đến những gì mà một cậu bé đang sợ hãi nói ra.

Ông dừng lại một chút, sau đó nói tiếp:

- Kể từ khi biết được kẻ sát nhân mặc một bộ đồ lót màu trắng, ta cho rằng hắn đã có một cuộc hẹn hò với cô gái điếm Thanh Ngọc trong Căn Phòng Đỏ. Tào Quang, kẻ tình địch tình cờ xuất hiện trong phòng đã làm cho họ ngạc nhiên và hắn đã giết chết Tào Quang với con dao găm của hắn. Như vậy giả thuyết của Tào Phan Tề đã đúng, cha anh ta đúng là bị giết. Điều này đã đưa ra ánh sáng một cách giải thích khác về cái chết của Viện sĩ. Đó cũng là một vụ giết người được dàn dựng như là một vụ tự tử, chính xác như cách thức đã được sử dụng ba mươi năm trước đây. Viện sĩ đã bị giết chết trong phòng khách, nơi mà ai cũng có thể đi vào một cách tự do và không bị phát hiện từ hàng hiên này. Sau đó, thi thể của ông ta được đưa đến Căn Phòng Đỏ cùng với giấy tờ của ông ta và tất cả mọi thứ. Nó đã được thực hiện một lần, do đó kẻ giết người nghĩ rằng hắn ta cũng có thể lặp lại mảnh khoé này! Và điều đó là một đầu mối quan trọng để xác định danh tính của kẻ sát nhân!

Mã Tông chậm rãi gật đầu.

- Điều đó có nghĩa là một trong hai người, Phong Đại hay Ôn Nguyên chính là nghi phạm

của chúng ta, thừa đại nhân. Có một sự khác biệt quan trọng giữa hai trường hợp, đó là khi tìm thấy Viện sĩ đã chết thì chìa khoá không nằm trên sàn nhà mà nằm bên trong ổ khoá! Không ai có thể ném chìa khoá vào vị trí đó, thừa đại nhân. Không thể nào!

Nếu Phong chính là thủ phạm thì ta có thể giải thích được điểm này - quan án trầm ngâm nói - Trong mọi trường hợp, nếu chúng ta xác định được kẻ giết Tào Quang và Viện sĩ thì chúng ta cũng biết chính xác những gì xảy ra với Hoa hậu.

Ông cau mày và nói thêm sau một lúc suy nghĩ:

- Phải, ta muốn có một cuộc trò chuyện với Ngân Tiên trước khi đi gặp lão già buôn đồ cổ. Người biết chúng ta có thể tìm thấy cô ấy ở đâu không?

- Trong nhà của cô ta đằng sau nhà hàng Gia Hạc, thừa đại nhân. Cô ta nói sẽ quay về đó ngày hôm nay.

- Tốt. Dẫn ta đến đó!

Chương 11

Địch công hội chuyện Ngân Tiên Lời khai của lão Ôn Nguyên

Mặc dù vừa quá trưa một chút nhưng các đường phố đã rất đông đúc. Những người đưa tin và các thương gia đi lại tấp nập. Khắp mọi nơi người ta nghe thấy âm thanh của sáo, đàn và tiếng trống của những kỹ nữ đang luyện tập và ca hát.

Mã Tông dừng lại ở trước cánh cửa được đánh dấu " Đẳng cấp thứ hai, phòng số 4". Anh giải thích với người phụ nữ già đang cúi kính ra mở cửa là họ muốn tìm Ngân Tiên. Người phụ nữ lặng lẽ dẫn họ vào một phòng chờ nhỏ và đi gọi cô gái.

Ngân Tiên đi đến và cúi chào. Cô kín đáo bỏ qua cái nháy mắt của Mã Tông ra hiệu cho cô sau lưng Địch công. Quan án ra hiệu cho người phụ nữ lớn tuổi để họ lại một mình, sau đó ông ân cần nói với cô gái:

- Ta biết rằng cô là một học trò của Hoa hậu. Cô ta dạy cô hát và nhảy, ta nghĩ thế? - khi thấy cô gái gật đầu, ông nói tiếp - Vì vậy, cô biết cô ta rất rõ phải không?

- Ô vâng, thưa ngài! Tôi gặp cô ta hầu như hàng ngày.

- Như vậy thì cô có thể giúp ta giải đáp một nghi vấn mà ta đang thắc mắc. Ta được biết là cô ấy đang mong đợi người đồng nghiệp của ta, quan án Lỗ, mua cô và cô ta rất thất vọng khi biết rằng mình đã nhầm. Sau đó, cô ta bắt đầu tìm kiếm một người bảo trợ khác. Điều này chứng minh là cô ta muốn tìm một người yêu sẵn sàng đưa cô đi và kết hôn với cô ta, phải thế không?

- Cô ta rất quan tâm về điều đó, thưa ngài! Cô thường nói với tôi và các cô gái khác việc cô ta được chọn làm Hoa hậu là một cơ hội bằng vàng để cô tìm được một người bảo trợ giàu có và đảm bảo cho mình một vị trí an toàn trong cuộc sống.

- Chính xác! Đúng là cô ta đang muốn điều đó, thế thì tại sao cô ta lại từ chối đề nghị của một người nổi tiếng và giàu có như Viện sĩ Lý Liên?

- Tôi đã tự hỏi về điều đó, thưa ngài! Tôi đã thảo luận chuyện đó với các cô gái khác, tất cả chúng tôi nghĩ rằng cô ta phải có một lý do đặc biệt nào đó nhưng chúng ta chỉ có thể phỏng đoán thôi. Có một điều gì đó bí mật về mối quan hệ của họ, chúng tôi không bao giờ biết được nơi họ...ở cùng với nhau. Ông ta mời cô ta cùng đi với mình ở khắp nơi nhưng sau bữa ăn tối họ không bao giờ sử dụng các phòng riêng mà nhà hàng dành cho họ. Và cô ta không bao giờ đưa ông ấy về nơi ở của mình. Sau khi tôi nghe nói rằng Viện sĩ đã tự sát vì cô ấy, tôi... cô đỏ mặt và liếc nhanh quan án - Phải, tôi có đôi chút tò mò về mối quan hệ

của hai người đó nên đã dọ hỏi người nữ tỳ già chăm sóc cho hoa hậu. Nhưng bà ta nói là Viện sĩ chỉ đến thăm nhà của hoa hậu duy nhất có một lần, đúng vào cái đêm ông ta tự sát. Và trong lần đó họ chỉ trò chuyện rất ngắn gọn. Tất nhiên là Hoa hậu có rất nhiều quyền hạn trên hòn đảo này, vì vậy cô ta có thể quan hệ với người nào hâm mộ cô ta. Chiều hôm qua tôi đã đánh bạo hỏi cô ta về vấn đề này nhưng cô ta đã trả lời cộc lốc đó là chuyện của cô ta. Tôi nghĩ rằng điều này khá lạ vì cô ta luôn luôn kể với chúng tôi một cách chi tiết về những lần quan hệ thân mật của cô ta với khách hàng. Tôi nhớ cô ấy đã làm tất cả chúng tôi cười bò ra khi cô ấy mô tả làm thế nào mà một người mập béo như thẩm phán Lỗ có thể...

- Dừng lại! - Địch công vội vàng ngắt lời cô ta - Cô là một ca sĩ tốt, ta nghe nói thế. Theo như thuộc hạ của ta nói lại thì cô đang theo học bà Linh, một gái điếm già.

- Tôi không biết là thuộc hạ của ngài lại nhiều chuyện như thế! - cô gái nói và liếc nhìn Mã Tông với vẻ khó chịu - Nếu các cô gái khác ở đây nghe được điều này họ sẽ tìm bà Linh để học và sau đó thì tất cả đều hát những bài hát giống như tôi!

- Chúng tôi sẽ giữ bí mật cho cô! - quan án nói với nụ cười - Ta muốn có một cuộc trò chuyện với bà Linh về những chuyện xảy ra trước đây. Ta không muốn những người khác biết về cuộc nói chuyện này do đó không thể triệu tập bà ta một cách chính thức. Ta nhờ cô sắp xếp một nơi gặp gỡ thích hợp.

- Đó là một việc khó khăn, thưa ngài - cô cau mày và nói - Thực tế là tôi mới vừa gặp bà ta. Bà ta không cho tôi vào nhà mà nói qua cánh cửa là bà ta đang bị ho rất nặng. Và do đó không thể dạy cho tôi trong một tuần hoặc lâu hơn.

- Bà ta không quá yếu để trả lời một vài câu hỏi đơn giản chứ - Địch công nói một cách gắt gỏng - Đi và nói với bà ta trong một giờ hoặc lâu hơn một chút cô sẽ đến đó cùng với ta.

Ông đứng lên và nói thêm:

- Ta sẽ quay lại đây sau một lúc nữa.

Ngân Tiên tiễn họ ra cửa. Khi ra đến bên ngoài quan án nói với Mã Tông:

- Ta muốn Tào Phan Tề có mặt khi ta hỏi bà Linh vì ông ta có thể đưa ra những đề nghị có ích. Đi vào quán rượu lớn nhất hỏi xem có thể tìm thấy ông ta ở đâu!

Họ là những người may mắn, người quản lý nói rằng Tào Phan Tề đang ở đó. Ông ta đang ở nhà kho phía sau cửa hàng để kiểm tra số rượu vừa được chuyển đến.

Họ tìm thấy Tào đang cúi xuống một cái lọ bằng đất nung lớn được bịt kín bằng đất sét. Ông ríu rít xin lỗi vì tiếp khách trong nhà kho và muốn đưa họ lên lầu để xem một mẫu rượu

mới. Nhưng Địch công vội nói:

- Ngay bây giờ ta đang rất bận. Ta chỉ muốn nói cho ông biết là chiều nay ta sẽ đặt vài câu hỏi với một bà già mà ba mươi năm trước là một kỹ nữ nổi tiếng tại đây. Ta nghĩ rằng ông cũng muốn có mặt.

- Tôi chắc chắn có mặt! - Tào kêu lên - Làm thế nào mà ngài tìm ra bà ta, thưa đại nhân? Tôi đã cố gắng tìm một người như thế trong nhiều năm qua!

- Dường như rất ít người biết đến sự tồn tại của bà ấy. Bây giờ ta có việc phải đi đến một nơi khác. Trên đường quay lại tôi sẽ đón ông đi cùng.

Tào Phan Tề cảm ơn quan án một cách nồng nhiệt.

Khi họ ra đến bên ngoài Địch công nhận xét:

- Có vẻ như ông Tào thành thạo trong việc kinh doanh của mình hơn là cách ông ta muốn làm ta tin sáng nay!

- Có một vài người không thích hương vị của một thương hiệu mới! - Mã Tông vừa cười vừa nhận xét.

Cửa hàng đồ cổ của Ôn Nguyên nằm ở một góc phố đông đúc. Họ nhận thấy có những cái bàn lớn và nhỏ trên đó chất đầy các bình hoa, tượng, hộp sơn mài và các thứ đồ cổ đủ loại với nhiều kích cỡ khác nhau. Khi người bán hàng mang tấm danh thiếp lớn màu đỏ của Địch công lên lầu, quan án thì thầm với Mã Tông:

- Người đi lên cầu thang cùng với ta, ta sẽ giới thiệu người là một nhà sưu tập đồ sứ - ông nói tiếp khi thấy Mã Tông tỏ vẻ phản đối - Ta muốn người có mặt ở đó như một nhân chứng.

Ôn Nguyên vội vã đi xuống và cúi mình thi lễ với quan án. Ông ta bắt đầu nói những lời chào hỏi lịch sự thông thường nhưng đôi môi mỏng của ông ta co giật. Ông chỉ có thể phát ra những tiếng lấp bắp rờ rạc một cách bối rối. Địch công nói với vẻ chân thành:

- Ta nghe nói rất nhiều về bộ sưu tập đồ cổ của ông, ông Ôn. Ta không thể cưỡng lại được sự cám dỗ để đến đây và xem qua chúng.

Ôn lại cúi mình thi lễ lần nữa. Khi ông biết được mục đích chuyến viếng thăm của Địch công, ông đã tự chủ lại và bớt sợ hãi. Ông nói với một nụ cười nhẹ:

- Những thứ tôi để dưới đây chẳng đáng gì, thưa đại nhân! Những thứ này chỉ dành cho bọn du khách ngu dốt từ khắp nơi đến đây. Cho phép tôi dẫn ngài lên lầu!

Căn phòng ở tầng hai được thiết kế trang nhã với những món đồ cổ có giá trị, trên các kệ dọc theo bức tường là bộ sưu tập đồ cổ bằng sứ. Ông chủ tiệm đồ cổ dẫn Địch công và Mã Tông đến một căn phòng nhỏ phía sau và mời quan án ngồi xuống chiếc bàn uống trà nhỏ đặt tại đó. Mã Tông đứng phía sau ghế của Địch công. Ánh sáng chiếu qua các cửa sổ bằng giấy rọi vào những bức họa treo trên tường làm ánh lên màu sắc tinh tế của chúng và mức độ cổ xưa theo thời gian. Không khí trong phòng rất mát mẻ, dễ chịu nhưng Ôn vẫn đưa cho khách một chiếc quạt bằng lụa xinh đẹp. Khi ông chủ tiệm đồ cổ rót nước trà ướp hoa nhài vào đầy tách của Địch công, quan án nói:

- Bản thân tôi quan tâm đến các bức họa cổ và thư pháp. Tôi mang trợ lý của tôi đi cùng bởi vì anh ta là một chuyên gia về đồ sứ.

- Đó là một cơ hội may mắn cho tôi! - Ôn Nguyên nói một cách háo hức. Ông đặt một hộp sơn mài hình vuông lên bàn và lấy từ trong đó ra một bình hoa màu trắng thanh mảnh. Ông nói tiếp:

- Sáng nay có một người đàn ông mang chiếc bình này đến cho tôi nhưng tôi có một số nghi ngờ về nó, quý ngài đây có ý kiến như thế nào?

Anh chàng võ sĩ có vẻ không hài lòng nhìn chằm chằm vào chiếc bình với một vẻ mặt cau kỉnh không giấu diếm, Ôn vội vã đặt chiếc bình trở lại cái hộp và nói với vẻ hối lỗi:

- Phải, tôi cũng nghi ngờ nó là đồ giả, nhưng tôi nghĩ rằng nó cũng không phải là xấu lắm. Phải, quý ngài đây đúng là người sành sỏi về đồ sứ!

Khi Mã Tông đã quay lại vị trí của mình sau ghế của Địch công với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, quan án ân cần nói với ông chủ tiệm đồ cổ:

- Ngồi xuống, ông Ôn! Chúng ta hãy thông thả trò chuyện - Khi Ôn Nguyên ngồi xuống chiếc ghế đối diện, quan án làm như tình cờ nói thêm - Không nói về đồ cổ, nhưng nói về những điều dối trá ông đã nói sáng nay tại tòa án.

Khuôn mặt gầy gò của Ôn Nguyên vụt trở nên xanh xao. Ông ta lấp bắp:

- Kẻ hèn này không hiểu đại nhân muốn nói gì...

- Người nói - Địch công ngắt lời ông ta một cách lạnh lùng - rằng đêm qua người đã trở về đây ngay sau khi rời khỏi khách sạn Gia Hạc. Người nghĩ rằng không ai nhìn thấy người đã tàn nhẫn hành hạ một cô gái không có khả năng tự vệ trong trường đào tạo các kỹ nữ. Nhưng một nữ tỳ đã theo dõi người và báo cáo lại mọi việc cho ta.

Mặt của Ôn Nguyên bắt đầu đỏ ửng, ông ta liếm đôi môi mỏng của mình sau đó trả lời:

- Tôi không nghĩ rằng cần phải báo cáo cái việc đó, thưa đại nhân. Những cô gái bướng bỉnh cần phải có một số hình phạt trong một lúc nào đó để...

- Đó là điều người sẽ bị trừng phạt! Ra toà án và người sẽ lãnh năm mươi roi bằng roi da nặng! Giảm bớt mười roi vì tuổi tác của người nhưng số còn lại vẫn đủ để người nằm liệt giường trong suốt cuộc đời còn lại!

Ôn vội vàng đứng lên và quỳ xuống trước mặt quan án. Ông ta dập đầu xuống sàn nhà cầu xin lòng thương xót.

- Đứng lên! - quan án ra lệnh - Người sẽ không bị đánh đập bởi vì đầu người sẽ rơi giữa pháp trường. Người liên quan đến một vụ giết người!

- Một vụ giết người? - Ôn thét lên - Không bao giờ, thưa đại nhân! Không thể nào... Tại sao lại là giết người ?

- Việc giết chết Viện sĩ Lý Liên. Một người nào đó đã nghe người nói chuyện với ông ta, cách đây mười ngày, vào buổi sáng ông ta đến đây.

Ôn nhìn chăm chăm vào quan án với đôi mắt mở to.

- Gần bến thuyền, dưới gốc cây, đồ khốn! - Mã Tông gầm gừ.

- Nhưng không có ai ... Ôn bắt đầu sau đó tự chủ lại và nói tiếp - đó là nói về ...

Ông ta dừng lại, làm một cử chỉ tuyệt vọng để tự chủ lại.

- Nói, nói sự thật đi! - Địch công quát.

- Nhưng...nhưng nếu cuộc trò chuyện của chúng tôi đã bị nghe trộm - Ôn than thở - thì ngài phải biết là tôi đã nói những gì với Viện sĩ ! Tôi đã nói với ông ta thật là điên rồ khi cố gắng chiếm đoạt con gái của Phong, rằng Phong sẽ có một sự trả thù khủng khiếp và ông ta...

- Kể lại toàn bộ câu chuyện! - quan án ngắt lời - làm thế nào nó dẫn đến vụ giết người ?

- Đó chính là Phong, tên lừa đảo, đã vu khống tôi! Tôi không dính dáng gì đến cái chết của Viện sĩ! Điều đó chắc là do Phong, chính là hắn ta! - Ông ta hít một hơi dài sau đó nói tiếp bằng giọng nói đã bình tĩnh hơn - Tôi sẽ nói cho ngài biết chính xác những gì đã xảy ra, thưa đại nhân! Vào lúc bình minh đầy tớ của Viện sĩ đã đến cửa hàng này của tôi, tôi vừa thức dậy. Anh ta nói rằng Lý, người mà tôi đã mong đợi từ đêm hôm trước, đã ở trên chiếc thuyền và thuyền đó đã va chạm với một chiếc thuyền khác và bây giờ anh ta đang chờ tôi trên bến tàu. Tôi biết cha của anh ta, quan ngự y Lý Huy, tôi mong có vụ mua bán tốt đẹp với người con. Tôi nghĩ rằng có lẽ anh ta...

- Hãy kể lại tất cả những việc đã xảy ra! - Địch công ra lệnh.

- Nhưng Lý không muốn mua đồ cổ. Anh ta nói với tôi rằng anh ta muốn tôi giúp anh ta có một cuộc gặp gỡ bí mật với Bích Ngọc, con gái của Phong Đại! Anh ta nói là đã gặp cô ta khi thuyền của họ va chạm với nhau. Anh ta đã cố gắng thuyết phục cô ta qua đêm với mình trên thuyền của anh ta nhưng cô ta đã từ chối. Chính vì thế niềm kiêu hãnh của tên ngốc đó bị tổn thương và anh ta quyết tâm chiếm đoạt bằng được cô ấy theo cách của mình. Tôi cố gắng giải thích với anh ta điều ấy là không thể được, rằng cô ta là một cô gái đức hạnh và cha cô ta là một người đàn ông giàu có, có ảnh hưởng rất lớn không chỉ ở nơi đây mà còn...

- Ta biết điều đó. Nói cho ta biết sự thù hận của người đối với Phong Đại đã làm cho người có suy nghĩ như thế nào ?

Ông nhìn thấy gương mặt hốc hác của Ôn Nguyên co giật dữ dội. Dự đoán của ông đã đúng. Lão già buồn đồ cổ lau mồ hôi trên trán. Lão nói một cách chán nản:

- Đó là một sự căm dỗ quá mạnh, thừa đại nhân. Tôi đã phạm một sai lầm khủng khiếp. Nhưng Phong luôn đối xử với tôi như là... một kẻ hèn kém, cả trong kinh doanh và trong ... trong các vấn đề riêng tư. Tôi nghĩ đây là một cơ hội để có thể làm nhục Phong, đánh vào hấn một đòn trí mạng thông qua đứa con gái của hắn. Và nếu kế hoạch có thất bại thì sau đó tất cả hậu quả sẽ do Viện sĩ chịu trách nhiệm. Vì vậy, tôi nói với Lý là tôi biết cách làm thế nào để buộc cô gái đến gặp anh ta và sau đó thì anh ta muốn làm gì thì làm. Nếu anh ta đến nhà tôi vào buổi chiều, chúng tôi sẽ thảo luận về các chi tiết của kế hoạch.

Lão già buồn đồ cổ liếc nhanh vào khuôn mặt bình thản của Địch công trước khi tiếp tục:

- Lý đã đến. Tôi nói với anh ta rằng trước đây có một người nổi tiếng tại đây đã tự sát bởi vì người kỹ nữ mà anh ta yêu đã bỏ rơi anh ta. Người ta cũng biết Phong Đại là tình địch của người đàn ông đó và có tin đồn là Phong Đại đã giết anh ta. Có thể có một số sự thật trong tin đồn, thừa đại nhân! Tôi thề rằng vào đêm mà người đàn ông qua đời tôi thấy Phong lảng vảng gần khách điểm nơi việc đó xảy ra! Tôi tin rằng Phong đã giết chết người đàn ông và dàn dựng cho nó như là một vụ tự tử - ông ta háng giọng sau đó nói tiếp - Tôi đã nói với Lý là cô Phong biết những tin đồn về cha mình. Nếu Viện sĩ gửi một tin nhắn đến cho cô ta và nói rằng anh ta có bằng chứng không thể chối cãi về tội lỗi của cha cô ta, cô ta chắc chắn sẽ tìm đến với anh ta vì cô rất yêu quý cha của mình. Sau đó, anh ta có thể làm gì cô ta tùy thích bởi vì cô không bao giờ dám buộc tội anh ta. Đó là tất cả, tôi thề đấy, thừa đại nhân! Tôi không biết Viện sĩ có thực sự gửi tin nhắn cho cô ta hay không, tôi không biết, nếu anh ta đã làm điều đó cô gái có bí mật đến với anh ta hay không. Tôi chỉ biết là vào đêm Viện sĩ qua đời tôi thấy Phong lảng vảng trong công viên phía sau Căn Phòng Đỏ. Nhưng tôi không biết bất cứ điều gì xảy ra ở đó. Xin hãy tin tôi, thừa đại nhân!

Một lần nữa, ông ta quỳ xuống và dập đầu liên tục trên sàn nhà.

- Ta sẽ kiểm tra từng lời nói của ngươi - Địch công nói - Ta hy vọng ngươi nói sự thật vì lợi ích của ngươi. Bây giờ ngươi sẽ viết ra một tờ khai đầy đủ, nói rằng ngươi đã nói dối tại tòa án có chủ ý, đó là sau khi Nguyệt Thu thì thầm với ngươi là ngươi sẽ tìm thấy Ngân Tiên bị trói hoàn toàn khỏa thân tại cây cột trong hội trường đào tạo và chỉ trông chờ vào lòng thương xót của ngươi, ngươi đến đó và sau khi cô bé không chịu nghe theo lời đề nghị kinh tế của ngươi, ngươi đã đánh đập tàn nhẫn cô bé bằng một cây sáo trúc dài. Đứng lên và làm như ta đã nói với ngươi!

Ôn vội vàng đứng lên, với bàn tay run rẩy lão lấy một tờ giấy từ ngăn kéo và trải rộng nó lên mặt bàn. Sau khi chấm mực vào bút, lão dường như không biết bắt đầu từ đâu.

- Ta sẽ đọc cho ngươi! - Địch công quát - Viết! Tôi, người ký tên dưới đây, xin thú nhận trong tờ khai này vào đêm 28 tháng 7 ...

Khi lão già buồn đờ cổ viết xong, quan án bắt lão đóng dấu ngón tay cái của lão vào tờ khai. Sau đó, ông đẩy nó sang cho Mã Tông, anh cũng đóng dấu ngón tay mình vào đó như một nhân chứng.

Địch công đứng lên, bỏ tờ khai vào tay áo của mình và nói cộc lốc:

- Chuyển đi của ngươi đến kinh đô bị huỷ bỏ. Ngươi bị quản thúc tại nhà cho đến khi có thông báo mới.

Sau đó, ông bước xuống cầu thang, tiếp theo sau là Mã Tông.

Chương 12

Địch công nói chuyện với bà Linh Bà ta kể về những chuyện trước đây

Trên đường đi ra đường phố Địch công nói:

- Ta thừa nhận là ta đã dối xử bất công với Cua và người bạn kia của ngươi. Họ đã cung cấp những thông tin rất có giá trị.

- Phải, hai người họ đã nói đúng. Tôi phải thừa nhận một điều là gần như phân nửa thời gian tôi không hiểu được họ muốn nói về điều gì, nhất là Cua! Nhưng về lão Ôn, thừa đại nhân, ngài có tin vào những điều mà tên gian xảo đó nói với chúng ta lúc nãy không?

- Một phần nào đó. Chúng ta đã làm y bị bất ngờ, ta cho rằng những gì mà lão ta nói về Viện sĩ muốn chiếm đoạt cô Phong và những âm mưu mà lão ta đề nghị với anh ta là hoàn toàn đúng. Nó phù hợp với tính cách kiêu ngạo và độc đoán của Viện sĩ cũng như sự hèn nhát của lão già khó chịu họ Ôn. Nó cũng giải thích được lý do tại sao Phong lại mong muốn gả đứa con gái của mình cho Khởi Vu Phổ. Nhà thơ trẻ đó phụ thuộc hoàn toàn vào Phong và anh ta sẽ không bao giờ dám trả cô dâu lại cho bố vợ khi phát hiện ra cô ta không còn là trinh nữ nữa.

- Vì vậy, đại nhân cho rằng Lý thực sự đã cưỡng hiếp cô ta ?

- Tất nhiên. Đó là lý do tại sao Phong giết anh ta. Phong làm cho cái chết của Viện sĩ giống như là một vụ tự tử, cũng giống như ba mươi năm trước đây ông ta đã che giấu việc giết hại Tào Quang - nhận thấy biểu hiện nghi ngờ của Mã Tông, ông nhanh chóng nói tiếp - Đó chắc chắn là Phong, Mã Tông! Ông ta có động cơ và cơ hội. Và bây giờ ta đồng ý với hai người bạn Cua và Tôm của ngươi là Viện sĩ không phải là loại người đàn ông tự tử vì thất tình. Phong đã giết anh ta. Bên cạnh động cơ và cơ hội, ông ta có một phương pháp đã áp dụng thành công cách đây ba mươi năm về trước. Ta rất tiếc là mọi chuyện lại diễn ra như thế này, Phong đã gây ấn tượng tốt với ta. Nhưng nếu ông ta là một kẻ giết người thì ta buộc phải đưa ông ta ra trước công lý.

- Có lẽ Phong sẽ cung cấp cho chúng ta một số manh mối về cái chết của Nguyệt Thu, thừa đại nhân!

- Ta chắc chắn sẽ cần đến chúng! Những khám phá của chúng ta về cái chết của Tào Quang và Viện sĩ không giúp gì nhiều cho chúng ta trong việc khám phá nguyên nhân cái chết của Nguyệt Thu. Ta tin rằng có một sự liên kết nào đó giữa hai cái chết này nhưng ta chưa tìm ra được sự liên kết ấy.

- Như lúc này ngài vừa nói, thưa đại nhân, rằng ngài tin những gì con dê già ấy nói về Lý và Bích Ngọc. Tiếp theo chúng ta phải làm gì?

- Sau khi Ôn nói với chúng ta về lời khuyên của lão cho Viện sĩ, ta nhận thấy rằng lão ta đã nói thật một phần. Ta sợ rằng sau đó lão ta nhận ra rằng đã bị ta đánh lừa. Lão ta không thể thay đổi những gì lão ta đã nói nhưng sau đó có thể lão ta sẽ tìm cách trốn đi. Ta có cảm giác là lão ta đã nói chuyện với Viện sĩ về một vấn đề nào đó mà lão ta nghĩ rằng tốt hơn là không được tiết lộ việc đó ra. Phải, chúng ta sẽ tìm hiểu điều đó trong thời gian sắp tới, ta chưa bỏ qua cho lão ta đâu!

Mã Tông gật đầu. họ tiếp tục đi trong im lặng.

Tào Phan Tề đứng chờ họ trước quán rượu. Ba người đàn ông cùng đi với nhau đến nơi ở của Ngân Tiên.

Đích thân Ngân Tiên ra mở cửa. Cô nhẹ giọng nói:

- Hoa hậu Linh cảm thấy xấu hổ khi tiếp đón ngài tại nơi ở tồi tàn của bà ta, thưa ngài. Bà ta khẩn khoản nhờ tôi đưa bà ta đến đây mặc dù bà ta đang bệnh. Tôi lén đưa bà ta vào hội trường đào tạo, nó không được sử dụng vào lúc này.

Cô nhanh chóng dẫn mọi người đi vào. Bên cạnh cây cột gần cửa sổ là một bóng người nhỏ bé ngồi gập người trên chiếc ghế bành. Bà ta mặc một bộ quần áo bằng vải bông màu nâu bạc màu. Mái tóc xám rối bù xõa xuống ngang vai, bàn tay chằng chịt gân xanh đặt trước bụng. Khi nghe tiếng bước chân đi vào, bà ta ngẩng đầu lên và quay gương mặt với cặp mắt mù lòa về phía tiếng động.

Ánh sáng từ khung cửa sổ dán giấy chiếu vào khuôn mặt bị biến dạng. Những vết màu đỏ của đậu mùa hiện lên trên đôi gò má hóp vào. Đôi mắt mờ đục trên gương mặt hướng về mọi người.

Ngân Tiên vội vã đi về phía bà ta, tiếp theo là quan án và hai người đồng hành của ông. Cúi đầu xuống mái đầu màu xám cô nói nhẹ nhàng:

- Thảm phán đã đến, bà Linh!

Bà ta muốn đứng lên nhưng Địch công nhanh chóng đặt tay lên đôi vai gầy gò của bà và nhẹ nhàng nói:

- Xin vui lòng ngồi yên tại chỗ. Bà đã không quản tất cả những rắc rối để đến đây, bà Linh!

- Kể hèn này hoàn toàn thuộc quyền sai khiến của đại nhân - người phụ nữ mù nói.

Quan án bàng hoàng không tin vào đôi tai mình. Chưa bao giờ ông nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng, đáng yêu và ấm áp đến thế. Nó được phát ra từ miệng một bà lão với gương mặt bị biến dạng, giọng nói đó như là một sự nhạo báng tàn nhẫn. Ông đã phải nuốt nước bọt vài lần trước khi nói tiếp:

- Tên nghề nghiệp của bà là gì, bà Linh?

- Tôi được gọi là Hoàng Ngọc, thừa đại nhân. Mọi người ngưỡng mộ giọng ca và...vẻ đẹp của tôi. Tôi được mười chín tuổi khi tôi ngã bệnh và... Giọng của bà nhỏ dần.

- Tại thời điểm đó - Dịch công nói tiếp - một kỹ nữ được gọi là Thanh Ngọc đã được bầu chọn là Hoa hậu. Bà có biết cô ta không?

- Tôi biết. Nhưng cô ta đã chết. Ba mươi năm trước đây trong cơn bệnh dịch đó. Tôi là một trong những người đầu tiên bị nhiễm bệnh này. Tôi nghe nói Thanh Ngọc đã chết sau đó vài tuần, khi đó tôi đã được chữa khỏi. Cô ta mắc căn bệnh này sau tôi một vài ngày. Cô ấy đã chết.

- Ta cho rằng Thanh Ngọc được rất nhiều người hâm mộ?

- Phải, có rất nhiều người hâm mộ cô ta. Hầu hết thì tôi không biết. Tôi chỉ biết có hai người rất nổi tiếng tại hòn đảo này, Phong Đại và Tào Quang. Khi tôi đã khỏe lại thì Tào Quang đã chết và Thanh Ngọc cũng đã qua đời.

- Không phải là Ôn Nguyên, ông chủ tiệm đồ cổ, cũng cố gắng để chiếm được cảm tình của cô ta sao ?

- Ôn Nguyên? Phải, tôi biết anh ta. Chúng tôi tránh xa anh ta vì anh ta thích làm tổn thương phụ nữ. Tôi nhớ là anh ta đã tặng những món quà đắt tiền cho Thanh Ngọc nhưng cô ta không thèm nhìn vào chúng. Ôn Nguyên vẫn còn sống? Nếu thế thì anh ta phải hơn sáu mươi tuổi rồi. Đó là tất cả những chuyện trước đây.

Một nhóm các kỹ nữ đi ngang qua căn phòng, nói chuyện một cách vui vẻ. Tiếng cười của họ vang lên như tiếng chuông.

- Bà có nghĩ rằng - Dịch công hỏi thêm một lần nữa -theo như những lời đồn thì Phong Đại là người yêu của Thanh Ngọc?

- Phong là một người đàn ông đẹp trai nếu như tôi nhớ không lầm. Thẳng thắn và trung thực. Thật là khó khăn khi phải chọn lựa giữa Phong Đại và Tào Quang, tôi nghĩ thế. Tào Quang cũng đẹp trai, một người đàn ông tốt và trung thực. Và anh ta cũng yêu cô ta rất nhiều.

- Ngoài ra còn có tin đồn là Tào Quang đã tự tử vì cô ta đã yêu Phong Đại. Bà biết ông ta, bà Linh. Bà nghĩ rằng có khả năng Tào Quang đã làm điều đó không?

Bà ta không vội trả lời. Bà ngẩng khuôn mặt với cặp mắt mù lòa và lắng nghe tiếng đàn phát ra từ một căn phòng trên gác. Đó là cùng một bài hát được lặp đi lặp lại nhiều lần. Bà nói:

- Cô ta phải điều chỉnh lại nhạc cụ của mình một cách tốt hơn. Vâng, Tào Quang đã rất yêu thương Thanh Ngọc. Có lẽ ông ta tự tử vì cô ấy.

Nghe thấy tiếng thở nặng nề của Tào Phan Tề, bà ta vội hỏi:

- Ai đã cùng đi với ngài, thưa đại nhân?

- Một trong những người phụ tá của ta.

- Đó không phải là sự thật - bà khẽ nói - tôi nghe thấy tiếng của anh ta, anh ta biết rất rõ về Tào Quang. Anh ta có thể nói cho ngài biết nhiều điều hơn là tôi, thưa đại nhân.

Đột nhiên một cơn ho dữ dội làm cho người đàn bà phải gập đôi người lại. Bà lấy một chiếc khăn tay nhàu nát từ tay áo và lau miệng. Khi bà ta lấy ra thì trên khăn tay đã có những vết máu.

Địch công nhận ra người phụ nữ này đã mắc bệnh trầm trọng. Ông chờ đợi cho đến lúc bà ta ổn định lại mới tiếp tục hỏi nhanh:

- Tin đồn đó cũng nói rằng Tào Quang không phải là tự tử mà bị Phong Đại giết chết.

Bà ta chậm rãi lắc đầu.

- Đó chắc chắn là một sự vu khống, thưa đại nhân. Tào Quang là người bạn tốt nhất của Phong. Tôi đã nghe họ nói chuyện với nhau về Thanh Ngọc. Tôi nghe họ đã thỏa thuận với nhau là nếu Thanh Ngọc chọn một trong hai người thì người kia sẽ tôn trọng quyết định của cô ta. Nhưng cô ta đã không chọn người nào, tôi nghĩ thế.

Địch công nhìn Tào Phan Tề với vẻ dò hỏi. Anh ta lắc đầu. Dường như không có điểm nào đáng nghi trong câu trả lời vừa rồi. Sau đó, giọng nói êm dịu của bà lão lại tiếp tục:

- Tôi nghĩ Thanh Ngọc muốn có một người đàn ông không chỉ đẹp trai, trung thực và giàu có. Cô ta còn muốn hơn thế nữa. Một người đàn ông có tất cả những điều đó nhưng xem thường những gì mình có. Một người đàn ông sẵn sàng vứt bỏ mọi thứ: tài sản, địa vị, danh tiếng, tất cả mọi thứ. Vứt bỏ tất cả mà không cần suy nghĩ chỉ vì một người phụ nữ mà anh ta yêu.

Tiếng nói chầm dứt. Dịch công nhìn đăm đăm vào cánh cửa sổ. Tiếng đàn lập đi lập lại một cách khó chịu như xói vào từng sợi dây thần kinh của ông. Với một nỗ lực ông cố gắng tự chủ lại.

- Ta vô cùng biết ơn, bà Linh. Bà chắc cảm thấy rất mệt mỏi, ta sẽ gọi một chiếc kiệu cho bà.

- Tôi đánh giá cao sự quan tâm của ngài. Cảm ơn ngài.

Những lời nói đó có vẻ khiêm tốn, nhưng lại là giọng điệu của một kỹ nữ hàng đầu khi muốn đui khéo người hâm mộ cô ta. Những lời đó đã làm cho quan án đau nhói tận đáy lòng. Ông ra dấu cho những người kia. Họ cùng nhau rời khỏi hội trường.

Ra đến bên ngoài, Tào Phan Tề lẩm bẩm:

- Chỉ có giọng nói của bà ta là còn lại. Thật là kỳ lạ... những bóng tối của quá khứ. Tôi sẽ phải suy nghĩ về điều này, thưa đại nhân. Cho phép tôi được cáo từ.

Dịch công gật đầu sau đó nói với Mã Tông:

- Người hãy đi thuê một chiếc kiệu cho bà Linh, Mã Tông. Đưa nó đến cửa sau và giúp Ngân Tiên đưa bà Linh lên kiệu, tránh để người khác chú ý. Ta sẽ đi ra ngoài làm chút chuyện, sau đó ta sẽ quay trở lại Căn Phòng Đỏ. Người sẽ gặp ta tại đó sau một giờ hoặc lâu hơn.

Chương 13

Mã Tông mua lại Ngân Tiên Nhà thơ trẻ tiết lộ một âm mưu

Mã Tông đi đến chợ và thuê một chiếc kiệu nhỏ đang đợi khách tại đó với bốn người cầm đuốc. Anh trả tiền cho họ kèm theo một khoản tiền thưởng hào phóng. Họ vui vẻ chạy theo anh đến cửa sau của hội trường đào tạo. Ngân Tiên đứng chờ tại đó cùng với bà Linh.

Cô gái giúp bà Linh lên kiệu sau đó nhìn với vẻ buồn bã chiếc kiệu khuất sau góc đường. Nhìn thấy vẻ buồn rầu của cô gái, Mã Tông mỉm cười và nói:

- Vui lên đi, cô gái đáng yêu! Cô không cần phải lo lắng về bất cứ điều gì, cô hãy giao phó tất cả những rắc rối của cô cho ông chủ của tôi. Đó là những gì mà tôi luôn luôn làm!

- Anh đã làm! - Cô ngắt lời. Cô đi vào và đóng sầm cửa trước mặt Mã Tông.

Mã Tông gãi đầu. Có lẽ cô ta đã bực tức một điều gì đó. Anh tản bộ đến đường phố chính trong tâm trạng trầm ngâm.

Khi nhìn thấy trên đầu đám đông cánh cổng ấn tượng của văn phòng quản lý nhà thổ, anh dừng bước. Anh đứng đó theo dõi dòng người ra vào nơi đó và sau đó tiếp tục bước đi. Anh suy nghĩ thật lâu trước khi đưa ra một quyết định khó khăn. Đột nhiên, anh quay ngược lại và bước vào văn phòng, huých khuỷu tay để mở đường vào tận bên trong.

Những người đàn ông nhể nhại mồ hôi đang đứng đầy trước quầy tính tiền chạy dọc theo mặt tiền ngôi nhà, họ vẫy những mảnh giấy nhỏ màu đỏ trong tay và la hét để người trong quầy chú ý. Những người đó là những người môi giới và người chạy việc của các nhà hàng và quán trà, các tờ phiếu đó mang tên của các kỹ nữ hay gái điếm mà một vị khách hàng nào đó muốn mua lại. Ngay sau khi họ đưa phiếu cho nhân viên ngồi tại quầy, người này sẽ đóng dấu tay vào đó. Nếu người phụ nữ được tự do, anh ta sẽ nhập thời gian và tên của nhà thổ vào sổ kế toán của mình, sau đó đóng dấu vào phiếu và giao cho một trong những chàng trai chạy việc đang đứng chờ trước cổng. Cậu ta sẽ đưa phiếu cho nhà thổ của người phụ nữ đang ở và cô ta có thể đi đến nơi nào mà cô ta muốn.

Mã Tông đẩy người bảo vệ ở cuối quầy sang một bên một cách thô bạo. Anh đi thẳng vào phía sau của văn phòng, nơi mà người nhân viên cao cấp ngồi phía sau chiếc bàn lớn của mình. Ông ta là một người mập mạp với khuôn mặt nung núc thịch. Ông ta nhìn Mã Tông với đôi mắt chảy sệ của mình.

Mã Tông lấy tờ điệp văn từ đôi giày của mình và ném nó lên bàn. Sau khi người đàn ông mập béo đó nghiên cứu cẩn thận tờ điệp văn, ông ta nhìn lên nở một nụ cười lịch sự và hỏi:

- Tôi có thể giúp gì cho ông, ông Mã?

- Giúp tôi một việc mua bán đơn giản, đó là những gì mà ông có thể làm. Tôi muốn mua lại một kỹ nữ đăng cấp thứ hai tên là Ngân Tiên.

Người đàn ông béo mím môi. Ông nhìn Mã Tông một lần nữa với vẻ đánh giá sau đó lôi từ ngăn kéo bàn làm việc ra một cuốn sổ công kèn. Ông đọc lướt qua cho đến khi tìm thấy mục mình muốn và chậm rãi đọc nó. Ông hắng giọng ra vẻ quan trọng và nói:

- Chúng tôi đã mua cô ta với giá một miếng rưỡi vàng. Nhưng cô ấy là một cô gái nổi tiếng và là một ca sĩ có tài. Chúng tôi đã cung cấp cho cô ta những trang phục đắt tiền, tất cả các hoá đơn ở đây. Tất cả là... Ông ta cố gắng tìm cái bàn tính của mình.

- Đừng lải nhải nữa! Ông đã kiếm được tiền từ cô ta và cô ta mang lại cho ông số tiền gấp năm mươi lần số tiền ông mua cô ta, vì vậy tôi sẽ trả cho ông với giá gốc và bằng tiền mặt.

Anh rút ra từ ngực cái gói với hai miếng vàng mà anh được thừa kế từ người chú, gỡ bỏ các miếng giấy và đặt chúng lên bàn làm việc.

Người đàn ông béo nhìn chằm chằm vào hai thanh vàng sáng lóa và chậm rãi xoa cảm của mình. Ông ta buồn bã nghĩ rằng mình không có khả năng chống đối lại một người của tòa án, ông chủ Phong sẽ không thích điều đó. Đó là một điều rất đáng tiếc, tên ranh con này có vẻ rất thiết tha về việc này. Nếu hắn ta là một kẻ khác thì ông không nghi ngờ việc hắn phải trả gấp đôi số tiền kèm theo một khoản tiền lót tay hào phóng. Đây quả là một trong những ngày không may mắn. Ông ợ hơi, sau đó với một tiếng thở dài lấy ra một tờ giấy từ quyển sổ và đưa cho Mã Tông. Sau đó, ông đếm lấy hai mươi miếng bạc thối lại. Ông chần chừ một chút trước khi đặt nó lên bàn.

- Gói tất cả lại! - Mã Tông ra lệnh.

Người đàn ông béo nhìn anh một cách buồn rầu. Ông ta bọc tất cả số bạc trong một mảnh giấy màu đỏ. Mã Tông đặt gói bạc và giấy tờ vào trong tay áo của mình và đi ra ngoài.

Anh nghĩ rằng anh đã có một quyết định đúng đắn. Đến một lúc nào đó người đàn ông cần phải ổn định cuộc sống và có người phụ nữ nào tốt hơn là một cô gái từ làng quê của mình? Anh có thể dễ dàng sống một cuộc sống gia đình với mức lương mà thẩm phán Dịch trả cho anh, điều đó tốt hơn nhiều so với việc chi tiêu tất cả tiền bạc cho rượu và đàn bà như anh thường làm trước đây. Khó khăn duy nhất là hai gã đồng nghiệp Triệu Thái và Tào Can sẽ trêu chọc anh về việc này.

- Phải, cứ để họ nói! Khi những tên đó mà nhìn thấy cô gái của mình thì họ sẽ nhanh chóng im lặng thôi!

Trong khi quẹo vào góc đường để về khách điểm Thiên Phúc, anh nhìn thấy một lá cờ màu đỏ - dấu hiệu của một tửu quán. Anh quyết định vào đó uống một vài ly.

Nhưng khi anh kéo cửa để bước vào thì anh thấy trong quán đã đầy người. Chỉ có một chỗ trống ở cái bàn nằm cạnh cửa sổ, nơi có một người đàn ông trẻ tuổi với dáng vẻ ưu sầu đang nhìn chăm chú vào cái bình rượu rỗng trước mặt.

Mã Tông len lỏi qua những cái bàn và hỏi:

- Anh có phiền nếu tôi ngồi ở đây, anh Khởi?

Khuôn mặt của người thanh niên sáng lên.

- Rất vui lòng! - Sau đó khuôn mặt anh ta lại buồn bã trở lại khi anh nói thêm - Xin lỗi vì tôi không thể mời ông được gì. Đồng tiền cuối cùng của tôi đã ra đi theo bình rượu này. Lão Phong đã không cho tôi vay thêm nữa như lão đã hứa.

Anh ta nói với giọng nói líu lại. Mã Tông nghĩ rằng uống rượu phải có người cùng uống thì mới vui. Anh vui vẻ nói:

- Uống chung với tôi! - Anh gọi tiểu nhị mang đến một bình rượu lớn. Anh trả tiền và rót đầy cốc của họ.

- Chúc mừng may mắn của chúng ta! - Anh uống cạn trong một hơi và nhanh chóng rót đầy. Nhà thơ làm theo gương của anh và nói với vẻ rầu rĩ:

- Cảm ơn anh! Chắc chắn là tôi cần may mắn!

- Anh ? Lạy trời phật, anh bạn là con rể tương lai của ông Phong? Kết hôn với đứa con gái duy nhất của ông chủ sòng bạc, nếu tôi nghe không lầm thì đây là cơ hội để anh có lại tiền từ các sòng bạc!

- Chính là điều đó! Đó là lý do tại sao tôi lại cần may mắn để thoát ra khỏi những rắc rối của tôi. Con heo họ Ôn đã làm cho tôi vướng vào những rắc rối này!

- Tôi vẫn không hiểu anh dính vào những rắc rối gì. Nhưng lão Ôn thì quả đúng là đồ chó đẻ. Tôi dám nói như thế!

Khởi nhìn Mã Tông từ đôi mắt mọng nước của mình. Sau đó anh ta nói:

- Kể từ khi Viện sĩ chết đi thì kế hoạch này coi như phá sản và tôi chẳng ngại gì khi kể cho anh nghe. Phải, tôi sẽ kể vắn tắt, khi tôi thua hết tiền tại sòng bạc thì Viện sĩ đang ngồi đối

điện với tôi. Tên khốn đó đã rủ rê tôi vào một trò chơi lừa lỉnh! Sau đó, hắn gạt gẫm tôi và hỏi liệu tôi có muốn lấy lại số tiền đã mất bằng cách nào đó. Tôi nói tất nhiên, tôi sẽ làm mọi chuyện để có lại tiền. Sau đó hắn đưa tôi đến cửa hàng của lão Ôn Nguyên. Họ đã lập ra một âm mưu để chống lại Phong. Ôn sẽ tìm cách đưa Phong vào rắc rối sau đó Lý sử dụng ảnh hưởng của mình tại kinh đô để Ôn thay thế Phong làm người quản lý tại hòn đảo này. Lý và Ôn Nguyên nói rằng tôi có được sự tin tưởng của Phong và muốn tôi lợi dụng điều đó để thực hiện một hành động trong biệt thự của Phong. Tôi phải giấu một chiếc hộp nhỏ trong nhà của Phong và đó là tất cả.

- Những tên lừa đảo bản thủ! Và anh đồng ý, anh cùng một giuộc như bọn chúng ?

- Đừng gọi tôi như thế, anh bạn của tôi! Anh muốn sống trên hòn đảo này mà không có một xu dính túi? Bên cạnh đó, tôi không biết Phong, tôi nghĩ ông ta cũng là một tên lừa đảo lớn như những người khác, tất nhiên. Và xin đừng ngắt lời tôi, thật khó để kể ra hết câu chuyện buồn của tôi. Và hình như tôi nghe nói là anh sẽ cùng tôi uống cạn bình rượu này mà?

Mã Tông vội rót đầy cốc cho anh ta. Nhà thơ trẻ uống một cách tham lam và nói tiếp:

- Được rồi, Lý nói rằng tôi đi đến gặp Phong và xin ông ta cho tôi vay một số tiền, sẽ hoàn trả lại sau khi tôi vượt qua kỳ thi. Có vẻ như Phong có một điểm yếu là thích giúp đỡ các nhà thơ trẻ túng quẫn.

Mọi việc diễn ra rất tốt đẹp. Nhưng khi tôi đến gặp Phong thì nhận thấy ông là một người đáng kính và dễ chịu. Ông đồng ý cho tôi vay tiền. Và ông có vẻ thích tôi, ngày hôm sau ông mời tôi ăn tối và một lần nữa vào ngày kế tiếp. Tôi đã gặp con gái của ông, một cô gái quyến rũ và Tào Phan Tề, một người đồng nghiệp tuyệt vời. Một thẩm phán cũng là nhà thơ. Họ đọc thơ của tôi và nói rằng thơ của tôi mang âm hưởng của thơ cổ.

Khởi rót đầy cốc, uống cạn trong một hơi dài và nói tiếp:

- Sau bữa ăn tối thứ hai tôi đi gặp Ôn, nói với ông ta là tôi từ chối theo dõi Phong bởi vì tôi thấy ông ta là một quý ông và tôi không làm hại một quý ông. Tôi nói thêm rằng với lý do đó tôi sẽ không làm gián điệp cho ông ta và Lý nữa. Tôi có nói thêm một hoặc hai điều gì nữa. Phải, Ôn hét lên rằng tôi sẽ không nhận được một đồng nào từ họ, bởi vì Lý xem xét lại và toàn bộ kế hoạch bị huỷ bỏ. Điều đó thích hợp với tôi. Tôi mượn một miếng bạc từ người chủ nhà trọ dựa trên sự cam kết cho vay của Phong và để niềm đam mê đưa bản thân mình đi đến chốn lầu xanh. Ở đó, tôi đã gặp một cô gái nhỏ đáng yêu nhất và đẹp nhất mà tôi từng biết. Người con gái mà tôi đã chờ đợi trong suốt thời tuổi trẻ của tôi.

- Cô ta cũng làm thơ? - Mã Tông hỏi một cách nghi ngờ.

- Lạy trời, không! Tốt đẹp, đơn giản, một cô gái hiểu biết! Một cảm giác yên tĩnh nếu anh hiểu tôi muốn nói gì. Lạy trời cho tôi thoát khỏi những cô gái của văn chương! - anh nắc cục

sau đó nói thêm - các cô gái văn chương rất dễ xúc cảm, mà bản thân tôi thì đã đủ xúc cảm rồi. Không, thưa ông, tất cả những bài thơ trong gia đình của tôi sẽ chỉ do một mình tôi sáng tác. Độc quyền!

- Tại sao anh lại có vẻ hờn dỗi ? - Mã Tông hét to - Lạy trời đất, anh có tất cả mọi may mắn! Anh cứ kết hôn với cô Phong, và cưới thêm vài cô gái khác mà anh thấy thích vì yên tĩnh như là vợ lẽ.

Khởi ngồi thẳng lưng trên ghế. Với một nỗ lực anh tập trung nhìn vào Mã Tông và nói với giọng trịch thượng:

- Phong Đại là một quý ông, cô Phong là một cô gái có giáo dục tốt. Phong thích tôi, cô ta cũng thích tôi và tôi cũng thích họ. Anh có nghĩ rằng tôi là một thằng đê tiện cưới con gái của Phong và sử dụng tiền bạc của ông ta, sau đó đi đến nhà thổ mua cho mình một cô kỹ nữ và đưa cô ta về nhà làm vợ lẽ?

- Tôi biết có rất nhiều người muốn nhảy vào cái hủ nếp như thế! - Mã Tông buồn bã nói - Bao gồm cả bản thân tôi!

- Tôi vui vì tôi không phải như anh ! - Khởi nhận xét một cách khá thô bạo.

- Ngược lại!

- Ngược lại? - nhà thơ cau mày lặp đi lặp lại câu đó. Dùng ngón tay chỉ trở luân phiên giữa Mã Tông và bản thân anh ta vừa thì thầm - Anh...Tôi...Anh...Tôi.

Sau đó anh ta đột nhiên thét lên:

- Anh đang xúc phạm tôi, anh bạn!

- Không phải đâu ! - Mã Tông vui vẻ nói - anh đếm sai rồi.

- Tôi xin lỗi - Khởi nói một cách khó khăn - tôi đang rất buồn phiền.

- Thế anh dự định làm gì?

- Tôi không biết! Nếu tôi có tiền, tôi sẽ mua cô gái đó và biến mất! Tôi để lại cho Tào một đặc ân, anh ta rất thích cô Phong, anh biết đấy, chỉ có điều anh ta không muốn nói ra - Cúi xuống sát tai Mã Tông, anh ta thì thầm với giọng khàn khàn - Ông Tào có một sự thận trọng, anh biết đấy.

Mã Tông thờ dãi.

- Bây giờ anh lắng nghe những kinh nghiệm của một người đàn ông từng trải, anh bạn trẻ! - anh nói với vẻ chán ghét - Anh và Tào cả hai người đã quá cẩn thận để làm cho mọi việc đơn giản trở thành phức tạp đối với bản thân mình và người khác. Tôi sẽ nói cho anh biết phải làm gì. Anh kết hôn với con gái của Phong, cho cô ấy tất cả những gì anh có trong vòng một tháng cho đến khi cô ấy quý xuống van xin anh hãy để cho cô ta nghỉ ngơi một lúc. Sau đó anh nói được rồi, cô ta sẽ có thời gian để nghỉ ngơi nhưng anh không thể đi làm "việc đó" bên ngoài, vì vậy anh mua cho mình một cô vợ lẽ. Cô vợ của anh sẽ biết ơn về điều đó và cô vợ lẽ cũng thế, cả hai sẽ yên tĩnh hoặc bất ổn tùy vào việc xử lý của anh. Sau đó anh đi ra ngoài và mua cho mình một người vợ thứ ba để anh luôn luôn có thể đề xuất một trò chơi bốn người như là domino mỗi khi họ bắt đầu có những rắc rối. Đó là những gì mà ông chủ của tôi, quan án Địch, đã làm với ba người vợ của ông ta. Ông là một học giả và một người đàn ông tuyệt vời. Và, vì vừa nói đến ông chủ của tôi, tôi muốn tốt hơn là đi ngay!

Anh đưa ly rượu lên môi và nốc cạn.

- Cảm ơn anh đã uống cùng tôi!

Anh nói và bỏ đi để mặc nhà thơ trẻ đang phần nộ loay hoay tìm cách trả lời.

Chương 14

Bích Ngọc kể lại chuyện xảy ra tại Căn Phòng Đồ Phong Đại thuật lại chuyện ba mươi năm về trước

Sau khi Địch công rời khỏi hội trường, ông đi thẳng đến dinh thự của Phong Đại. Ở cổng, ông đưa danh thiếp của mình cho người quản gia. Đại Phong vội vã chạy ra cổng để đón tiếp vị khách đến mà không báo trước này. Ông hỏi với vẻ háo hức là liệu đã có phát hiện gì mới về vụ án hay không.

- Phải - quan án chậm rãi nói - một số thông tin mới vừa được đưa ra ánh sáng. Trước khi tiến hành điều tra ta muốn thảo luận một số vấn đề với ông. Và cùng với con gái của ông nữa.

Phong liếc nhanh quan án rồi chậm rãi nói:

- Tôi nghĩ rằng đại nhân muốn cuộc trò chuyện này được giữ kín? - khi thấy Địch công gật đầu, ông tiếp tục - Cho phép tôi được nói chuyện với đại nhân tại căn nhà trong khu vườn, nơi đại nhân nói chuyện với ông Tào sáng nay.

Ông ra lệnh với người quản gia sau đó dẫn quan án đi qua các phòng và hành lang sang trọng để đến khu vườn ở phía sau ngôi biệt thự.

Khi hai người đã ngồi xuống chiếc bàn uống trà nhỏ, người quản gia nhanh chóng rót hai tách trà và lui ra. Tiểu thư Bích Ngọc với thân hình mảnh mai mặc một bộ quần áo bằng tơ màu đen xuất hiện trong lối đi của khu vườn.

Sau khi Phong giới thiệu con gái của mình với quan án, cô đứng bên cạnh ghế của cha mình và nhìn xuống đất với vẻ khiêm tốn.

Địch công dựa lưng vào ghế. Cẩn thận vuốt ve bộ râu đen dài của mình, ông nói với Phong:

- Ta nghe nói rằng Viện sĩ Lý Liên khi gặp được con gái của ông lúc thuyền của họ va chạm với nhau đã nảy sinh ý đồ xấu với cô ta. Ta cũng biết rằng sau đó ông ta nhấn tin cho cô ta nói rằng nếu cô ta không đến gặp ông ta tại Căn Phòng Đồ thì ông ta sẽ công bố các tin tức về một hành động phạm tội của ông trước đây cho mọi người biết. Cuối cùng, ông đã được nhìn thấy gần Căn Phòng Đồ vào đêm mà Viện sĩ qua đời. Những cáo buộc này có thật không?

Mặt Phong Đại tái nhợt. Ông ta cắn môi và tìm cách trả lời. Đột nhiên cô con gái ông ta ngược lên và nói một cách bình tĩnh:

- Tất nhiên đó là sự thật. Đừng nên giấu diếm làm gì, thưa cha, con nghĩ rằng cần phải nói ra tất cả - Phong muốn nói gì đó nhưng cô gái nhanh chóng nói tiếp, nhìn thẳng vào mắt quan án - Đây là tất cả những việc đã xảy ra. Vào đêm mà hai chiếc thuyền va chạm, Viện sĩ đứng ra xin lỗi tôi. Ông nói năng rất lịch sự nhưng ngay sau khi người giúp việc của tôi đi lấy trà ông bắt đầu tán tỉnh tôi. Ông khen ngợi tôi và nói rằng vì thuyền của chúng tôi ở cạnh nhau cả đêm nên chúng tôi nên sử dụng tốt thời gian đó. Ông ta thuyết phục tôi về sự quyến rũ của ông ta và tầm quan trọng của ông ấy nhưng tôi từ chối ngượng với ông ta. Khi nghe tôi nói thế, ông ta đã tỏ ra giận dữ và thề rằng sẽ chiếm đoạt được tôi dù tôi có muốn hay không. Tôi bỏ ông ta đứng đó và quay về cabin của tôi, chốt chặt cửa. Sau đó tôi trở về nhà và không nói gì với cha tôi, tôi sợ ông sẽ cãi nhau với Viện sĩ và gặp rắc rối. Trong sự cố đó, Viện sĩ rõ ràng là đã quá say.

- Tuy nhiên, vào buổi chiều của cái đêm mà ông ta chết, tên khốn đó đã gửi cho tôi một tin nhắn.

Phong mở miệng định nói gì đó nhưng cô gái đặt tay lên vai ông và nói tiếp:

- Tôi yêu mến cha tôi, thưa đại nhân, tôi sẽ làm bất cứ điều gì để giúp ông. Quả thực là có tin đồn rằng nhiều năm trước đây cha tôi đã làm một việc gì đó mà điều đó có thể gây bất lợi cho ông. Đêm đó tôi lên đi đến Căn Phòng Đỏ. Tôi đi vào đó mà không ai thấy. Lý Liên đang ngồi ở bàn và viết một cái gì đó. Ông ta nói rằng cảm thấy rất vui vì tôi đã đến, ông mời tôi ngồi và nói rằng Thượng đế đã quyết định là tôi sẽ thuộc về ông ta. Tôi cố gắng để ông ta nói ra những lời cáo buộc về tội ác của cha tôi nhưng ông ta liên tục trốn tránh trả lời trực tiếp. Tôi liền nói với ông ta là tôi biết ông ta đã nói dối, tôi sẽ trở về nhà và kể cho cha tôi nghe tất cả mọi chuyện. Ông ta đứng lên và tóm lấy tôi, ông ta xé áo của tôi và rít lên rằng sẽ chiếm đoạt tôi ngay tại đó. Tôi không dám thét lên kêu gọi giúp đỡ vì tôi đã vào căn phòng này một cách bí mật, danh tiếng của tôi và cha tôi sẽ bị huỷ hoại nếu mọi người biết về điều này. Tôi nghĩ tôi có thể chống lại ông ta. Tôi đã dùng tất cả sức lực của mình để chống trả, cào xước mặt và cánh tay của ông ta. Ông ta đã đối xử với tôi một cách tàn nhẫn. Đây là bằng chứng.

Bất chấp sự phản đối của người cha, cô bình tĩnh nói lỏng cổ áo để nó tuột xuống đến thắt lưng và cho quan án thấy phần thân trần của cô. Ông nhìn thấy những vết bầm tím trên vai, ngực trái và hai cánh tay của cô ta. Cô kéo áo trở lại và nói tiếp:

- Trong cuộc giằng co đó các giấy tờ trên bàn bị đẩy sang một bên và tôi thấy con dao của ông ta nằm trên bàn. Tôi giả vờ như muốn buông xuôi phó mặc. Khi ông ta buông cánh tay của tôi ra để nói lỏng cổ áo của tôi thì tôi chộp lấy con dao và cảnh cáo là tôi sẽ giết chết ông ta nếu ông ta không cho tôi đi. Ông ta lại chộp lấy tôi một lần nữa, tôi đã chiến đấu dữ dội với con dao găm. Đột nhiên máu từ cổ họng ông ta phun ra. Ông ta ngã ngối xuống chiếc ghế bành, thốt ra một tiếng kêu khủng khiếp bị tắt nghẹn.

Tôi đã phát điên. Tôi chạy về nhà ngang qua công viên và kể lại tất cả mọi chuyện cho cha

tôi. Ông sẽ nói cho ngài biết phần còn lại.

Cô thực hiện một cái cúi chào chiếu lệ và lao xuống các bậc cầu thang của căn phòng.

Địch công cho Phong một cái nhìn dò hỏi. Người đàn ông vuốt râu sau đó háng giọng và nói với vẻ ăn năn:

- Phải, tôi cố gắng làm cho con gái của tôi bình tĩnh lại, thưa đại nhân, tôi đã giải thích với con tôi là nó sẽ không bị khép tội. Đó là quyền của người phụ nữ khi bảo vệ bản thân chống lại sự tấn công của kẻ khác. Mặt khác, tôi nói với nó sẽ thật là rắc rối cho cả hai cha con nếu việc này bị đem ra xét xử công khai. Nó sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của con tôi và mặc dù những tin đồn về tôi trước đây hoàn toàn vô căn cứ nhưng tôi không muốn nó được đưa ra một lần nữa. Vì vậy, tôi quyết định làm à... một hành động không hợp pháp.

Ông ta dừng lại để uống một ngụm trà. Sau đó, ông nói tiếp bằng giọng nói cứng rắn:

- Tôi đi đến Căn Phòng Đỏ, tôi đã tìm thấy Lý chết trên chiếc ghế bành nơi phòng khách như con gái tôi đã miêu tả. Có rất ít máu trên bàn và sàn nhà, hầu hết là dính vào chiếc áo của ông ta. Tôi quyết định làm cho cái chết của ông ta như là một vụ tự tử. Tôi đem thi thể vào Căn Phòng Đỏ, đặt nó nằm trên sàn nhà và đặt con dao găm vào tay phải ông ta. Sau đó, tôi lấy giấy tờ từ chiếc bàn trong phòng khách đem vào Căn Phòng Đỏ, khoá cửa và hành lang trái. Chỉ có duy nhất cánh cửa sổ của Căn Phòng Đỏ nhưng nó có chấn song, tôi hy vọng cái chết của Viện sĩ sẽ được hiểu là một vụ tự tử. Và nguyên nhân là do hoa hậu từ chối tình yêu của ông ta.

- Ta cho rằng - Địch công nhận xét - ông đã đút chìa khoá vào ổ khoá cửa sau khi ông được gọi đến để điều tra và sau khi ông vào phòng bằng cánh cửa bị phá vỡ?

- Đúng vậy, thưa đại nhân. Tôi mang theo bên mình chiếc chìa khoá đó, tôi biết rằng khi thi thể được phát hiện tôi sẽ là người đầu tiên được thông báo. Người quản lý đến tìm tôi, chúng tôi đi đến gặp quan án Lỗ và cùng nhau đi đến Căn Phòng Đỏ. Sau khi phá vỡ cánh cửa, quan án Lỗ và các bộ đầu vội chạy tới chỗ người chết như tôi mong đợi. Tôi nhanh chóng đút chìa khoá vào ổ khoá.

- Dừng lại - quan án nói. Ông suy nghĩ một lúc trong khi vân vê ria mép của mình. Sau đó ông nói:

- Để trò lừa bịp của mình được hoàn hảo, ông nên lấy đi tờ giấy ghi chép những ghi chú vội vàng của Viện sĩ.

- Tại sao, thưa đại nhân? Rõ ràng là tên dâm dục đó cũng muốn Hoa hậu!

- Không, ông ta không nghĩ đến Hoa hậu mà nghĩ đến con gái của ông. Hai vòng tròn đó

tượng trưng cho hai chiếc nhẫn ngọc bích. Khi ông ta vẽ nó, mọi người nghĩ đó là hình vẽ một mặt trăng tròn mùa thu, vì vậy ông ta ghi chú thêm ba lần với hai từ Nguyệt Thu.

Phong giật mình nhìn vào quan án.

- Trời ơi! - ông kêu lên - Sự thật là như thế! Tôi là đồ ngốc khi không nghĩ về điều đó! - Ông nói thêm với vẻ xấu hổ - Tôi cho rằng tất cả điều này phải được nói ra và vụ án này phải xem xét lại?

Địch công nhấp một ngụm trà, đưa mắt nhìn lên khóm hoa trúc đào. Hai con bướm đang vờn bông hoa trong ánh sáng mặt trời. Khu vườn yên tĩnh dường như rất xa rời với cuộc sống ồn ào của đảo Thiên Đường. Quay sang vị chủ nhà, ông nói với nụ cười ảm đạm:

- Con gái của ông là một cô gái dũng cảm và tháo vát, ông Phong. Tuyên bố của cô ta, cộng thêm những lời nói của ông, có vẻ như đã giải quyết được vụ án của Viện sĩ. Ta vui mừng khi biết lý do tại sao mà ông ta lại có những vết trầy xước trên cánh tay của mình, ta vẫn tin là có một lực lượng nham hiểm nào đó có mặt tại một thời điểm trong Căn Phòng Đỏ. Tuy nhiên, chúng ta có những vết sừng trên cổ của ông ta. Con gái của ông không nhận thấy chúng à ?

- Không, thưa ngài. Tôi không để ý. Có lẽ là một vài hạch sừng gì đó. Nhưng các biện pháp ngài đề xuất có liên quan đến tôi và con gái tôi, thưa đại nhân, ngài có ý định...

- Luật pháp quy định rằng - Địch công ngắt lời ông ta - một người phụ nữ giết chết người đàn ông định cưỡng hiếp cô ta thì sẽ không bị tội. Nhưng ông giả mạo bằng chứng thì đó là một hành vi phạm tội nghiêm trọng. Trước khi quyết định hành động tiếp theo, ta muốn biết thêm về những tin đồn mà con gái của ông nghe được. Ta nghĩ rằng cô ta đã nghe tin đồn là ba mươi năm trước đây ông đã giết chết Tào Quang là cha của Tào Phan Tề bởi vì hai người là tình địch?

Phong ngồi thẳng trên ghế. Ông nghiêm trang nói:

- Phải, thưa đại nhân. Đó là một lời vu khống độc địa. Tôi không giết Tào Quang, người bạn thân nhất của tôi. Sự thật là vào thời điểm đó tôi yêu tha thiết Hoa hậu, kỹ nữ Thanh Ngọc. Tôi thực sự yêu quý và muốn kết hôn với cô ta. Lúc đó tôi hai mươi lăm tuổi và vừa được nhận chức quản lý hòn đảo. Và người bạn của tôi, Tào Quang, hai mươi chín tuổi cũng yêu cô ấy. Ông ta đã kết hôn nhưng không được hạnh phúc. Tuy nhiên, mặc dù hai chúng tôi cùng yêu Thanh Ngọc nhưng điều đó không ảnh hưởng đến tình bạn của chúng tôi. Chúng tôi thoả thuận với nhau mỗi người sẽ làm hết sức mình để chiếm được tình yêu của cô ta và người kia không vì thế mà ác cảm. Cô ta, tuy nhiên, lại có vẻ miễn cưỡng khi phải chọn lựa và đưa ra quyết định.

Ông ngập ngừng, từ từ xoa cằm. Rõ ràng ông đã tự đấu tranh với bản thân xem có nên nói

ra tất cả mọi chuyện hay không. Cuối cùng ông nói:

- Tôi nghĩ tốt hơn hết là nói cho đại nhân nghe toàn bộ câu chuyện. Tôi sẽ kể lại tất cả những việc đã xảy ra cách đây ba mươi năm như thực tế nó đã xảy ra. Tôi là một kẻ ngốc và khi tôi nhận ra điều đó thì tất cả đã quá muộn - ông thở một hơi dài và nói tiếp - Phải, bên cạnh tôi và Tào còn có một người nữa cũng muốn cầu hôn với Thanh Ngọc, cụ thể đó chính là Ôn Nguyên, chủ tiệm đồ cổ. Ông ta cố gắng chiếm lấy tình cảm của Thanh Ngọc không phải vì yêu cô ta mà chỉ là một sự ngu ngốc muốn khẳng định bản thân mình, ông ta muốn chứng minh với mọi người là ông ta không hề thua kém tôi hoặc Tào. Ông ta mua chuộc một người hầu của Thanh Ngọc để theo dõi cô ta, nghi ngờ ngoài tôi và Tào ra thì cô ta có một người tình bí mật khác. Vào thời điểm mà tôi và Tào muốn cô quyết định xem hai chúng tôi ai là người được cô chọn lựa thì gián điệp của Ôn thông báo cho ông ta là cô đã có mang. Ôn Nguyên đã đem chuyện này nói với Tào và bảo rằng tôi là người tình của cô ta, cả hai chúng tôi đã lừa anh ta. Tào đã chạy đến nhà tôi để hỏi rõ chuyện này. Anh ta là một người đàn ông thông minh tuy có đôi chút nóng tính, vì vậy tôi đã bỏ ít thời gian để thuyết phục anh ấy rằng tôi không có quan hệ thân mật với cô ta. Sau đó chúng tôi thảo luận xem nên làm những gì tiếp theo. Tôi muốn cùng với Tào đi đến gặp cô ta, nói với cô ấy rằng chúng tôi đã phát hiện ra cô ấy đã yêu một người đàn ông khác và do đó chúng tôi sẽ không làm phiền cô ấy nữa. Cô ấy nên nói thật ra người đàn ông thứ ba ấy là ai, bởi vì chúng tôi vẫn là bạn của cô ta và sẵn sàng giúp đỡ cô ta trong bất kỳ hoàn cảnh khó khăn nào.

Tào không đồng ý. Anh ta nghi ngờ rằng Thanh Ngọc cố ý để chúng tôi tin rằng cô ấy lưỡng lự giữa hai chúng tôi nhằm để moi thêm được nhiều tiền từ hai chúng tôi. Tôi nói với Tào rằng đó không phải là tính cách của cô ta nhưng anh ta không nghe và bỏ chạy đi. Sau khi anh ta bỏ đi, tôi ngồi suy nghĩ về tình trạng này và quyết định nhiệm vụ của tôi là phải nói chuyện với Tào để tránh cho anh ta làm một chuyện gì đó ngu ngốc. Trên đường đến nhà của Tào tôi gặp Ôn Nguyên. Ông ta nói với tôi một cách hào hứng rằng ông đã gặp Tào và nói cho Tào biết là Thanh Ngọc sẽ gặp người tình bí mật của cô ta tại Căn Phòng Đỏ vào chiều hôm đó. Ông ta nói thêm rằng Tào đã đi đến đó để tìm hiểu xem ai là người tình bí mật của cô ta. Lo sợ rằng Tào bị rơi vào cái bẫy của Ôn Nguyên tôi đã chạy đến Căn Phòng Đỏ bằng cách đi tắt qua công viên. Khi tôi bước lên hàng hiên, tôi nhìn thấy phía sau đầu của Tào lộ lên từ chiếc ghế bành trong phòng khách. Tôi gọi tên anh ta nhưng không thấy anh trả lời hay cử động nên tôi đi vào trong. Ngực anh ta đầy máu và một cán dao lòi ra từ cổ họng của anh ta. Anh ta đã chết.

Phong úp tay lên mặt của mình. Sau đó ông nhìn chăm chăm ra khu vườn với đôi mắt vô hồn. Sau khi tự chủ lại, ông nói tiếp:

- Trong khi tôi đứng tại đó nhìn một cách kinh hãi vào xác chết của bạn tôi, tôi đột nhiên nghe tiếng bước chân đi đến gần vang lên trong hành lang. Một ý nghĩ loé lên trong đầu tôi là nếu tôi bị bắt gặp đang đứng tại đây thì tôi sẽ bị nghi ngờ đã giết Tào vì ghen tuông. Tôi chạy ra ngoài và đến nơi ở của Thanh Ngọc nhưng không có ai ở đó. Sau đó tôi trở về nhà.

Khi tôi đang ngồi trong thư viện của tôi đang sắp xếp lại tất cả mọi chuyện để tìm lời giải thích thì một người bộ đầu đến gọi tôi, với tư cách là người quản lý của hòn đảo, đi đến Căn Phòng Đỏ. Một người nào đó đã tự tử tại đó. Tôi đã đi đến đó và gặp thẩm phán cùng những thuộc hạ của ông ta trong Căn Phòng Đỏ. Một người phục vụ đã nhìn thấy thi thể của Tào qua cánh cửa sổ. Bởi vì cánh cửa của Căn Phòng Đỏ đã bị khoá, chìa khoá nằm bên trong căn phòng trên sàn nhà nên thẩm phán kết luận là Tào bị chảy máu đến chết bởi một vết thương tự gây ra trên cổ họng của anh ta. Một con dao găm được siết chặt trong tay của người chết.

Tôi không biết phải làm gì. Sau khi tôi rời khỏi Căn Phòng Đỏ kẻ sát nhân đã di chuyển thi thể từ phòng khách vào Căn Phòng Đỏ và tạo hiện trường như một vụ tự tử. Thẩm phán hỏi người quản lý khách điểm về động cơ của việc tự tử thì người này cho biết là Tào Quang đã bị Hoa hậu từ chối tình yêu. Thẩm phán triệu tập cô ấy. Cô ấy nói rằng quả thực Tào Quang đã yêu cô ta. Sau đó cô ấy nói thêm, trong sự sửng sốt của tôi, là anh ta đề nghị mua lại cô nhưng cô đã từ chối anh ta. Tôi điên cuồng nhìn thẳng vào mắt cô ấy khi cô đang đứng trước thẩm phán và cung cấp một lời khai hoàn toàn sai lầm này, nhưng cô ấy nhìn đi chỗ khác. Thẩm phán khi đó đã quyết định rằng đây là một vụ tự tử vì tình yêu không được đáp lại và cho cô ấy lui ra. Tôi muốn đi theo cô ta để hỏi cho ra lẽ nhưng ông ta ra lệnh cho tôi ở lại. Dịch bệnh đậu mùa đã lây lan đáng báo động ở hòn đảo này và đó cũng là lý do tại sao thẩm phán của Tần Hoài và những thuộc hạ của ông ta có mặt trên hòn đảo này. Cả đêm ông ta và tôi bận rộn với việc đưa ra các biện pháp để ngăn chặn bệnh dịch lây lan, ông muốn đốt cháy các toà nhà phát sinh mầm bệnh và các biện pháp khẩn cấp khác. Vì vậy, tôi không có cơ hội để đi tìm Thanh Ngọc và yêu cầu cô ta đưa ra một lời giải thích.

Tôi không bao giờ nhìn thấy cô ta lần nào nữa. Sáng sớm hôm đó cô ta đã bỏ chạy vào rừng cùng với các cô gái khác khi những bộ đầu đốt cháy nhà của họ. Cô ta đã bị nhiễm bệnh và qua đời. Tôi nhận được giấy tờ của cô ta, từ một cô gái khác lấy được trên cơ thể của cô ta trước khi nó bị đốt cháy trên giàn thiêu cùng với những xác chết khác theo lệnh của thẩm phán.

Mặt Phong Đại xanh xao và những giọt mồ hôi túa ra trên trán. Ông run rẩy cầm lấy tách trà và từ từ uống. Sau đó, ông nói tiếp bằng giọng mệt mỏi:

- Tất nhiên là sau đó tôi nên thông báo cho thẩm phán biết vụ tự tử của Tào Quang đã bị làm giả. Đó là nhiệm vụ của tôi phải đưa tên sát nhân đã giết chết người bạn thân của mình ra trước công lý. Nhưng tôi không biết làm thế nào, Thanh Ngọc, người có liên quan đến vụ án thì đã chết. Và Ôn Nguyên đã nhìn thấy tôi đi đến Căn Phòng Đỏ. Nếu tôi lên tiếng, Ôn Nguyên sẽ buộc tội tôi đã giết Tào Quang. Tôi là một kẻ đau khổ hèn nhát, tôi đã giữ im lặng.

Ba tuần sau đó, khi dịch bệnh đã được kiểm soát và cuộc sống trên đảo này dần dần trở lại bình thường, Ôn Nguyên đến gặp tôi. Ông ta nói ông ta biết rằng tôi đã giết Tào và tôi đã

sắp xếp cho nó trở thành một vụ tự tử. Nếu tôi không nhường lại chức vụ quản lý hòn đảo cho ông ta thì ông ta sẽ buộc tội tôi tại tòa án. Tôi nói ông ta cứ đi báo quan, tôi rất vui vì điều đó bởi vì sự im lặng của tôi mỗi ngày càng đè nặng lên bản thân tôi. Nhưng Ôn là một tên vô lại ranh mãnh, ông ta biết rằng ông ta không có bằng chứng nên ông ta chỉ cố gắng đe dọa tôi. Vì vậy, ông ta giữ im lặng và tung tin đồn mờ mờ rằng tôi là người chịu trách nhiệm cho cái chết của Tào Quang.

Bốn năm sau, tôi đã thành công trong việc gạt bỏ được Thanh Ngọc ra khỏi tâm trí của mình, tôi lập gia đình và sinh được đứa con gái Bích Ngọc. Sau khi con tôi lớn lên, nó gặp con trai của Tào Quang là Tào Phan Tề và có vẻ họ thích nhau. Hy vọng của tôi là một ngày nào đó chúng sẽ lấy nhau. Tôi cảm thấy rằng sự kết hợp của chúng sẽ tái khẳng định quan hệ hữu nghị giữa tôi và Tào Quang, người bạn đã chết của tôi mà tôi đã không thành công trong việc trả thù. Nhưng những tin đồn ác ý từ Ôn Nguyên đã đến tai Tào Phan Tề. Tôi nhận thấy có một sự thay đổi trong thái độ của anh ta đối với tôi - Ông dừng lại và nhìn quan án với vẻ buồn rầu - Con gái tôi cũng nhận thấy sự thay đổi thái độ của Tào Phan Tề và trong một thời gian dài nó đã rất chán nản. Tôi cố gắng tìm một người chồng tương lai cho nó nhưng nó không chọn bất cứ người đàn ông trẻ nào mà tôi giới thiệu cho nó. Nó là một cô gái rất độc lập và cứng đầu, thừa đại nhân. Đó là lý do tại sao tôi rất vui mừng khi thấy nó quan tâm đến Khởi Vu Phổ. Tôi rất muốn nó lấy một người đàn ông địa phương mà tôi biết rõ về thân thế, nhưng tôi không thể chịu đựng được khi nhìn thấy con gái của tôi không hạnh phúc nữa. Và Tào Phan Tề đã cho tôi thấy anh ta đã từ bỏ việc theo đuổi con gái tôi bằng cách làm người đứng ra mai mối cho việc đính hôn của con gái tôi

Ông hít một hơi thật sâu sau đó kết luận:

- Bây giờ ngài đã biết tất cả mọi thứ, thừa đại nhân. Bao gồm cả nguyên nhân tôi có được ý tưởng làm cho cái chết của Viện sĩ như là một vụ tự tử.

Địch công chậm rãi gạt đầu.

Thấy quan án không có ý kiến gì, Phong lặng lẽ nói:

- Tôi thề trên vong linh người cha đã chết của tôi những gì tôi vừa kể cho đại nhân nghe về cái chết của Tào Quang là sự thật.

- Những linh hồn của người đã mất vẫn còn ở giữa chúng ta, ông Phong - quan án nhắc nhở ông ta - Đừng nên đem họ ra mà thề thốt.

Sau khi uống vài ngụm trà ông nói tiếp:

- Nếu ông đã nói cho ta biết tất cả sự thật thì có lẽ đã có một tên giết người tàn nhẫn tại đây. Ba mươi năm trước Tào Quang bị giết chết tại Căn Phòng Đỏ khi phát hiện ra người tình bí mật của Thanh Ngọc. Đêm vừa qua có lẽ cũng chính hắn là người đã giết chết

Nguyệt Thu.

- Nhưng báo cáo của nhân viên điều tra đã chứng minh là cô ta bị chết vì một cơn đau tim, thừa đại nhân!

Địch công lắc đầu.

- Ta không chắc về điều đó. Ta không tin vào những sự trùng hợp, ông Phong, mà hai trường hợp này gần như giống hệt nhau. Một người đàn ông mà ta chưa biết ba mươi năm trước đây đã yêu một Hoa hậu thì ba mươi năm sau cũng có thể yêu một hoa hậu khác - cho Phong Đại một cái nhìn sắc bén, ông nói thêm - Và nói về cái chết của Nguyệt Thu, ta có cảm giác là ông chưa nói hết cho ta những gì ông biết về cô ta, ông Phong!

Phong Đại nhìn chăm chăm vào quan án với vẻ ngạc nhiên.

- Ít nhất tôi đã nói tất cả những gì tôi biết cho ngài rồi, thừa đại nhân ! - ông kêu lên - Chỉ duy nhất có một điều tôi chưa nói là việc cô ta có mối quan hệ gần gũi với quan án Lỗ. Nhưng đại nhân sớm đã phát hiện ra việc này rồi!

- Ta đã biết điều đó. Phải, ta sẽ xem xét cẩn thận những biện pháp cần thiết để thực hiện. Đó là tất cả những gì ta cần nói với ông.

Ông đứng dậy và để cho Phong Đại tiễn ông ra đến cổng.

Chương 15

Mã Tông tìm đến nhà Hoa hậu Linh Cuộc chiến đấu khùng khiếp của gã gù

DDịch công thấy Mã Tông đang chờ ông trước hàng hiên của Căn Phòng Đỏ. Ông nói:

- Ta đã nghe một câu chuyện rất thú vị, Mã Tông. Có vẻ như câu trả lời cho mọi vấn đề của chúng ta nằm trong quá khứ. Cụ thể là vụ giết Tào Quang ba mươi năm về trước. Chúng ta phải đi ngay đến gặp Hoa hậu Linh, bà ta sẽ cung cấp đầu mối để nhận dạng kẻ đã giết Tào Quang. Và sau đó chúng ta cũng biết ai là kẻ gây ra cái chết cho Nguyệt Thu. Ta có trách nhiệm... - ông hít không khí - Có một mùi hôi ở đây!

- Tôi cũng nhận thấy như ngài. Có lẽ có con vật gì chết trong bụi cây.

- Chúng ta hãy đi vào bên trong, ta phải thay trang phục.

Họ đi vào phòng khách. Mã Tông đóng cánh cửa đôi lại. Trong khi giúp quan án thay một chiếc áo sạch sẽ khác, anh nói:

Trước khi đến đây tôi có uống vài ly với nhà thơ trẻ Khởi Vu Phổ, thừa đại nhân. Cua và Tôm đã nói đúng, lão già buồn đồ cổ đúng là có một âm mưu cùng với Viện sĩ lập kế hoạch để lật đổ Phong Đại.

- Ngồi xuống! Ta muốn nghe chính xác những gì mà Khởi cho biết.

Sau khi Mã Tông kể xong mọi chuyện, quan án nhận xét với vẻ hài lòng:

- Như vậy đó là những gì mà Ôn Nguyên muốn giấu diếm chúng ta! Ta đã nói với người rằng ta có cảm giác là lão ta còn muốn giấu một điều gì đó. Có lẽ Ôn Nguyên và Lý lập kế hoạch bỏ một số tài liệu phản loạn vào hộp để Khởi lén đem vào nhà của Phong. Sau đó, bọn chúng sẽ tố cáo Phong với chính quyền. Nhưng việc này không còn quan trọng nữa vì kế hoạch này đã bị huỷ bỏ. Phải, ta đã có một cuộc trò chuyện với Phong và con gái ông ta. Rõ ràng là Viện sĩ không tự tử. Ông đã bị giết chết.

- Bị giết, thừa đại nhân?

- Phải. Hãy nghe những gì mà hai cha con họ nói với ta.

Khi ông kể lại cho người thuộc hạ của mình nắm được những ý chính trong cuộc trò chuyện tại ngôi nhà trong khu vườn, Mã Tông nói với sự thán phục miễn cưỡng:

- Thật là một cô nàng! Đúng như những từ mà nhà thơ trẻ đó dùng để nói về cô ta: dễ kích động! Tôi bây giờ có thể hiểu được là tại sao Khởi lại không háo hức muốn cưới cô ta. Kết hôn với cô ta đồng nghĩa với kết hôn mọi rắc rối! Mất nhiều hơn được! Như vậy là vụ án của viện sĩ đã được giải quyết.

Quan án chậm rãi lắc đầu.

- Không hẳn thế, Mã Tông. Người có nhiều kinh nghiệm trong chuyện đánh nhau. Cho ta biết, người có nghĩ rằng Bích Ngọc có khả năng dùng con dao găm cầm trong tay phải cắt đứt cổ họng bên phải của kẻ tấn công cô ta?

Mã Tông mím môi.

- Không có khả năng đó. Nhưng không phải là không thể, thưa đại nhân. Khi hai người tranh giành một con dao găm ở tư thế đối mặt nhau thì cũng có thể xảy ra điều bất ngờ tại một thời điểm nào đó!

- Ta hiểu. Ta muốn kiểm tra thời điểm đó - ông suy nghĩ một lúc sau đó nói tiếp - ta nghĩ rằng ta tốt hơn nên ở lại đây sau tất cả mọi chuyện. Ta muốn sắp xếp lại mọi việc để biết chính xác những gì cần hỏi bà Linh. Người đi và yêu cầu Cua đưa người đến nơi ở của bà Linh. Đùng gõ cửa, chỉ cần Cua chỉ nơi đó cho người. Sau đó người quay về đây gặp ta và chúng ta sẽ cùng nhau đến đó.

- Chúng ta có thể dễ dàng tìm ra nơi đó, thưa đại nhân. Tôi biết nó nằm đâu đó trên bờ sông đối diện với bến thuyền.

- Không, ta không muốn đi lòng vòng xung quanh đó để hỏi nhà Hoa hậu Linh. Có thể có một tên sát nhân đang ở đây và bà Linh là người duy nhất có thể cung cấp manh mối về hắn ta. Ta không muốn gây ra nguy hiểm cho bà ta. Đi nhanh lên, ta sẽ chờ người tại đây. Ta có rất nhiều chuyện cần phải suy nghĩ!

Nói xong, ông cởi áo ngoài của mình ra một lần nữa, đặt mũ của ông trên bàn và nằm duỗi mình trên chiếc ghế dài. Mã Tông đẩy chiếc bàn uống trà lại gần quan án để ngài có thể dễ dàng dùng trà, sau đó rời khỏi phòng.

Mã Tông đi thẳng vào sòng bạc lớn nhất. Anh nghĩ rằng lúc này là cuối giờ chiều, Cua và Tôm đã trở lại đây sau khi nghỉ trưa tại nhà của họ. Anh tìm thấy họ đang ở trên lầu, quan sát các bàn đánh bạc với vẻ mặt nghiêm trang.

Anh nói với họ những gì mình muốn và nói thêm:

- Có lẽ một trong hai anh có thể đưa tôi đến nơi đó?

- Chúng tôi sẽ đi cùng với nhau - Cua nói - tôi và Tôm là một cặp bài trùng, anh thấy đấy.

- Chúng ta sẽ đi đến đó - Tôm nói - một sự vận động có lẽ tốt cho chúng ta, phải thế không Cua? Và con trai của tôi có lẽ sẽ quay trở lại từ dòng sông đó, biết đâu đấy. Tôi sẽ nói chuyện với người quản lý để tìm người thay thế cho chúng tôi.

Gã gù đi xuống cầu thang và Cua dẫn Mã Tông ra ban công. Khi họ đã uống được vài ly, Tôm trở lại và thông báo anh ta đã sắp xếp để hai người đồng nghiệp khác thay thế bọn họ trong một giờ hoặc lâu hơn.

Ba người đàn ông đi ra đường phố đông đúc về hướng tây. Ngay sau đó họ đi vào một con hẻm yên tĩnh nơi cư trú của những người bán hàng rong và cu li. Khi họ bước ra một mảnh đất hoang được bao phủ bởi những bụi cây dày đặc, Mã Tông nói với vẻ ngờ vực:

- Các anh không chọn một khu phố vui vẻ để sống ?

Cua chỉ vào một đám cây cao phía đằng xa.

- Ở tại đó - Cua nói - anh sẽ cảm thấy khá dễ chịu. Hoa hậu Linh sống trong một nhà kho nhỏ của bà ta dưới một gốc cây thủy tùng lớn. Và ngôi nhà của chúng tôi ở xa hơn một chút dưới những cây liễu. Khu đất hoang này có thể không được vui vẻ lắm nhưng nó tách chúng tôi ra khỏi những ồn ào của đường phố.

- Tại nhà, chúng tôi thích sự yên tĩnh - Tôm nói thêm.

Cua, người dẫn đầu, bước vào một con đường hẹp giữa những hàng cây. Đột nhiên những nhánh cây lay động. Hai người đàn ông nhảy ra từ những bụi cây. Một tên nắm lấy tay của Cua, tên kia dùng gậy đâm một nhát vào ngực trái của Cua ngay quả tim. Hắn muốn dùng gậy quật một đòn chí mạng vào đầu Cua nhưng Mã Tông kịp thời nhảy vọt về phía trước và đâm một quả vào cằm hắn. Gã còn đồ ngã xuống nằm cạnh Cua đang rên rỉ dưới đất, Mã Tông quay sang gã thứ hai nhưng tên này rút ra một thanh gươm dài. Mã Tông bước lùi lại vừa kịp lúc để tránh một đường gươm đâm vào ngực. Cùng lúc đó bốn tên còn đồ khác xuất hiện, ba tên cầm gươm trong tay và tên thứ tư cầm một cây giáo ngắn. Gã cầm giáo hét lên:

- Bao vây và hạ chúng!

Như một tia chớp lóe lên trong đầu, Mã Tông nghĩ rằng tình huống lúc này quả là vô cùng nguy hiểm. Cơ hội tốt nhất của anh là cướp lấy ngọn giáo của tên còn đồ cao lớn. Nhưng trước tiên là gã gù phải thoát ra khỏi nơi đây, anh không chắc chắn lắm vì cho dù anh có cướp được cây giáo thì một mình anh cũng khó có thể cầm cự lâu dài với bốn tên cầm gươm. Anh đá một cú chính xác vào tay tên cầm giáo đang nhắm vào anh nhưng gã đã nhanh chóng né được. Mã Tông quát gã gù đang đứng sau lưng mình:

- Chạy đi và kêu cứu!

- Tránh ra cho tôi! - gã gù rít lên.

Gã gù lách qua Mã Tông và đứng đối mặt với tên cầm giáo. Gã này cầm chắc cây giáo và nhìn Tôm với nụ cười hiểm ác. Mã Tông muốn kéo Tôm lại nhưng những tên cầm kiếm đã bao vây anh để Tôm cho tên thủ lĩnh của chúng xử lý. Ngay lúc Mã Tông né một nhát chém vào đầu thì anh nhận thấy hai bàn tay của Tôm đã vung ra, mỗi tay bắn ra một quả bóng bằng sắt kích thước bằng quả trứng nối liền với một sợi dây mỏng. Gã cầm giáo cố gắng rút cây giáo lại một cách điên cuồng để đối phó với những quả bóng sắt bắn về phía y. Những kẻ tấn công Mã Tông lập tức quay lại để giúp đỡ thủ lĩnh của chúng. Nhưng Tôm dường như có mắt ở khắp mọi nơi, gã vung tay thành vòng tròn và để cho một quả bóng sắt đập nát sọ của tên cầm kiếm gần nhất. Gã xoay người và quả bóng thứ hai đập nát vai của tên thủ lĩnh. Những tên còn lại cố gắng đâm Tôm nhưng gã không cho chúng cơ hội. Gã nhảy múa xung quanh với một tốc độ đáng kinh ngạc, đôi bàn chân của gã dường như lướt trên mặt đất, mái tóc hoa râm phát phơ trong gió. Và xung quanh Tôm là những quả bóng sắt đan xen nhau như một bức màn đầy chết chóc không thể xuyên thủng.

Mã Tông bước lùi lại và há hốc mồm ra theo dõi. Đây chính là thứ vũ khí bí mật có tên gọi là "Lưu tinh chùy" mà người ta thường thì thầm kể cho nhau nghe. Các sợi dây buộc vào quả bóng làm bằng da và được buộc vào cánh tay của Tôm, gã điều chỉnh chiều dài của chúng bằng cách cho nó tuột khỏi tay mình. Gã nghiền nát cánh tay của tên thứ hai bằng quả bóng ở tay trái, sau đó để cho quả bóng sắt ở tay phải bắn ra hết chiều dài của sợi dây. Nó đập nát mặt của tên còn đồ thứ ba với sức mạnh của cái búa tạ.

Tôm chiến đấu với những tên sát thủ

Chỉ có hai trong số những kẻ tấn công là còn đứng vững trên đôi chân của mình. Một tên cố gắng thực hiện một cách vô ích việc bắt lấy quả bóng bên trái bằng thanh kiếm của y, tên kia thì tìm cách thoát thân. Mã Tông muốn chạy theo tên đó nhưng việc đó không cần thiết nữa. Tôm để cho quả bóng bên tay phải đập vào xương sống của tên đó với một tiếng "rắc" ghê rợn, gã đàn ông ngã úp mặt về phía trước và nằm im không động đậy. Đồng thời sợi dây da của quả bóng bên trái đã cuốn lấy thanh gươm của tên còn đồ cuối cùng còn sót lại, nó quấn chặt lưỡi gươm như một con rắn tức giận. Tôm giật gã đàn ông lại gần mình, thu ngắn sợi dây ở tay phải và dùng quả bóng sắt đập nát sọ gã. Đó là tất cả.

Gã gù bé nhỏ khéo léo bắt lấy quả bóng vào tay, quấn dây da quanh cánh tay của mình và kéo tay áo xuống che phủ chúng. Khi Mã Tông bước lên phía trước về phía gã gù, anh đột nhiên nghe thấy một giọng nói buồn bã từ phía sau:

- Anh lại xoắn một lần nữa!

Đó là Cua. Anh ta đã giải thoát mình ra khỏi cơ thể mềm oặt của tên cầm gậy và bây giờ đang ngồi dựa lưng vào một thân cây. Anh lập đi lập lại với vẻ chán nản:

- Xoắn lần nữa!

Tôm quay lại và nói một cách gay gắt:

- Tôi không làm thế!

- Anh làm thế! - Cua nói một cách khẳng định - Tôi thấy anh dùng khuỷu tay, rõ ràng là như thế. Nó làm hỏng đòn đánh cuối cùng của anh.

Anh ta xoa xoa bộ ngực phồng lên của mình, đòn đánh có thể giết chết bất kỳ người đàn ông nào có vẻ không làm tổn thương anh ta. Anh lồm cồm bò dậy, vừa nhổ nước bọt xuống đất vừa nói:

- Xoắn là xấu. Nó phải được lật bằng cổ tay.

- Một cái xoắn đó đã cứu mạng anh đấy! - Tôm nói với vẻ cău kính.

- Nó phải là lật cổ tay - Cua nói với vẻ lãnh đạm. Anh cúi xuống tên cầm gậy và lăm bằm - Thật tiếc là tôi đã bóp cổ chết tên này.

Cua đi về phía tên thủ lĩnh, kẻ duy nhất còn sống trong các tên côn đồ. Tên đó đang nằm thở hổn hển, hai tay ép chặt lên ngực trái đầy máu.

- Ai thuê các người ? - Cua hỏi.

- Chúng tôi...Lý nói...

Tiếng nói của gã đàn ông đã bị tắt nghẹn bởi một dòng máu chảy ra từ miệng của y. Cơ thể y co giật dữ dội sau đó nằm im.

Mã Tông kiểm tra xác chết của những tên còn lại. Anh nói với vẻ ngưỡng mộ không giấu diếm:

- Thật là một việc phi thường, Tôm! Anh học được điều này từ đâu?

- Tôi đã huấn luyện anh ta - Cua lặng lẽ nói - Mười năm ròng rã. Huấn luyện anh ta hàng ngày. Nhà chúng tôi ở gần đây, chúng ta vào nhà và uống chút gì đó. Chúng ta sẽ dọn dẹp cái đống này sau.

Họ đi tiếp, Tôm tụt lại phía sau vẫn còn hờn dỗi. Mã Tông hỏi Cua với vẻ thèm muốn:

- Tôi có thể học được như thế không, Cua ?

- Không. Những kẻ như tôi và anh không thể được. Chúng ta luôn luôn muốn truyền lực vào quả bóng và như thế là sai. Anh chỉ cần làm cho chúng chuyển động sau đó điều khiển chuyển động của chúng. Chỉ có những kẻ nhỏ bé và nhẹ cân mới làm được điều này. Dù

sao thì kỹ thuật này chỉ có thể sử dụng ngoài trời với khoảng không gian rộng. Tôi làm công việc chiến đấu trong nhà, Tôm làm công việc bên ngoài. Chúng tôi là một bộ đôi như anh đã biết. - Chỉ vào một cái nhà kho xập xệ dưới gốc cây thủy tùng cao, anh nói - Đó là nơi bà Linh ở.

Một cuộc đi bộ đưa họ đến gần bờ sông trồng những cây liễu. Một căn nhà tranh nhỏ nấu mình sau hàng rào tre mọc mọc. Cua dẫn Mã Tông đi quanh khu vườn trồng toàn bí ngô bao quanh căn nhà và mời anh ngồi xuống chiếc ghế dài bằng gỗ dưới mái hiên. Từ nơi đó có một tầm nhìn tốt về mặt sông dưới hàng liễu. Nhìn quang cảnh thanh bình xung quanh, mắt Mã Tông chợt dừng lại nơi một kệ cao bằng tre. Sáu quả bí ngô được đặt trên đó, mỗi quả có một độ cao khác nhau so với mặt đất.

- Đó là gì thế ? - anh hỏi một cách tò mò.

Cua chuyển cái nhìn sang Tôm, người đang sắp bước vào nhà với vẻ mặt cau kỉnh. Anh quát lớn:

- Số ba!

Nhanh như chớp, cánh tay phải của gã gù vung ra. Có tiếng kêu lách cách của kim loại, quả bóng sắt đã đập tan quả bí ngô thứ ba trên kệ.

Cua chậm chạp đứng lên, cầm lấy nửa quả bí ngô bị nghiền nát và đặt nó trong lòng bàn tay to lớn của mình. Tôm bước lên cạnh Cua với vẻ háo hức. Cả hai âm thầm kiểm tra quả bí ngô. Cua lắc đầu và ném nó đi. Anh nói với một cái nhìn trách móc:

- Đúng như tôi đã lo sợ! Xoắn một lần nữa!

Người đàn ông bé nhỏ đỏ mặt. Anh ta hỏi một cách phẫn nộ:

- Anh nói việc chệch nửa phân ra khỏi trung tâm là do xoắn cổ tay?

- Nó không phải là tệ - Cua thừa nhận - Nhưng vẫn là xoắn. Anh đã sử dụng khuỷu tay của anh. Nó phải là một cú lật từ cổ tay.

Tôm khịt mũi tỏ vẻ khó chịu. Sau khi nhìn dòng sông, anh nói:

- Con trai của tôi không ở đây trong lúc này. Tôi sẽ đi lấy đồ uống.

Anh ta đi vào nhà và Cua đưa Mã Tông trở lại hành lang. Khi Mã Tông trở lại chỗ ngồi của mình, anh kêu lên:

- Như vậy anh sử dụng chúng để làm mục tiêu thực hành?

- Thế anh nghĩ chúng tôi trông bí ngô để làm gì? Mỗi ngày tôi làm sáu mục tiêu cho anh ta, kích thích khác nhau, vị trí khác nhau - anh nhìn qua vai của mình để đảm bảo là Tôm đã đi khá xa rồi thì thăm vào tai Mã Tông - Anh ấy tốt. Rất tốt. Nhưng nếu tôi nói như thế anh ta sẽ tự mãn. Đặc biệt là đòn đánh ngắn. Tôi chịu trách nhiệm huấn luyện cho anh ta. Anh ta là bạn của tôi, anh biết đấy.

Mã Tông gật đầu. Sau một lúc anh hỏi:

- Con trai của anh ta thế nào?

- Không có gì nhiều theo như tôi biết - Cua chậm rãi trả lời - Nó chết rồi như anh thấy đấy. Nó là một đứa bé tốt. Tôm rất tự hào về con mình. Cách đây bốn năm nó đi đánh cá với mẹ mình. Thuyền của họ bị vỡ và họ bị chết đuối. Cả hai người. Sau đó Tôm bắt đầu khóc lóc sưng cả mắt mỗi khi ai đó đề cập đến con của anh ta. Anh không thể nào làm việc được với một người như thế phải không? Tôi phát chán và tôi nói: " Tôm, con trai của anh không chết. Chỉ có điều anh không thấy nó thường xuyên thôi bởi vì nó ở dưới sông". Tôm tin vào điều đó. Tôi không nói gì về người vợ của Tôm bởi vì có một sự giới hạn giữa tôi và Tôm. Cô ta có một cái lưỡi chua ngoa.

Cua thở dài, anh ta gãi đầu và nói tiếp:

- Sau đó tôi nói với Tôm : " Hãy yêu cầu được đi làm ca đêm, chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại con anh khi nó quay lại vào buổi chiều". Và Tôm tin vào điều đó.

Nhún đôi vai to lớn của mình, Cua kết luận:

- Cậu bé không bao giờ quay trở lại, tất nhiên, nhưng nó mang lại một điều gì đó để Tôm hy vọng. Và tôi có thể nói chuyện về đứa con trai của anh ta mà không sợ anh ta khóc lóc.

Tôm bước ra với một bình rượu lớn và ba cái chén bằng đất nung. Anh đặt chúng xuống bàn sau đó ngồi xuống. Họ nâng ly và uống cạn để chúc mừng cuộc chiến vừa qua. Mã Tông chép môi để Cua rót đầy chén cho mình. Sau đó, anh hỏi:

- Các anh có biết những tên khốn đó không?

- Hai tên. Chúng thuộc một băng cướp trên sông. Hai tuần trước chúng đã cố gắng cướp một khách hàng của Phong. Tôi và một người đồng nghiệp hộ tống anh ta, chúng tôi đã giết chết ba tên. Hai tên trốn thoát hôm đó đã bị giết lúc nãy.

- Cái gã họ Lý mà tên kia nhắc đến trước khi chết là ai ? - Mã Tông lại hỏi.

- Có bao nhiêu người họ Lý trên cái đảo này ? - Cua quay lại hỏi Tôm.

- Chừng một trăm.

- Anh nghe thấy rồi đó - Cua nói và nhìn Mã Tông với đôi mắt lồi của mình - Chừng một trăm.

- Quá nhiều để biết được - Mã Tông nhận xét.

- Đúng là quá nhiều - Cua nói cộc lốc và quay lại nói với Tôm - Con sông rất đẹp vào lúc hoàng hôn. Thật tiếc là chúng ta không có ở đây thường xuyên vào ban đêm.

- Thật là thanh bình! - Tôm nói với vẻ mãn nguyện.

- Không phải vào lúc này! - Mã Tông nhận xét lúc đứng lên - Tôi nhờ hai người xem xét lại vụ việc mà chúng ta vừa thoát khỏi vừa rồi. Tôi phải quay trở lại để báo cáo cho chủ nhân của tôi về nơi ở của bà Linh.

- Nếu anh tìm bà ta - Cua nói - Khi chúng tôi đi ngang qua đó trước lúc bình minh sáng nay, tôi nhìn thấy nơi đó có ánh sáng.

- Bà ta bị mù, có ánh sáng có nghĩa là có khách - Tôm nói thêm.

Mã Tông cảm ơn họ về lòng hiếu khách sau đó quay trở về khách điểm trong ánh hoàng hôn sắp tắt. Anh dừng lại một chút trước căn lều bần thiêu của Hoa hậu Linh. Không có ánh sáng hắt ra và nó dường như hoàn toàn vắng vẻ. Anh mở hé cánh cửa và liếc nhanh vào căn phòng mờ tối chỉ có duy nhất một chiếc ghế bằng tre. Không có ai ở đó.

Chương 16

Địch công đến căn nhà của Nguyệt Thu Ông tìm ra bí mật của vụ án

Quay trở lại Căn Phòng Đỏ, Mã Tông tìm thấy Địch công đang đứng ở lan can của hàng hiên nhìn những người gác công viên thấp sáng những ngọn đèn lồng bằng giấy màu treo ở những hàng cây. Anh kể cho quan án tất cả mọi chuyện đã xảy ra và nói:

- Cuối cùng thì tôi cũng biết chính xác nơi bà Linh đang sinh sống. Nhưng hiện giờ thì bà ta không có ở đó vì vậy chúng ta không cần phải đi lúc này. Có lẽ người khách đến thăm bà ta đã đưa bà ta đi đâu đó rồi.

- Nhưng bà ta đang bị bệnh nặng! - Địch công kêu lên - Ta không thích cái ý nghĩ là có một người khách nào đó biết về bà ta ngoại trừ hai người bạn của người và Ngân Tiên.

Ông lo lắng vuốt râu mép của mình và nói thêm.

- Người có chắc chắn rằng Cua và Tôm là đối tượng của cuộc truy sát vừa rồi chứ không phải là bản thân người?

- Tất nhiên là hai người bọn họ, thừa đại nhân! Làm thế nào mà những tên khốn đó biết được là tôi sẽ có mặt ở đó? Bọn chúng đã nói dối về cuộc phục kích đó là nhằm để trả thù cho ba tên đồng bọn bị Cua giết chết cách đây hai tuần. Bọn chúng không biết gì về Tôm!

- Nếu điều đó là đúng thì bọn côn đồ phải biết được thực tế là hai người bạn của người có thói quen ngủ vào ban ngày và không trở về nhà trước lúc bình minh. Nếu người không yêu cầu bọn họ đưa người đến nhà bà Linh thì những kẻ tấn công đó có thể đã chờ đợi tại đó suốt cả buổi chiều và cả đêm!

Mã Tông nhún vai.

- Có lẽ bọn chúng đã chuẩn bị cho điều đó!

Địch công suy nghĩ một lúc, nhìn chằm chằm vào nhà hàng đối diện với công viên, tại đó dường như đang diễn ra một bữa tiệc ồn ào. Ông quay lại và nhận xét với một tiếng thở dài:

- Ta đã quá vội vàng khi hôm qua ta nói rằng sẽ dành một ngày để giải quyết mọi chuyện giúp quan án Lỗ! Ta không cần đến người trong đêm nay, Mã Tông. Người nên đi ngay bây giờ để ăn tối và giải trí gì đó. Sáng sớm mai chúng ta sẽ gặp nhau tại đây sau bữa ăn sáng.

Sau khi Mã Tông lui ra, Dịch công bắt đầu đi lại trong hành lang, hai tay chấp sau lưng. Ông cảm thấy bồn chồn và nghĩ rằng thường thức bữa ăn tối một mình tại căn phòng này không phải là một ý hay. Ông đi vào trong và mặc vào một chiếc áo dài màu xanh nhạt. Sau khi đội một chiếc nón nhỏ màu đen trên đầu, ông rời khỏi khách điểm Thiên Phúc bằng cổng chính.

Đi qua trước cửa nhà trọ nơi mà nhà thơ trẻ Khởi Vu Phổ đang ở, ông dừng bước. Ông có thể mời nhà thơ trẻ cùng ăn tối với ông và trong khi ăn có thể hỏi thêm anh ta về âm mưu của Ôn Nguyên định hãm hại Phong Đại. Tại sao Viện sĩ lại đột ngột từ bỏ âm mưu đó. Việc kết hôn với con gái của Phong có thể là cách dễ dàng để có được của cải của Phong vào tay mình hơn là tham gia vào âm mưu của lão già buôn đồ cổ.

Ông đi vào trong. Người quản lý thông báo với ông là nhà thơ trẻ đã rời khỏi đây sau bữa ăn trưa và cho đến giờ vẫn chưa quay lại.

- Mấy hôm trước anh ta đã mượn của tôi một mảnh bạc! - ông ta nói thêm một cách buồn bã.

Quan án bỏ mặc người quản lý với sự lo lắng của ông ta và bước vào nhà hàng đầu tiên mà ông nhìn thấy. Ông ăn một bữa tối đơn giản sau đó ra ban công tầng trên ngồi uống trà. Ngồi gần lan can, ông nhìn một cách lơ đãng đám đông ở bên dưới đường phố. Ở một góc phố, các chú bé đặt thêm các bát đựng thức ăn lên bàn thờ của người chết được dựng lên tại đó. Dịch công bấm đốt tay. Ngày mai đã là ngày ba mươi tháng bảy, ngày kết thúc của lễ hội người chết. Sau đó, các mô hình bằng giấy và giấy tiền vàng bạc sẽ được đốt cháy. Trọn đêm nay, cánh cửa của địa ngục vẫn được mở.

Dựa lưng vào ghế, ông bắt mẫn cắn chặt môi mình. Trước đây ông đã phải đối mặt với một vấn đề khó hiểu nhưng sau đó ông đã có những dữ liệu để xây dựng một số giả thuyết và đặt nghi vấn với những nghi phạm có khả năng gây án. Nhưng ông không biết được tình hình hiện nay đầu đuôi là như thế nào. Không nghi ngờ gì nữa, chỉ có một tên tội phạm trong vụ án giết chết Tào Quang ba mươi năm về trước và cái chết của Nguyệt Thu. Và tên sát nhân đó giờ đây cũng muốn giết chết hoa hậu Linh? Ông cau mày lo lắng. Ông không thể rũ bỏ được cảm giác có một mối liên hệ giữa sự biến mất của bà Linh và cuộc tấn công vào Mã Tông và hai người bạn của anh ta. Và đầu mối duy nhất mà ông có được là tên sát nhân chưa biết mặt đó vào khoảng năm mươi tuổi, là một người đàn ông đã từng sống hay có liên hệ chặt chẽ với đảo Thiên Đường. Ngay cả vụ án của Viện sĩ cũng không phải là đã hoàn toàn sáng tỏ. Câu chuyện của Bích Ngọc về cách thức cô ta giết chết Viện sĩ dường như quá đơn giản nhưng mối quan hệ của Viện sĩ với Nguyệt Thu vẫn còn là một bí ẩn. Nó là một trường hợp kỳ lạ khi không ai có thể biết được nơi mà họ bí mật hẹn hò với nhau. Phải chăng mối quan hệ của họ không phải là sự si mê. Đúng là Viện sĩ đã có kế hoạch mua lại Nguyệt Thu. Nhưng mối quan tâm của anh ta với Bích Ngọc đã chứng minh rằng đó là một lý do thầm kín nào đó chứ không phải là sự si mê bình thường đã khiến anh ta quyết định mua lại Nguyệt Thu. Hay là cô ta đã tống tiền Viện sĩ? Ông lắc đầu một cách chán nản. Bởi vì Viện sĩ và Nguyệt Thu đều đã chết, có lẽ không bao giờ ông giải quyết được điều bí

ấn đó.

Đột nhiên ông bắt đầu lảo đảo giật dữ với chính mình. Ông đã mắc phải một sai lầm lớn. Những vị khách ở bàn bên cạnh nhìn một cách tò mò người đàn ông cao lớn có râu quai nón đang giật dữ chùi rửa bản thân ông ta. Nhưng Dịch công không nhận thấy điều đó. Ông đứng dậy một cách đột ngột, trả tiền và đi xuống cầu thang.

Ông đi ngang qua nhà trọ của Khởi Vu Phổ và đi dọc theo hàng rào bằng tre phía bên trái của nó cho đến khi ông đến một cánh cửa nhỏ. Nó đang khép hờ và trên khung cửa có treo một tấm bảng bằng gỗ đề hai chữ " Nhà riêng".

Ông đẩy cửa và đi theo một con đường kín đáo quanh co giữa những hàng cây cao. Những tán lá dày của nó ngăn bớt tiếng ồn từ đường phố. Khi ông ra đến bờ của một hồ nước lớn, tiếng ồn vẫn còn vọng lại. Một cây cầu cong duyên dáng bằng gỗ màu đỏ dẫn ra giữa hồ. Trong khi bước lên trên tấm ván ọp ọp của cây cầu, ông nghe tiếng của những con ếch hoảng sợ nhảy xuống mặt nước đen thẫm bên dưới.

Bên kia đầu cầu là một cái thủy đình thanh lịch, nằm trên các cọc gỗ cách mặt đất khoảng nửa mét. Nó chỉ có một tầng, mái nhà được lợp bằng ngói lưu ly màu xanh.

Dịch công bước lên ban công. Sau khi xem nhanh cánh cửa rắn chắc ông đi một vòng quanh gian nhà. Nó có hình bát giác. Đứng ở lan can phía sau, ông phóng tầm mắt nhìn thấy khu vườn phía sau nhà trọ của Khởi và khu vườn bên cạnh khách điểm Vĩnh Cửu được chiếu sáng lờ mờ từ ánh sáng của những ngọn đèn ngoài công viên. Ông mơ hồ nhìn thấy con đường dẫn đến mái hiên của Căn Phòng Đỏ. Quay người lại, ông kiểm tra cánh cửa sau. Một dải giấy màu trắng đã được dán lên ổ khóa bằng đồng, trên đó đóng con dấu của Phong. Cánh cửa nhìn có vẻ không chắc chắn bằng cánh cửa phía trước. Ngay sau khi ông dùng vai tỳ vào nó, nó đã bật mở.

Ông bước vào căn phòng tối đen và mò mẫm tìm thấy một ngọn nến đặt trên bàn. Ông thắp sáng nó bằng mồi lửa đang nằm bên cạnh ngọn nến.

Nâng cao ngọn nến, ông quan sát căn phòng sang trọng sau đó quan sát nhanh phòng khách nhỏ ở bên phải. Ở phía bên trái căn phòng ông nhìn thấy một căn phòng nhỏ chỉ có một chiếc giường bằng tre và một cái bàn tre ọp ọp. Đằng sau là nhà vệ sinh và nhà bếp. Rõ ràng đây là nơi ở của người hầu gái.

Ông bước ra ngoài và thấy mình đang ở trong một phòng ngủ rộng lớn. Dựa lưng vào bức tường phía sau là một chiếc giường lớn bằng gỗ mun được chạm trổ, phía trên là chiếc rèm bằng lụa cầu kỳ. Phía trước giường là một chiếc bàn làm bằng gỗ hồng mộc khảm xà cừ. Nó có thể dùng làm bàn uống trà hoặc dùng để phục vụ một bữa ăn tối ấm cúng dành cho hai người. Hương thơm của một loại nước hoa nồng nàn lan tỏa trong không khí.

Quan án đi đến chiếc bàn trang điểm lớn được đặt trong góc phòng. Ông nhìn một cách tình cờ vào chiếc gương bằng bạc được đánh sáng bóng và những hộp bằng sứ màu mà người phụ nữ đã chết để phấn trang điểm và thuốc mỡ của mình. Sau đó ông kiểm tra ba ngăn kéo có khóa bằng đồng, đó là nơi Hoa hậu cất giữ những bức thư và ghi chép của cô ta.

Ngăn kéo trên cùng không khóa. Ông kéo nó ra và không tìm thấy gì ngoài một chiếc khăn tay nhàu nát và kẹp tóc dơ bẩn tỏa ra một mùi khó chịu. Ông vội vàng đóng nó lại và mở ngăn kéo kế tiếp. Ổ khóa của ngăn kéo này chỉ móc hờ trên bản lề. Ngăn kéo này chỉ chứa những bài viết mà cô ta dùng để nói trong những lúc thân mật với khách hàng. Ông đóng sầm nó lại. Ngăn kéo thứ ba đã được khóa lại chắc chắn nhưng khi giật mạnh nó thì bản lề bị rơi ra. Ông gật đầu hài lòng. Ngăn kéo chứa đầy các bức thư, thẻ bài, phong bì, hóa đơn và các tờ giấy trắng, một số thì nhàu nát, một số thì có dấu tay dính đầy dầu mỡ và các vết son môi. Rõ ràng cô nàng Nguyệt Thu này không phải là một người gọn gàng, ngăn nắp. Ông đặt ngăn kéo lên bàn và trút tất cả những thứ trong ngăn kéo ra. Ông kéo một chiếc ghế đến gần bàn và bắt đầu đọc các giấy tờ trong ngăn kéo.

Linh cảm của ông có thể hoàn toàn sai nhưng ông cần phải kiểm chứng điều đó. Trong bữa ăn tối tại khách sạn Phi Hạc, Hoa hậu tình cờ đề cập đến việc Viện sĩ tặng cô ta một lọ nước hoa như món quà chia tay kèm theo một phong bì. Cô đã hỏi anh ta về lọ nước hoa đó nhưng anh ta trả lời "tôi muốn nó đi đến đích của nó". Bận tâm với suy nghĩ của cô ta về lọ nước hoa, cô ta có thể không quan tâm đến những gì mà anh ta nói trước đó mà chỉ nhớ đến những lời cuối cùng của anh ta, mà cô ta nghĩ là những lời bông đùa về lọ nước hoa. Nhưng lời nói của anh ta nghe giống như là một lời dặn dò chứ không phải là câu trả lời cho câu hỏi của cô ta. Một hướng dẫn liên quan đến điều đó có lẽ được bỏ trong phong bì kèm với lọ nước hoa. Có lẽ đó là một tin nhắn hay một bức thư mà Viện sĩ muốn gửi đến cho một người thứ ba.

Ông ném những bức thư đã mở và danh thiếp xuống nền nhà. Ông tìm kiếm một phong bì còn chưa mở. Sau đó, ông đã tìm thấy nó. Ông nghiêng người về phía trước và giữ nó gần ngọn nến. Phong bì khá nặng, nó không ghi địa chỉ người nhận nhưng được ghi với một bài thơ, bằng một bút pháp mạnh mẽ và ấn tượng.. Đó là một bài thơ tứ tuyệt:

Ta tặng cho nàng lọ nước hoa nhỏ bé

Nó như giấc mơ ngọt ngào mà nàng mang đến cho ta

Trong nỗi nhớ nhung của giấc mộng cuối cùng

Mùi hương này còn vương vấn mãi trên môi

Quan án nhấc chiếc mũ đang đội trên đầu xuống, lấy cây trâm cài đầu từ búi tóc của ông và dùng nó để mở chiếc phong bì một cách cẩn thận. Ông lấy ra một chiếc lọ bằng ngọc bích

được chạm trổ có chiếc nút bằng ngà voi. Sau đó, ông háo hức cầm lấy chiếc phong bì thứ hai nhỏ hơn được bỏ trong đó. Nó đã được dán kín và trên đó có dòng chữ viết tay của Viện sĩ " Gởi đến đại nhân Lý Huy, quan ngự y của triều đình".

Ông mở nó ra và tìm thấy một bức thư. Đó là một bức thư ngắn gọn được viết theo một phong cách văn học súc tích.

" Gởi Người cha tôn kính: đưa con trai bất tài và không xứng đáng của cha nhận thấy rằng nó không bao giờ có được sự can đảm, bất khuất và ý chí sắt đá của cha, nó không dám đối mặt với tương lai. Sau khi đã đạt được những đỉnh cao trong sự nghiệp của mình, con đành phải từ bỏ tất cả. Con đã thông báo cho Ôn Nguyên biết rằng con không thể tiếp tục việc đó, con đã giao phó cho ông ta thực hiện các biện pháp thích hợp.

Không dám đối mặt dưới ánh mắt nghiêm nghị của cha, con viết bức thư này nhờ nàng kỹ nữ Nguyệt Thu chuyển đến cho cha. Vẻ đẹp tinh tế của cô ta hiện ra trong buổi sáng cuối cùng của con. Viết vào ngày hai mươi lăm tháng bảy, trong lễ hội của người chết.

Đưa con trai không xứng đáng, Liên, dập đầu ba lần trước mặt cha."

Địch công cau mày và cảm thấy hoàn toàn bối rối. Phong cách viết văn ngắn gọn như thế này quả thật là không dễ dàng nắm bắt được ý nghĩa chính xác mà người viết muốn nói tới. Đoạn đầu tiên cho biết quan ngự y đã về hưu Lý Huy, con trai của ông ta là Viện sĩ và lão già buồn đồ cổ Ôn Nguyên đã cùng tham gia vào một âm mưu bất chính, nhưng vào thời điểm cuối cùng Viện sĩ phát hiện ra anh ta không có can đảm và ý chí để thực hiện nó và bởi vì anh ta không thể làm theo hướng dẫn của cha mình nên thấy tự tử là biện pháp duy nhất. Nhưng điều này có nghĩa là âm mưu này liên quan đến nhiều vấn đề hơn là một âm mưu nhỏ chỉ nhằm lật đổ người quản lý hòn đảo bằng việc vu cáo. Có trời mới biết âm mưu này nhắm vào cái gì, những vấn đề của sự sống và cái chết, có lẽ liên quan đến quốc gia! Ông lại đặt câu hỏi về lão già buồn đồ cổ, một người không có kiến thức về pháp luật, lại dính líu đến cha của Viện sĩ. Ông phải...

Ông lau mồ hôi trên trán, căn phòng nóng ngột ngạt và ngọn nến đang tỏa ra một mùi khó chịu. Ông tự chủ lại. Ông đã đi quá nhanh, đầu tiên ông phải cố gắng tái tạo lại các chuỗi sự kiện xảy ra. Khi Viện sĩ đã có quyết định và đưa chiếc phong bì cho Nguyệt Thu, anh ta chắc chắn đã không tự tử sau tất cả những chuyện đó, bởi vì trước khi anh ta có thể tự tử thì anh ta đã bị giết chết bởi người con gái mà anh ta cố gắng cưỡng hiếp. Quan án đấm mạnh tay lên bàn. Điều này tuyệt đối vô nghĩa! Một người đàn ông quyết định chấm dứt cuộc sống của mình lại cố gắng hãm hiếp một cô gái! Ông tuyệt đối tin rằng không thể nào có một chuyện như thế!

Tuy nhiên, bức thư không phải là giả mạo. Và việc Viện sĩ đã thực sự quyết định từ bỏ một âm mưu được chứng minh là có thật qua những lời nói của Khởi Vu Phổ nói với Mã Tông. Cũng như việc Nguyệt Thu không giao bức thư cho người mà cô ta được nhờ chuyển. Mặc

dù mối quan hệ của cô ta với Viện sĩ có như thế nào thì ngay sau khi anh ta qua đời thì việc đó đã trở thành một ám ảnh đối với việc chinh phục tiếp theo của cô ta, cụ thể là với người đồng nghiệp họ Lỗ của ông. Cô ta đã ném chiếc phong bì chưa mở vào ngăn kéo và quên tất cả về nó. Cho đến đêm đó lúc ăn tối, khi quan án Lỗ " bỏ cửa chạy lấy người" thì cô ta mới tỏ ra hối tiếc với người hâm mộ đã chết kia. Một số sự kiện có liên quan, số khác lại không. Ông khoanh tay trong tay áo rộng của mình. Nhíu đôi mày rậm rạp của ông trong một cái cau mày, ông nhìn chăm chăm vào chiếc giường sang trọng nơi Hoa hậu tiếp những người yêu thích cô ta trong những năm gần đây.

Một lần nữa ông lướt qua trong đầu những gì ông biết về những người có liên quan trong ba trường hợp tử vong đã xảy ra trong Căn Phòng Đỏ. Ông cố gắng nhớ lại một cách chính xác những gì mà Phong Đại và cô con gái Bích Ngọc đã nói. Cũng như những gì mà Ôn Nguyên thú nhận và các thông tin mà Mã Tông thu thập được. Ngoài những nghi vấn về việc Viện sĩ đã cố gắng hãm hiếp một cô gái vào đêm anh ta định tự tử thì những vấn đề xung quanh cái chết của anh ta đã được giải thích thỏa đáng. Sau khi Bích Ngọc vô tình giết chết anh ta, cha cô ta đã dàn dựng nó thành một vụ tự tử giả mạo. Các vết trầy xước trên bàn tay và khuôn mặt của Viện sĩ là do Bích Ngọc gây ra, chỉ có vết sưng trên cổ là không giải thích được. Cũng tương tự như vậy về cái chết của Nguyệt Thu, vết trầy xước của cô ta là do Ngân Tiên gây ra khi cố gắng tránh cái tát của cô ta. Trong trường hợp này điều chưa giải thích được chính là những vết bầm tím màu xanh trên cổ họng cô ta. Ông có một cảm giác mơ hồ rằng nếu ông kết nối được hai sự kiện không thể giải thích được này thì bí ẩn của Căn Phòng Đỏ sẽ được giải quyết.

Sau đó, ông đột nhiên tìm thấy một lời giải thích cho tất cả các sự kiện. Ông đứng lên và bắt đầu đi lại trong phòng. Sau một lúc ông đứng trước chiếc giường lớn. Phải, bây giờ ông đã nhìn ra bức tranh tổng thể! Tất cả mọi việc đã có lời giải thích hợp lý của nó, bao gồm việc cố gắng hãm hiếp và cuộc tấn công của bọn côn đồ có vũ trang vào Mã Tông! Bí mật của Căn Phòng Đỏ quả thật là khủng khiếp, thậm chí nó vượt xa cơn ác mộng khủng khiếp của ông tại Căn Phòng Đỏ sau khi ông phát hiện ra cơ thể trần truồng của người kỹ nữ trên tấm thảm đỏ! Ông đột nhiên rùng mình.

Quan án rời khỏi căn nhà của Nguyệt Thu và đi thẳng về khách điểm Thiên Phúc. Đứng tại quầy, ông đưa danh thiếp của mình cho người quản lý, nhờ người này đi ngay đến nơi cư trú của Phong Đại để yêu cầu ông ta và con gái đến gặp ông càng sớm càng tốt.

Khi ông quay trở về Căn Phòng Đỏ, Dịch công đi ra ngoài hàng hiên. Dựa vào lan can, ông cẩn thận xem xét kỹ lưỡng các bụi cây và lùm cây bên dưới.

Sau đó ông quay trở vào phòng khách và đóng cánh cửa đôi lại. Sau khi ông cài thanh chắn cửa vào vị trí, ông đóng luôn cánh cửa chớp của cửa sổ. Khi ông ngồi xuống bàn uống trà ông chợt nhận ra là căn phòng sẽ trở nên rất nóng bức khi đóng tất cả các cánh cửa. Nhưng ông không muốn mình bỏ qua bất cứ cơ hội nào. Ông đã biết rằng bây giờ ông phải đối mặt với một tình huống vô cùng nguy hiểm, đó là một tên sát nhân vô cùng tàn nhẫn.

Chương 17

Mã Tông gặp lại Ngân Tiên Một quyết định bất ngờ của Mã Tông

Mã Tông đã có một bữa ăn ngon lành tại một quán mì cùng với hai bình rượu lớn. Bây giờ anh đi bộ xuống phố, vừa đi vừa huýt sáo một điệu nhạc vui nhộn. Anh đang trong một tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Người phụ nữ lớn tuổi mở cửa căn phòng có đánh số " Đẳng cấp thứ hai, số 4" , bà ta nhìn anh một cách cau kính và hỏi:

- Anh muốn gì lúc này?

- Tôi đến tìm Ngân Tiên.

Đưa anh đến cầu thang, bà ta hỏi với vẻ lo lắng:

- Cô ta không bị rắc rối gì chứ, tôi hy vọng là thế? Văn phòng thông báo cho tôi lúc chiều nay là cô ta đã được mua lại. Nhưng khi tôi thông báo những tin tức tốt đẹp ấy cho cô ta thì cô ấy có vẻ sợ hãi. Cô ta không vui vẻ gì với chuyện này!

- Chờ ở đây bà sẽ thấy được cô ta khi chúng tôi rời khỏi đây! Đừng bận tâm dẫn tôi lên đó. Tôi sẽ tìm thấy phòng cô ta.

Anh leo lên một cầu thang hẹp và gõ cửa căn phòng có đề tên Ngân Tiên.

- Tôi bị bệnh, không thể tiếp bất cứ ai! - anh nghe thấy tiếng cô ta nói vọng ra.

- Không tiếp cả tôi à? - Mã Tông hét vọng qua cánh cửa.

Cánh cửa mở ra và Ngân Tiên kéo anh vào bên trong.

- Tôi rất vui vì anh đã đến! - cô háo hức nói, cố gắng mỉm cười qua những giọt nước mắt - Một điều thật khủng khiếp đã xảy ra! Anh phải giúp đỡ chúng tôi, Mã Tông!

- Chúng tôi? - Mã Tông hỏi lại một cách ngạc nhiên. Sau đó anh nhìn thấy Khởi Vu Phổ ngồi bắt chéo chân trên giường. Anh ta cũng có vẻ thất vọng như mọi khi. Chết lặng, Mã Tông bị cô gái đẩy đến ngồi kế bên anh ta. Ngồi xuống giường cạnh nhà thơ trẻ, cô ta bắt đầu nói một cách hào hứng:

- Khởi Vu Phổ muốn cưới tôi nhưng anh ta thua hết tiền bạc tại sòng bạc và sau đó thì cô

con gái của Phong lại muốn anh ta cưới cô ấy!

- Anh ta luôn luôn không gặp may, chàng trai đáng thương đó! - cô ta nhìn người thanh niên với cái nhìn trêu mến - Và đêm nay đã xảy ra một chuyện tồi tệ nhất! Hãy tưởng tượng xem, một gã đàn ông tồi tệ nào đó đã mua tôi! Chúng tôi quyết định sẽ cùng nhau đi trốn nhưng tất cả đã kết thúc! Anh là một nhân viên của tòa án, phải thế không? Anh không thể nói điều gì đó với thẩm phán và nhờ cho ông ta làm một điều gì đó về việc này?

Mã Tông bỏ mũ xuống và chậm rãi gỡ đầu. Ném cho nhà thơ trẻ một cái nhìn nghi ngờ, anh hỏi anh ta:

- Tất cả những chuyện kết hôn này là thế nào? Không phải anh sẽ đi đến kinh đô, vượt qua các kỳ thi để trở thành một vị quan sao?

- Lay trời! Kế hoạch đó là một sự nhầm lẫn. Không, mơ ước của tôi là có một căn nhà nhỏ ở đâu đó sống cùng với một người con gái mà tôi yêu thương và làm thơ. Anh không bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ là một vị quan tốt, phải thế không?

- Không! - Mã Tông nói một cách chắc chắn.

- Chính xác đó là những gì mà ông chủ của anh đã làm cho tôi hiểu ra! Phải, anh thấy rồi đó. Nếu tôi có tiền, tôi sẽ mua cô gái xinh đẹp này và sống với cô ấy ở một làng nhỏ nào đó. Chúng tôi sẽ rất hài lòng nếu mỗi ngày chúng tôi có đủ cơm ăn và một bình rượu, bây giờ và sau đó. Và tiền bạc thì tôi cho rằng tôi có thể kiếm được bằng nghề thầy giáo.

- Một thầy giáo! - Mã Tông rùng mình và kêu lên.

- Anh ấy là một thầy giáo tuyệt vời! - Ngân Tiên nói một cách tự hào - Anh ta có thể giải thích một bài thơ khó hiểu cho tôi. Anh ta thật là kiên nhẫn!

Mã Tông cho cặp đôi này một cái nhìn dò xét.

- Phải - anh chậm rãi nói - giả sử bây giờ tôi có thể làm một điều gì đó cho hai người. Anh bạn trẻ, anh hứa hẹn là sẽ mang cô gái này về quê nhà và kết hôn với cô ta đúng không?

- Tất nhiên! Nhưng anh đang nói về cái gì thế, anh bạn của tôi? Mới chiều nay anh còn khuyên tôi nên kết hôn với cô Phong, bây giờ thì...

- Ấy dà ! - Mã Tông vội vàng hét lên - Tôi chỉ muốn thử anh thôi, anh bạn trẻ! Tôi là nhân viên của tòa án, chúng tôi là những người từng trải, tôi nói cho anh biết! Chúng tôi luôn luôn biết nhiều hơn những gì anh nghĩ! Tất nhiên tôi đã biết từ lâu là anh và cô gái này yêu nhau. Tôi vừa vớ bở ở sông bạc tại đây. Kể từ khi biết cô ta là người cùng làng với tôi và cô ta thích anh, tôi quyết định chiều nay mua cô ta cho anh.

Anh lấy từ tay áo của mình ra tờ biên lai và đưa cho Ngân Tiên. Sau đó, anh lấy gói bạc bọc giấy đỏ và ném nó cho chàng thanh niên.

- Và đây là số tiền để anh bắt đầu cuộc sống mới với cô ta và trở thành một thầy giáo. Đừng từ chối, có rất nhiều việc phải cần dùng đến nó! Chúc may mắn!

Anh đứng lên và nhanh chóng bỏ đi.

Khi anh đi xuống đến tầng dưới, Ngân Tiên chạy theo sau anh.

- Mã Tông ! - cô thờ hỏn hển - Anh thật là tuyệt vời! Tôi có thể gọi anh là anh trai không?

- Bất cứ lúc nào! - Mã Tông vui vẻ nói. Sau đó, anh cau mày và nói thêm - Bằng cách nào đó, ông chủ thẩm phán của tôi lại chú ý đến người đàn ông trẻ tuổi của cô. Tôi không nghĩ rằng có điều gì đó nghiêm trọng nhưng hai người đừng rời khỏi hòn đảo này cho đến trưa ngày mai. Nếu cô không nghe tôi nói gì cho đến lúc đó thì hai người có thể đi khỏi đây!

Khi anh mở cửa, cô nhanh chóng bước đến gần và nói:

- Tôi rất vui mừng khi anh biết tất cả mọi chuyện về Khởi và tôi! Khi anh đến lúc này tôi thật sự lo lắng, anh trai. Khi anh... khi anh nói chuyện với tôi tại nhà bà Hoàng, tôi thực sự nghĩ rằng có một lúc nào đó anh đã yêu tôi, anh biết đấy!

Mã Tông cười hô hố.

- Đừng có tưởng tượng như thế chứ, cô em! Thực tế là khi tôi làm một điều gì đó, tôi muốn đưa mọi chuyện vào vị trí thích hợp, vậy thôi!

- Anh đúng là một tên vô lại! - cô bĩu môi nói.

Anh tát yêu cô ta sau lưng và bỏ đi.

Thả bộ xuống đường phố, anh ngạc nhiên không biết là mình nên vui hay buồn. Anh lắc tay áo của mình và cảm thấy nó rất nhẹ, anh phát hiện ra rằng bây giờ anh chỉ còn có vài đồng. Không đủ cho bất kỳ thú vui nào ở đảo Thiên Đường này. Anh nghĩ đến việc đi bách bộ trong công viên nhưng đầu cảm thấy quá nặng nề. Tốt hơn cả là nên đi ngủ sớm. Anh bước vào nhà trọ ban đêm đầu tiên nhìn thấy, trả vài đồng cho một chỗ ngủ qua đêm.

Anh cởi giày ra, nới lỏng dây lưng và nằm dài trên tấm ván giữa hai tên lang thang đang ngái ngủ. Gối đầu lên cánh tay, anh nhìn chằm chằm lên trần nhà đầy mạng nhện.

Anh ngẫm nghĩ đến những đêm anh vừa trải qua ở một nơi nổi tiếng xa hoa như cái đảo

Thiên Đường này. Đầu tiên là trên sàn nhà của một căn phòng áp mái, sau đó là trên một tấm ván gỗ với giá năm đồng.

- Phải, thật là xấu hổ khi phải thừa nhận rằng đúng là cây cầu Chuyển Hồn kiều đã biến tôi trở thành như thế này sau khi đi qua nó!

Sau đó, anh kiên quyết nhắm mắt lại và tự nhủ một cách nghiêm khắc:

- Nào ngủ đi...anh trai!

Chương 18

Địch công thăm vấn cha con Phong Đại Ông vạch trần chân tướng sự việc

Sau khi Địch công đã uống một vài tách trà, người thư ký già bước vào và thông báo rằng kiệu của Phong Đại đã đến sân trước. Quan án đứng dậy và đi đến gặp Phong Đại cùng cô con gái Bích Ngọc trong hành lang.

- Ta xin lỗi đã làm phiền ông vào giờ giấc muộn như thế này! - ông nói với vẻ ái ngại - Một lần nữa những sự kiện mới lại lôi cuốn sự chú ý của ta. Ta tin tưởng rằng một cuộc thảo luận sẽ làm đơn giản hóa các vấn đề đang cần giải quyết của chúng ta.

Ông dẫn họ vào phòng khách và mời Bích Ngọc ngồi vào một chỗ tại bàn. Mặt Phong Đại dường như không bộc lộ cảm xúc nhưng có một nỗi lo lắng hiện lên trong mắt con gái ông ta. Địch công rót trà cho hai người khách của mình sau đó hỏi Phong Đại:

- Ông có nghe tin chiều hôm nay hai thuộc hạ của ông đã bị một nhóm côn đồ tấn công?

- Tôi có nghe, thưa đại nhân. Cuộc tấn công do một nhóm côn đồ trên sông thực hiện nhằm mục đích trả thù cho ba tên đồng bọn của chúng đã bị giết chết bởi những bộ đầu đặc biệt của tôi trong thời gian gần đây trong lúc đánh bọn cướp. Tôi rất tiếc là thuộc hạ của đại nhân cũng bị tấn công.

- Anh ta không quan tâm điều đó đâu, đó là chuyện xảy ra như cơm bữa đối với anh ta. Thậm chí anh ta còn thích thú với những chuyện như vậy.

Quay sang cô gái, ông hỏi:

- Cô có thể nói cho ta biết làm thế nào mà cô có thể vào căn phòng này vào đêm đó?

Cô gái liếc nhanh vào cánh cửa hiên đóng kín.

- Tôi sẽ chỉ cho ngài - cô vừa nói vừa đứng lên.

Quan án đứng lên và nắm lấy tay cô khi cô định bước đến cánh cửa. Ông nói:

- Đừng bận tâm! Cô nói rằng cô đã đi ngang qua công viên, như vậy là cô đi vào hàng hiên bằng bậc thang lớn ở giữa, ta nghĩ thế?

- Đúng thế!

Sau đó cô cắn môi khi nhìn thấy khuôn mặt của cha cô bỗng dựng tái xanh.

- Đúng như những gì ta đã nghĩ! - Địch công nghiêm khắc nói - Chúng ta hãy dừng câu chuyện nhằm nhí này tại đây. Các dấu chân chỉ có ở bên phải và bên trái hành lang. Cô chưa bao giờ có mặt tại đây, cô gái trẻ. Chiều nay, khi ta bắt đầu đặt câu hỏi với cha cô, cô đã dựa vào sự suy đoán của ta về việc Viện sĩ muốn có cô và việc cha cô được nhìn thấy ở đây vào cái đêm Viện sĩ chết. Cô rất thông minh, cô đã dựng lên một câu chuyện về việc Viện sĩ đã cố gắng hãm hiếp cô tại đây và vì thế cô đã giết chết ông ta, bởi vì cô nghĩ rằng câu chuyện này sẽ cứu được cha của cô.

Thấy cô gái đỏ mặt và sắp khóc, ông nói tiếp bằng một giọng nhẹ nhàng hơn:

- Câu chuyện của cô đúng một phần, tất nhiên. Viện sĩ quả thật là đã cố gắng cưỡng hiếp cô. Nhưng không phải là ba ngày trước đây và cũng không phải tại căn phòng này. Chuyện đó xảy ra cách đây mười ngày và trên thuyền. Các vết bầm tím trên người cô mà cô chỉ cho ta thấy đã bị đổi màu, nó khó có thể được tạo ra vào thời gian gần đây. Mô tả của cô về chuyện chống lại người đàn ông rất khó thuyết phục. Nếu một người đàn ông mạnh mẽ nhìn thấy cô gái mà anh ta tấn công chụp lấy một con dao găm, anh ta sẽ cố gắng giành lấy con dao chứ không phải là nhảy vào ôm lấy cô gái cùng với con dao. Và cô cũng quên là tĩnh mạch cổ bên phải của anh ta bị cắt đứt. Điều đó cho thấy đây là một vụ tự tử chứ không phải là giết người. Nhưng ngoài những điều đó ra ta phải công nhận là cô đã kể một câu chuyện hết sức thuyết phục!

Bích Ngọc bật khóc nức nở. Phong Đại lo lắng nhìn cô sau đó ông nói bằng giọng mệt mỏi:

- Tất cả là lỗi của tôi, thừa đại nhân. Con gái tôi chỉ cố gắng giúp đỡ tôi. Khi ngài dường như đã tin vào câu chuyện của con tôi, tôi lại không có can đảm nói ra tất cả sự thật. Tôi không giết tên Viện sĩ tồi tệ đó nhưng tôi nhận ra rằng mình sẽ phải ra tòa về tội giết người. Thật ra vào cái đêm đó tại Căn Phòng Đỏ, tôi...

- Không - quan án ngắt lời ông ta - ông không bị xét xử về tội giết người. Ta có bằng chứng cho thấy Viện sĩ thật sự đã tự tử. Sự can thiệp của ông vào xác chết đã nhấn mạnh việc ông ta tự sát. Ta đoán rằng ông đến đây vào buổi tối hôm đó là để yêu cầu Viện sĩ giải thích về âm mưu của ông ta cùng với lão già buồn đời cố chống lại ông ?

- Vâng, thừa đại nhân. Thuộc hạ của tôi đã báo cáo với tôi là " Ôn Nguyên sẽ đem giấu một cái hộp có chứa một số tiền lớn vào nhà tôi. Sau đó, Viện sĩ sẽ thông báo với chính quyền là tôi đã gian lận thuế. Khi tôi phủ nhận chuyện đó thì số tiền sẽ được "tìm thấy" tại nhà tôi ". Kể từ lúc biết được chuyện này, theo ý kiến của tôi...

- Tại sao ông không ngay lập tức báo cáo chuyện này cho ta ? - Địch công hỏi cộc lốc.

Phong có vẻ xấu hổ. Sau một lúc do dự, ông ta trả lời:

- Chúng tôi trên đảo này có rất nhiều ràng buộc với nhau, thừa đại nhân. Chúng tôi luôn muốn giải quyết mọi rắc rối giữa chúng tôi với nhau, chúng tôi đã gặp rắc rối... thật là khó khăn khi phải làm phiền một người bên ngoài với mối thù giữa những người địa phương. Có lẽ đó là sai lầm, nhưng chúng tôi...

- Đó chắc chắn là một sai lầm! - quan án ngắt lời - Hãy nói tiếp câu chuyện của ông!

- Khi thuộc hạ của tôi báo cáo về việc Ôn Nguyên có âm mưu chống lại tôi, thừa đại nhân, tôi quyết định đi gặp Viện sĩ. Tôi muốn hỏi ông ta một cách công khai là tại sao ông ta, con trai của một người đàn ông nổi tiếng mà tôi biết là rất tốt đẹp, lại tham gia vào một âm mưu bản thủ chống lại tôi. Đồng thời tôi cũng muốn hỏi ông ta về việc đã tấn công đưa con gái của tôi trên tàu. Tuy nhiên, trên đường đến đây tôi đã gặp Ôn Nguyên trong công viên. Thật là kỳ lạ, bằng cách nào đó việc gặp gỡ này nó nhắc tôi nhớ đến cái đêm cách đây 30 năm về trước khi tôi gặp Ôn Nguyên lúc đi đến đây để gặp Tào Quang. Tôi nói với Ôn Nguyên là tôi đã biết về kế hoạch của ông ta và tôi đang trên đường đi đến gặp Viện sĩ để hỏi về nó. Ôn Nguyên vội vàng xin lỗi, ông ta thừa nhận rằng ông ta đã có một giây phút yếu lòng nên đã thảo luận với Viện sĩ về một kế hoạch để lật đổ tôi ra khỏi vị trí hiện tại. Khi đó Viện sĩ dường như có nhu cầu cấp bách về tiền bạc nên ông ta đã đồng ý. Nhưng sau đó, vì một số lý do nào khác ông ta suy nghĩ lại và nói với Ôn rằng kế hoạch đã bị hủy bỏ. Ôn thúc giục tôi đi nói chuyện với Viện sĩ, ông ta đã chịu đựng anh ta quá đủ rồi.

Khi tôi bước vào căn phòng này, tôi biết rằng linh cảm mơ hồ của tôi đã đúng. Viện sĩ đang ngồi trên chiếc ghế bành và đã chết. Ôn Nguyên đã biết về điều này và dự định sẽ để cho tôi phát hiện ra xác chết nhằm buộc tội tôi giết anh ta? Ba mươi năm trước tôi đã nghi ngờ Ôn đã làm một việc tương tự, cụ thể là đã buộc tội tôi giết Tào Quang. Sau đó tôi nhớ rằng làm thế nào mà vụ giết người lúc trước đã được dàn dựng như một vụ tự tử và quyết định áp dụng một số thủ thuật. Phần còn lại thì chính xác như những gì tôi đã nói với đại nhân lúc chiều nay. Khi nó đã được dàn dựng như là Viện sĩ đã tự sát vì mối tình không được đáp lại của mình đối với Nguyệt Thu, tôi kể cho con tôi tất cả mọi thứ. Khiến cho con gái tôi cố gắng bao che cho hành động can thiệp của tôi với thi thể. - Ông háng giọng và nói tiếp với vẻ bất hạnh - Thật không có từ ngữ nào đủ để diễn tả sự hối lỗi của tôi về tất cả những điều này, thừa đại nhân. Chưa bao giờ trong cuộc sống của tôi, tôi lại cảm thấy xấu hổ về bản thân mình khi tôi đã làm cho ngài nhầm lẫn trong việc giải thích những dòng chữ tuyệt mệnh của Viện sĩ. Tôi thực sự...

- Ta không nhớ đến chuyện ngu ngốc đó - Dịch công nhận xét một cách khô khan - Ta đã quen với nó, nó luôn xảy đến cho ta mọi lúc. Cũng may là ta thường phát hiện ra nó trước khi quá muộn. Phải, vấn đề thực tế là những dòng thư tuyệt mệnh sau cùng của Viện sĩ có nhắc đến Nguyệt Thu. Nhưng không phải ông ta tự tử vì cô ấy.

Quan án dựa lưng vào ghế. Vừa vuốt ve bộ râu đen dài của mình, ông vừa chậm rãi nói:

- Viện sĩ là một người đàn ông có tài năng tuyệt vời nhưng ông ta có bản chất lạnh lùng và tính toán. Thành công đến với ông ta quá sớm và nó đã ảnh hưởng đến đầu óc của ông ta. Ông ta đã trở thành một Viện sĩ và bây giờ ông ta muốn mình nhanh chóng vươn lên cao hơn nữa. Nhưng để đạt được điều đó thì phải cần rất nhiều tiền, mà ông ta không có, dù có bán đi bất động sản của gia đình. Do đó ông ta đã cùng với kẻ thù cũ của ông là Ôn Nguyên lập một kế hoạch, một kế hoạch có thể giúp ông ta chạm tay vào số tài sản tuyệt vời của đảo Thiên Đường. Mười ngày trước đây ông ta đã đến đây để thực hiện kế hoạch đó một cách tự tin và độc đoán. Khi nhìn thấy con gái của ông vào đêm đó trên tàu, niềm tự hào ngu ngốc của ông ta bị tổn thương bởi sự từ chối của cô ta, và ông ta đã cố gắng cưỡng hiếp cô. Khi lão già buồn đờ cổ đến gặp ông ta tại bến thuyền, ông vẫn còn bức tức vì chuyện đó và ra lệnh cho Ôn giúp ông ta có được con gái của ông. Ông ta nhấn mạnh rằng chẳng bao lâu nữa ông sẽ bị bắt và giải về kinh đô về tội trốn thuế. Ôn khi đó mách nước làm thế nào để buộc con gái của ông phải tìm đến ông ta để cầu xin ông ta giúp đỡ. Lão già buồn đờ cổ vô lại đó cũng thấy đây là một cơ hội để trả thù cá nhân.

Địch công nhấp một ngụm trà và nói tiếp:

- Tuy nhiên, sau khi đến đây thì Viện sĩ đã quá bận rộn với các cô kỹ nữ Cẩm Chương, Mẫu Đơn và những cô nàng xinh đẹp khác mà quên mất con gái của ông. Nhưng lại không quên kế hoạch lật đổ ông. Ông đã gặp tại sông bạc một người đàn ông trẻ tuổi mà ông nghĩ rằng có thể sử dụng để giấu tiền vào nhà của ông.

Sau đó, vào ngày 25, ngày ông ta chết, ông ta đã phát hiện ra hay là ông ta đã tìm thấy một điều gì đó đã làm thay đổi tất cả mọi thứ. Ông ta trả tiền cho ba người kỹ nữ mà ông ta đã ngủ và cho đám bạn ăn bám của mình quay về kinh đô. Ông đã quyết định chấm dứt cuộc sống của mình. Vào buổi tối, trước khi thực hiện kế hoạch này ông đã đến nơi ở của Nguyệt Thu và có cuộc gặp mặt cuối cùng với cô ta.

Bởi vì cả hai người đều đã chết nên chúng ta không bao giờ biết chính xác mối quan hệ của họ. Theo như những gì ta nghe được thì Viện sĩ theo đuổi cô ta chỉ vì sự quyến rũ của cô ấy và ông ta không bao giờ cố gắng để ngủ với cô ta. Và lý do ông ta gặp cô trong những giờ phút sau cùng bởi vì cô ta trở thành một biểu tượng cho tất cả những thú vui trần tục mà ông ta sắp từ bỏ. Trong tâm trạng luyến tiếc đó ông đã giao phó cho cô một bức thư gửi cho cha mình mà cô ta đã quên không gửi. Cô ta không cố gắng làm cho ông ta yêu mình, có lẽ trực giác của cô nói rằng ông ta cũng là một người lạnh lùng, một nhân vật hoàn toàn ích kỷ giống như bản thân cô ta. Và ông ta chắc chắn không bao giờ bỏ tiền ra để chuộc cô ta.

- Không bao giờ muốn mua cô ta? Nhưng điều đó thật là phi lý, thừa đại nhân! - Phong kêu lên - Cô ấy đã nói thế mà!

- Cô ấy đã nói. Nhưng đó là một lời nói dối. Khi cô ta nghe nói là ông ta đã tự sát và để lại một vài dòng tuyệt bút đề cập đến cô ta, cô ta nghĩ rằng đây là một cơ hội tuyệt vời để

củng cố hơn nữa danh tiếng của mình trong giới "bán phần buôn hương". Cô mạnh dạn tuyên bố là cô từ chối lời đề nghị chuộc thân của người học giả trẻ tuổi nổi tiếng này.

- Cô ấy đã vi phạm lại luật lệ bất thành văn của giới kỹ nữ! - Phong thốt lên giận dữ - Tên của cô ta sẽ bị xóa khỏi danh sách hoa hậu.

- Cô ấy không phải là tốt hơn so với những gì cô ấy thể hiện - Địch công nhận xét khô khan - những vấn đề thương mại của ông đã biến cô ta thành như thế. Một lý do để đừng nói xấu về cô ấy là cô ta đã chịu một cái chết khủng khiếp.

Quan án liếc nhanh vào cánh cửa hiên khép kín. Ông đưa tay lên vuốt mặt của mình. Sau đó ông nhìn hai người trước mặt bằng đôi mắt sắc sảo và nói tiếp:

- Ông, Phong, giả mạo bằng chứng của một vụ tự tử. Và cô, Bích Ngọc, nói với ta một chuỗi những lời nói dối. Tuy nhiên, may mắn cho hai người là cả hai nói dối với ta trong một cuộc trò chuyện không chính thức, ông không đưa một lời khai giả bằng văn bản và đóng dấu tay của ông vào đó. Tôi không quên rằng ông, Phong, đã thề nói với ta tất cả sự thật, ông nói một cách dứt khoát rằng lời tuyên thệ này chỉ về những gì xảy ra cách đây ba mươi năm. Phải, pháp luật xác định mục đích cuối cùng của công lý là khắc phục, càng nhiều càng tốt, sự thiệt hại của một tội ác. Và hiếp dâm là một tội ác, và là một tội ác nghiêm trọng. Vì vậy, ta sẽ quên đi những sai lầm mà ông và con gái đã tạo ra, và ta xem như việc tự tử của Viện sĩ là do tình yêu không được đáp lại. Ông sẽ không đề cập đến sự lừa dối của Nguyệt Thu và do đó sẽ không gạt tên cô ta ra khỏi danh sách.

Đối với lão già buôn đồ cổ Ôn Nguyên, lão ta là một kẻ tòng phạm trong âm mưu hiểm độc. Nhưng ông ta không thực hiện được một cách hiệu quả các kế hoạch của mình, các kế hoạch đã trở nên vô ích trước khi ông ta dám thực hiện. Ông ta không bao giờ có thể trở thành một tên tội phạm thực sự, ông ta chỉ là một kẻ thiếu can đảm và hèn nhát, chỉ dối trá chứ không dám hành động. Ta phải có biện pháp thích hợp để ngăn chặn Ôn Nguyên, một lần và tất cả, từ việc lập kế hoạch để hãm hại ông và ngược đãi một cô gái không có khả năng tự vệ.

Hai tội ác đã xảy ra tại Căn Phòng Đỏ. Tuy nhiên, không phải ông cũng như con gái ông, cũng không phải là Ôn Nguyên đã nhúng tay vào đó, ta sẽ không nói thêm về những việc làm đen tối này. Đó là tất cả những gì ta có thể nói với ông.

Phong đứng lên và quỳ xuống trước mặt Địch công, con gái ông ta cũng theo gương cha mình. Họ bắt đầu bày tỏ lòng biết ơn đối với sự khoan hồng nhưng quan án ngắt lời họ. Ông cho họ đứng lên và nói:

Ta không chấp nhận đảo Thiên Đường, Phong, và tất cả những việc diễn ra tại đây. Nhưng ta nhận thấy rằng trong một khu nghỉ mát như thế này việc phải chấp nhận một điều xấu là cần thiết. Và một người quản lý tốt như ông đảm bảo rằng ít nhất điều xấu đó được kiểm

soát. Ông có thể lui ra.

Khi Phong chuẩn bị lui ra, ông hỏi với vẻ ngần ngại:

- Tôi dám hỏi đại nhân một chuyện, hai tội ác mà ngài vừa đề cập đến là như thế nào?

Quan án suy nghĩ câu hỏi này trong một lúc lâu. Sau đó ông trả lời:

- Không chắc lắm, không. Sau tất cả mọi chuyện, ông là người quản lý tại đây, ông có quyền được biết. Sớm thôi nhưng không phải bây giờ. Giả thuyết của ta vẫn chưa được xác nhận. Ngay sau khi ta đã có xác nhận, ta sẽ cho ông biết.

Phong và con gái ông ta cúi mình thi lễ rồi lui ra.

Chương 19

Địch công đến tìm bà Linh Bí mật cuối cùng đã được phơi bày

Sáng hôm sau Mã Tông đến để báo cáo về nhiệm vụ của anh khi còn rất sớm, lúc đó Địch công đang ngồi dùng bữa sáng của ông trên hàng hiên. Một màn sương vẫn còn lửng lơ trong công viên vắng lặng, những vòng hoa bằng lụa màu treo trên cây ướt sũng sương đêm.

Quan án thuật lại ngắn gọn cho người thuộc hạ của mình về cuộc nói chuyện vừa rồi với Phong Đại và con gái ông ta. Ông kết luận:

- Bây giờ chúng ta phải cố gắng tìm ra bà Linh. Nói với người quản lý chuẩn bị hai con ngựa sẵn sàng cho chúng ta. Nếu bà Linh không quay về căn lều bản thủ của bà ta thì chúng ta phải thực hiện một chuyến đi dài lên phía bắc của hòn đảo.

Khi Mã Tông quay lại, Địch công vừa bỏ đĩa xuống. Ông đứng lên đi vào trong và bảo Mã Tông chuẩn bị chiếc áo choàng màu nâu để mặc đi đường cho ông. Trong khi giúp quan án thay trang phục, Mã Tông hỏi:

- Tôi cho rằng Khởi Vu Phổ hoàn toàn không liên quan đến những chuyện này, thưa đại nhân.

- Không à. Tại sao ?

- Tôi đã nghe được trong đêm qua là anh ta có kế hoạch rời khỏi hòn đảo này cùng với cô gái mà anh ta yêu. Việc đính hôn với con gái của Phong chỉ mang đến những rắc rối cho anh ta, tôi nghe nói thế.

- Hãy để họ đi. Ta không cần anh ta. Ta nghĩ rằng chúng ta sẽ rời khỏi đây trong ngày hôm nay, Mã Tông. Trong những lúc rảnh rỗi của người, ta nghĩ là người đã tận dụng tốt nó cho tất cả những trò giải trí nơi đây?

- Đúng là tôi đã làm thế! Nhưng đảo Thiên Đường đúng là một nơi quá tốn kém!

- Ta không nghi ngờ điều đó - quan án nói trong khi buộc chiếc thắt lưng màu đen quanh hông - nhưng người có hai miếng bạc, ta nghĩ nó cũng đủ để đáp ứng nhu cầu.

- Để tôi nói cho ngài biết một sự thật, thưa đại nhân, nó đã hết sạch! Tôi cũng có một khoảng thời gian rất vui vẻ nhưng rồi tiền của tôi đã ra đi mà không nói lời từ biệt!

- Phải, ta hy vọng là nó cũng mang lại một chút giá trị nào đó! Và người vẫn còn một số vốn là số vàng mà người thừa hưởng từ chú của người.

- Nó đã ra đi theo số bạc kia rồi, thừa đại nhân - Mã Tông nói.

- Cái gì? Hai miếng vàng mà người dự định để làm vốn sau này? Thật không thể tin được!

Mã Tông gật đầu với vẻ buồn bã.

- Thực tế là tôi tìm thấy nơi đây quá nhiều cô gái hấp dẫn, thừa đại nhân. Và nó quá tốn kém!

- Thật đáng hổ thẹn! - Địch công gất lên - lãng phí cả hai miếng vàng cho rượu và đàn bà!

Ông điều chỉnh chiếc mũ trên đầu bằng cách giật mạnh nó. Sau đó, ông thở dài, nhún vai và nói một cách cam chịu:

- Người thật là hết thuốc chữa, Mã Tông!

Họ im lặng đi đến sân và lên ngựa.

Ra khỏi khách điểm Mã Tông dẫn quan án đi qua các đường phố và trở lại mảnh đất hoang. Ở lối vào con đường dẫn vào các bụi cây, anh dừng ngựa lại và chỉ cho quan án nơi anh và hai người bạn của mình đã bị tấn công. Anh hỏi:

- Ông Phong có biết mục tiêu của cuộc tấn công là nhằm vào ai không, thừa đại nhân?

- Ông ta nghĩ nó nhằm vào ông ta nhưng ông ta đã làm. Ta biết. Nó nhằm vào ta.

Mã Tông muốn hỏi điều đó có nghĩa là gì nhưng quan án đã thúc ngựa đi. Khi cây thủy tùng to lớn hiện ra trong tầm mắt Mã Tông và phía dưới là túp lều bần thiêu, xiêu vẹo tựa lưng vào thân cây. Địch công gật đầu. Ông xuống ngựa, trao dây cương cho Mã Tông và nói:

- Người đứng tại đây chờ ta.

Ông đi một mình băng qua đám cỏ ướt. Mặt trời buổi sáng vẫn chưa chiếu những tia nắng xuyên qua tán lá rậm rạp lên mái lều. Bóng tối vẫn còn bao phủ và có mùi lá cây mục nát khó chịu trong không khí. Một ánh sáng lung linh mờ nhạt phát ra từ phía sau lớp giấy dầu bần thiêu dán trên cánh cửa sổ duy nhất của căn lều.

Địch công bước đến gần cánh cửa xiêu vẹo và lắng nghe. Ông nghe thấy một giọng ca nhẹ nhàng ngân nga một bài hát đã có từ rất lâu. Ông nhớ rằng nó rất phổ biến khi ông còn là một đứa trẻ. Ông kéo cánh cửa mở ra và bước vào. Khi ông vừa bước qua khỏi cánh cửa,

cánh cửa liền đóng lại với tiếng cọt kẹt phát ra từ bản lề gỉ sét.

Ánh sáng của ngọn đèn dầu bằng đất nung rỏ tiền thấp sáng căn phòng buồn tẻ với ánh sáng chập chờn của nó. Hoa hậu Linh đang ngồi bắt chéo chân trên chiếc ghế tre, ôm đầu của người ăn xin trong vòng tay của mình. Ông ta nằm thẳng lưng trên chiếc ghế dài, các vết lở loét trên tay chân của ông ta hiện ra bên dưới lớp giẻ bần thiêu bao bọc lấy thân thể gầy gò của ông. Một con mắt còn lại của ông ta lấp lánh trong ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn dầu.

Bà ngẩng đầu lên và quay gương mặt với đôi mắt mù lòa của mình về phía quan án.

- Ai đó? - Bà ta hỏi bằng giọng nói ấm áp của mình.

- Chính là ta, thẩm phán.

Đôi môi màu xanh của người cùi méo mó trong một nụ cười mỉa mai. Nhìn chăm chú vào con mắt còn lại của ông ta, quan án nói:

- Ông là quan ngự y Lý Huy, cha của Viện sĩ. Và bà ta chính là kỹ nữ Thanh Ngọc, người được cho rằng đã chết cách đây ba mươi năm.

- Chúng tôi yêu nhau! - người phụ nữ mù trả lời một cách đầy tự hào.

- Ông đến hòn đảo này - Dịch công tiếp tục nói với người bệnh phong - bởi vì ông nghe nói rằng Hoa hậu Nguyệt Thu đã đẩy con trai ông vào cái chết và ông muốn trả thù. Ông đã sai lầm. Con trai ông đã tự sát vì anh ta phát hiện ra những vết sừng trên cổ anh ta và anh ta nghĩ rằng mình đã bị mắc bệnh phong. Cho dù điều đó đúng hay sai, tôi không biết vì tôi không thể kiểm tra thi thể. Anh ta thiếu sự can đảm của ông, anh ta không dám đối mặt với những chuỗi ngày khốn khổ cuối cùng của một người mắc bệnh phong. Nhưng Nguyệt Thu không biết điều đó. Trong sự dại dột của cô ta sau khi được nổi tiếng, cô ta đã nói rằng anh ta tự sát vì cô ấy. Ông đã nghe được điều đó từ chính miệng cô ta trong lúc ẩn mình trong bụi cây trước mái hiên của Căn Phòng Đỏ, ông đã nghe trộm cuộc trò chuyện của chúng tôi.

Ông dừng lại. Chỉ có những tiếng thở khò khè của người mắc bệnh phong.

- Con trai của ông đã tin tưởng vào Nguyệt Thu. Anh ta đã nhờ cô ta đưa một bức thư cho ông trong đó anh ta giải thích quyết định của mình. Nhưng cô ta đã quên mất nó, thậm chí còn không mở nó ra. Tôi đã tìm thấy nó sau khi ông giết chết cô ta.

Ông lấy bức thư từ tay áo của mình và đọc to lên.

- Thiếp sinh cho chàng một đứa con của chúng ta - người phụ nữ dịu dàng nói - nhưng sau khi thiếp được chữa khỏi, thiếp đã bị sảy thai. Con trai chúng ta nếu còn sống nó sẽ đẹp

trai và can đảm. Cũng giống như chàng!

Địch công ném bức thư trên chiếc ghế dài.

- Sau khi ông đến hòn đảo này, ông đã theo dõi Nguyệt Thu mọi lúc mọi nơi. Vào cái đêm mà cô ta đi đến Căn Phòng Đỏ, ông đã bám theo cô ta. Đứng trước hàng hiên, nhìn qua cánh cửa sổ đã đóng kín ông nhìn thấy cô ta nằm trần truồng trên giường. Ông gọi tên cô ta. Sau đó ông đứng sát cửa sổ, dựa lưng vào tường. Khi cô ta đến cửa sổ, kề sát khuôn mặt của mình vào sát song cửa để nhìn rõ người vừa gọi, ông đột nhiên xuất hiện. Ông thò tay qua chấn song cửa để bóp cổ cô ta. Nhưng bàn tay đã biến dạng của ông không thể giữ chặt được cô. Trên đường chạy ra cửa để kêu cứu cô ta đã lên cơn đau tim và ngã gục trên sàn nhà. Ông đã giết chết cô ta, quan ngự y Lý Huy!

Mí mắt sưng húp màu đỏ của người bệnh phong thoáng lay động. Người phụ nữ cúi xuống khuôn mặt bị biến dạng đó và thì thầm:

- Đừng nghe ông ta nói, anh yêu! Chàng hãy nghĩ ngợi đi, người yêu của tôi, chàng không phải là thánh nhân.

Quan án liếc nhìn đi chỗ khác. Nhìn chằm chằm vào sàn nhà ẩm ướt, ông nói tiếp:

- Con trai ông đã đúng khi đề cập đến trong bức thư về lòng can đảm, bất khuất của ông, quan ngự y Lý Huy. Ông đã mắc bệnh hiểm nghèo và sự giàu có của ông cũng dần mất đi. Nhưng ông vẫn còn có đứa con trai. Ông đã làm cho anh ta trở thành một người đàn ông nổi tiếng và quá nhanh chóng để đạt được điều đó. Đảo Thiên Đường, một cái mỏ vàng, lại nằm sát bên đất đai của ông. Trước tiên, ông đã cho một đám côn đồ đánh cướp vàng của Phong khi nó được chuyển đi nhưng họ đã có một lực lượng bảo vệ quá tốt. Sau đó, ông nghĩ ra một kế hoạch còn tốt hơn thế. Ông nói với con trai của mình là lão già buôn đồ cổ họ Ôn căm ghét Phong và muốn lật đổ ông ta để lên làm quản lý hòn đảo này. Ông ra lệnh cho con trai mình liên lạc với Ôn và cùng lão ta thực hiện một âm mưu để cho Phong phải bị sa thải trong sự ô nhục. Con trai của ông sau đó sẽ được bổ nhiệm vào vị trí của Phong như là quản lý của hòn đảo này và thông qua đứa con trai của mình ông sẽ khai thác được sự giàu có của hòn đảo. Cái chết của con ông đã làm cho mọi thứ trở thành mây khói.

Chúng ta chưa bao giờ gặp nhau trước đây, ông Lý, nhưng ông đã biết được danh tiếng của tôi cũng như tôi đã từng nghe danh tiếng của ông và ông sợ tôi sẽ tìm hiểu về ông. Sau khi giết chết Nguyệt Thu ông đã quay trở lại Căn Phòng Đỏ. Ông đã đứng một lúc lâu tại hàng hiên và quan sát tôi qua cánh cửa sổ. Bộ mặt xấu xa của ông đã làm cho tôi có một giấc mơ khủng khiếp. Ông không thể làm được bất cứ điều gì vì tôi nằm quá xa cửa sổ và tôi đã đóng cửa.

Ông ngược lên. Khuôn mặt của người bị bệnh phong như là một chiếc mặt nạ khủng khiếp. Mùi thối rữa trong căn phòng đã trở nên không chịu nổi. quan án kéo khăn quàng cổ lên che

mũi và miệng rồi nói tiếp:

- Ông cố gắng rời khỏi hòn đảo này sau đó nhưng không có thuyền nào chịu chở ông. Tôi nghĩ rằng ông đi vào rừng để tìm một nơi ẩn náu và tình cờ gặp lại người tình cách đây ba mươi năm mà ông ngỡ rằng đã chết, Thanh Ngọc. Nhận ra cô ta chỉ là từ giọng nói, tôi nghĩ thế. Cô ta đã cảnh báo với ông là tôi đang điều tra về cái chết của Tào Quang. Điều gì làm ông bám víu vào cuộc sống mà nó chỉ đem lại đau khổ cho ông, ông Lý? Ông muốn lưu lại danh tiếng của mình bằng bất cứ giá nào? Hay là sự tận tâm với người phụ nữ mà ông đã yêu thương cách đây ba mươi năm và ông nghĩ rằng đã chết? Hoặc là mong muốn cái ác sẽ chiến thắng?

Vì không có câu trả lời nên Địch công tiếp tục:

- Chiều hôm qua ông lại theo dõi tôi một lần nữa, đó là lần thứ ba. Tôi nhận biết điều đó vì tôi nhận ra cái mùi không thể nhầm lẫn của ông. Ông nghe tôi nói với thuộc hạ của tôi là tôi sẽ đi đến đây. Ông đi gọi thuộc hạ của mình và ra lệnh cho họ phục kích trong khu rừng này để giết chết tôi. Ông không thể biết rằng sau khi tôi đi vào phòng khách, tôi đã thay đổi kế hoạch của tôi. Những người của ông đã tấn công thuộc hạ của tôi cùng với hai người thuộc hạ của Phong. Tất cả bọn chúng đã bị giết chết nhưng một người trong số chúng đã nhắc đến tên ông trước khi qua đời.

Sau khi tôi đọc thư của con ông, tôi chợt hiểu tất cả. Tôi biết những gì mà ông đã từng có, ông Lý. Phong Đại mô tả ông như là một quan chức trẻ tuổi nổi tiếng cách đây ba mươi năm. Và Thanh Ngọc mô tả ông một lần nữa khi nói chuyện với tôi về một người yêu cô ta cuồng si, một người đàn ông dám vất bỏ tất cả địa vị, sự giàu sang, tất cả mọi thứ chỉ vì người phụ nữ mà anh ta yêu.

- Đó là chàng, người yêu của thiếp! - người phụ nữ nói nhỏ - Đó chính là chàng, người đàn ông đẹp trai và liều lĩnh trong tình yêu của thiếp!

Bà phủ kín mặt ông ta bằng những nụ hôn.

Địch công quay mặt đi. Ông nói bằng giọng mệt mỏi:

- Những đau đớn mà người mắc bệnh nan y phải chịu đựng đã vượt quá sự trừng phạt của pháp luật, ông Lý. Tôi chỉ muốn nói rằng ông đã giết chết cô kỹ nữ Nguyệt Thu trong Căn Phòng Đỏ giống như ông đã ám sát Tào Quang ba mươi năm trước đây.

- Ba mươi năm! - tiếng nói dịu dàng đó lên tiếng - Sau tất cả những năm tháng đã qua chúng tôi lại ở bên nhau một lần nữa! Những tháng năm đó chưa bao giờ xảy ra, người yêu của thiếp, nó chỉ là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng khủng khiếp. Nó giống như là chúng ta chỉ mới gặp nhau ngày hôm qua, trong Căn Phòng Đỏ... đỏ như niềm đam mê của chúng ta, đốt cháy chúng ta trong một tình yêu mãnh liệt. Không ai biết chúng ta bí mật gặp nhau

ở đó, chàng, một người đàn ông đẹp trai, một quan chức trẻ tuổi tài năng, yêu thương thiếp, một người đẹp nhất, tài năng nhất trong tất cả các kỹ nữ, Hoa hậu của đảo Thiên Đường! Phong Đại, Tào Quang và rất nhiều người khác, tất cả bọn họ đều si mê thiếp. Thiếp khuyến khích họ, giả vờ quan tâm đến họ chỉ để bảo vệ bí mật của chúng ta, bí mật ngọc ngà của hai chúng ta.

Rồi đến buổi chiều định mệnh đó... nó như thế nào? Không phải là nó vừa xảy ra đêm qua sao? Khi chàng nghiền nát cơ thể run rẩy của thiếp trong vòng tay mạnh mẽ của chàng, chúng ta đột nhiên nghe có tiếng ai đó trong phòng khách. Chàng từ trên giường nhảy xuống, hoàn toàn trần truồng khi chạy ra đó. Thiếp chạy theo chàng và nhìn thấy chàng đứng đó, những tia nắng của mặt trời sắp lặn chiếu lên thân thể của chàng một màu đỏ rực của lửa. Khi Tào Quang nhìn thấy chúng ta đứng cạnh nhau, trần truồng và thách thức, ông tái mặt và nổi cơn thịnh nộ. Rút ra con dao găm, ông đã gọi tên thiếp bằng những từ ngữ thô tục nhất. "Giết hẳn!" Thiếp đã khóc. Chàng nhảy đến, giật con dao ra khỏi tay ông ta và đâm vào cổ ông ta. Máu tươi khắp người chàng, máu đỏ hơn màu đỏ ướt đẫm bộ ngực chàng. Không bao giờ, không bao giờ thiếp có thể yêu chàng nhiều hơn lúc đó...

Niềm vui ngây ngất đã làm cho gương mặt mù lòa bị tàn phá đó mang một vẻ đẹp kỳ lạ. Quan án cúi đầu. Ông nghe giọng nói đó tiếp tục sôi động:

- Thiếp nói "Hãy mặc quần áo vào và nhanh chóng bỏ chạy!" Chúng ta đã quay trở lại Căn Phòng Đỏ nhưng sau đó nghe có tiếng ai đó bước vào phòng khách. Chàng đi ra và nhìn thấy một thằng bé ngớ ngẩn. Nó vội vã bỏ đi nhưng chàng nói rằng nó có thể nhận ra chàng. Tốt hơn là đem thi thể vào Căn Phòng Đỏ, đặt con dao găm trong tay ông ta, khóa cửa lại sau khi chúng ta đi ra và nhét chìa khóa vào phòng bằng khe cửa bên dưới... sau đó cứ để cho họ nghĩ rằng Tào đã tự sát.

Chúng ta chia tay nhau ở hàng hiên. Những ngọn đèn đã được thắp lên trong công viên, trong các gian hàng nhỏ nằm trong công viên. Chàng nói chàng sẽ đi xa trong một vài tuần, chờ cho đến khi vụ tự sát được xác nhận. Sau đó...chàng sẽ quay lại với thiếp.

Bà bắt đầu ho. Nó đã trở nên tồi tệ hơn và làm cho thân thể của bà rung lên bần bật. Nước bọt và máu bắn ra từ đôi môi của bà. Bà lau vội đi và tiếp tục nói, giọng nói của bà đột nhiên khàn đi và chỉ còn thều thào:

- Họ hỏi thiếp liệu Tào có yêu thiếp. Thiếp nói rằng ông ấy đã yêu thiếp, và đó là sự thật. Họ lại hỏi thiếp liệu ông ta có chết vì không có được thiếp và thiếp nói là ông ta đã chết vì thiếp, một lần nữa đó cũng là sự thật. Nhưng sau đó căn bệnh đã đến... Thiếp nhận ra nó, mặt thiếp, tay thiếp...đôi mắt của thiếp. Thiếp sẽ chết và thiếp muốn chết, chết để cho chàng không bao giờ có thể nhìn thấy thiếp một lần nữa trong hình hài mà thiếp sắp trở thành... Có một đám cháy, những người phụ nữ bị bệnh khác kéo thiếp đi theo, qua cầu, vào rừng...

Thiếp không chết, thiếp vẫn còn sống. Thiếp, một người muốn chết! Thiếp lấy giấy tờ của cô Linh, Hoàng Ngọc là tên mà mọi người vẫn thường gọi cô ta. Cô ta đã qua đời bên một rãnh nước bên cạnh thiếp. Thiếp quay trở lại nhưng chàng nghĩ rằng thiếp đã chết, đó chính là điều mà thiếp muốn chàng nghĩ. Chàng có biết thiếp vui mừng đến thế nào không khi nghe chàng đã trở nên nổi tiếng. Đó là điều duy nhất giữ cho thiếp còn sống. Và bây giờ, cuối cùng chàng đã trở lại với thiếp, trong vòng tay của thiếp!

Đột nhiên tiếng nói tắt lịm. Khi Dịch công nhìn lên, ông thấy những ngón tay khẳng khiu của bà ta vuốt ve đầu của người đàn ông đang nằm trong lòng bà. Con mắt duy nhất của người đàn ông đã khép lại và những mảnh vải rách nát của bộ y phục trên bộ ngực ông ta không còn phập phồng nữa.

Nâng cái đầu xấu xí của người đàn ông để lên bộ ngực của mình, bà ta thốt lên:

- Chàng đã quay lại, tạ ơn Thượng đế! Chàng đã quay lại để chết trong vòng tay của thiếp... và thiếp sẽ theo chàng.

Bà ôm lấy cơ thể đã chết, thì thầm những lời triu mến.

Quan án quay lại và đi ra ngoài. Cánh cửa ọp ọp đóng lại sau lưng ông.

Chương 20

Địch công gặp lại quan án Lỗ Ngài lên đường trở lại Phổ Dương

Khi Địch công quay lại gặp Mã Tông, người thuộc hạ của ông hỏi một cách hớn hờ:

- Ngài đã ở đó khá lâu. Bà ta đã nói những gì, thưa đại nhân?

Quan án lau mồ hôi trên trán sau đó leo lên lưng ngựa. Ông lẩm bẩm:

- Không có ai ở đó - Hít một hơi thật sâu không khí trong lành buổi sáng, ông nói thêm - Ta đã tìm kiếm rất kỹ lưỡng tại nhà của bà ta nhưng không tìm thấy gì. Ta đã đặt ra một số giả thuyết nhưng cuối cùng đã chứng minh là nó không đúng. Chúng ta hãy quay về khách điểm.

Trong khi họ vượt qua bãi đất hoang, Mã Tông đột nhiên dùng roi ngựa chỉ về phía trước và kêu lên:

- Hãy nhìn vào những làn khói bốc lên ở đằng xa, thưa đại nhân! Họ đã bắt đầu đốt các bàn thờ. Lễ hội của người chết đã kết thúc.

Quan án nhìn chằm chằm vào các cột khói đen bốc lên cuồn cuộn trên các mái nhà.

- Phải - ông nói - cánh cửa của địa ngục đã đóng lại.

Đóng lại, ông nghĩ, những bóng ma của quá khứ. Ba mươi năm qua, bóng ma của cái đêm định mệnh trong Căn Phòng Đỏ đã phủ bóng tối lên cuộc sống của những người có liên quan đến nó. Và cuối cùng bây giờ, sau ba mươi năm dài, những bóng tối đã ra đi vĩnh viễn cùng với sự ẩm ướt, sự độc ác và bản thù, bây giờ nằm co rúm tại đó là một người đàn ông đã chết và một phụ nữ cũng sắp sửa chết đi. Chẳng bao lâu họ sẽ ra đi, ra đi mãi mãi không bao giờ quay lại.

Khi họ quay về khách điểm Thiên Phúc, Địch công kêu người quản lý tính tiền. Ông ra lệnh cho tiểu nhị chăm sóc các con ngựa rồi cùng với Mã Tông quay lại Căn Phòng Đỏ.

Trong khi Mã Tông sắp xếp hành lý, quan án ngồi xuống và đọc lại báo cáo về việc tự tử của Viện sĩ mà ông đã viết vào đêm trước, sau đó viết tiếp phần kết luận về cái chết của Nguyệt Thu. Ông kết luận là cô ta đã chết vì một cơn đau tim sau khi đã uống quá nhiều rượu.

Sau đó ông viết một bức thư ngắn gọn cho Phong Đại, nói rằng ông đã tìm thấy người đàn

Ông đã giết chết Tào Quang và Nguyệt Thu nhưng người này đã chết và ông muốn mọi việc cứ để cho nó chìm vào quên lãng là tốt nhất. Trong phần kết luận, ông viết " Tôi xin thông báo là quan ngự y Lý Huy, người đã bị loạn trí vì bệnh phong vào giai đoạn cuối đã chuyển về sống ở gần đây. Ông ta được tìm thấy đã chết trong căn lều bần thiêu của bà Linh, một người bệnh sắp chết. Người phụ nữ này có lẽ cũng đã chết nên tôi yêu cầu ông hãy đốt cháy căn lều đó cùng với hai cái xác bên trong để ngăn chặn dịch bệnh lây lan. Thông báo việc này cho gia đình họ Lý. Người phụ nữ thì không còn ai là người thân."

Sau đó, ông ký tên vào cuối thư. Ông đọc lại bức thư một lần nữa rồi nhúng bút vào mực và viết thêm dòng tái bút: " Tôi cũng nghe nói là Khởi Vu Phổ đã rời khỏi hòn đảo này cùng với cô gái mà anh ta yêu. Một mối tình lớn hơn và sâu đậm sẽ an ủi con gái của ông, hãy chuyển đến con gái của ông lời chúc tốt đẹp nhất của tôi cho hạnh phúc tương lai của cô ta."

Ông lấy một tờ giấy khác và viết thư cho Tào Phan Tề, thông báo cho anh ta là đã biết được ai là kẻ đã giết chết cha anh ta, nhưng người này đã qua đời trong một căn bệnh kéo dài và đau đớn. Ông nói thêm: " Như vậy Thượng đế đã báo thù cho anh và không có gì ngăn cách tình hữu nghị giữa hai gia đình họ Tào và họ Phong, mối quan hệ này đã được gắn kết trở lại."

Ông dán hai bức thư và ghi chú trên đó " Riêng tư". Sau đó ông cuộn các báo cáo của ông cùng với hai bức thư và bỏ vào tay áo của mình. Đứng lên khỏi ghế, ông nói với Mã Tông:

- Chúng ta sẽ về nhà ngang qua Tần Hoài. Tại đó ta sẽ đưa các báo cáo của ta cho quan án Lỗ.

Họ đi vào đại sảnh và Mã Tông mang theo hành lý.

Địch công thanh toán tiền cho người quản lý và đưa cho người này hai lá thư gửi cho Phong Đại và Tào Phan Tề nhờ chuyển ngay.

Khi họ đi ra sân trước để lên ngựa, có tiếng cồng chiêng trên đường phố và tiếng hét vang " Tránh đường, tránh đường! "

Hàng chục người nhể nhại mờ hôi đang khiêng một cỗ kiệu lớn. Nó được một đội bộ đầu theo sau bảo vệ, gương cao những tám bảng lớn màu đỏ ghi cấp bậc, chức danh của thẩm phán Lỗ. Người đội trưởng kéo tấm màn che sang một bên và cúi mình thi lễ, quan án Lỗ trong bộ lễ phục màu xanh lá cây và chiếc mũ cánh chuồn màu đen bước xuống kiệu trong khi đang cầm một chiếc quạt giấy quạt liên hồi.

Khi nhìn thấy Địch công đang ngồi trên ngựa, ông vội chạy đến bên cạnh và hào hứng kêu lên:

- Huynh trưởng của tôi! Thật là khủng khiếp! Hoa hậu của đảo Thiên Đường đã chết trong

hoàn cảnh bí ẩn là đề tài được bàn tán sôi nổi trong toàn tỉnh! Khắp mọi nơi người ta chỉ nói về điều này! Bây giờ họ lại kéo đến đây để xem cái sự kiện khủng khiếp này! Ngay sau khi nghe được tin này tôi thật sự bị sốc! Trong mơ tôi cũng không mong là huynh lại có thêm nhiều công việc như thế, tất nhiên!

- Cái chết của cô ta có phải là một cú sốc đối với ngài ? - quan án nhận xét một cách khô khan.

Lỗ ném cho quan án một cái nhìn sắc sảo. Ông nói một cách vui vẻ:

- Tôi luôn luôn quan tâm đến những người phụ nữ xinh đẹp, Địch, luôn luôn! " Dọc theo con đường bụi bặm của cuộc sống mệt mỏi vì những thói quen, những bông hoa hiếm hoi đã nở rộ, mang đến cho người du khách những giọt sương long lánh của nó, một sự nghỉ ngơi ngọt ngào " đó là bài thơ mà tôi vừa mới làm xong. Tôi vẫn đang tìm từ ngữ thích hợp cho câu thơ cuối cùng. Không tệ lắm, phải thế không ? Phải, những gì xảy ra với cô gái đáng thương đó?

Địch công đưa tập tài liệu cho ông ta.

- Tất cả ở trong đây. Tôi đã lên kế hoạch đi qua Tần Hoài để đưa cho ngài các giấy tờ nhưng ngài cho phép tôi đưa tất cả cho ngài ở đây và ngay bây giờ. Tôi mong muốn trở về nhà.

- Phải, chắc chắn là thế! Lỗ gấp quạt lại và nhét nó vào sau cổ áo của ông ta. Sau đó ông nhanh chóng trải các giấy tờ ra. Khi ông liếc nhanh vào bản báo cáo đầu tiên, ông gật đầu và nói:

- Tôi thấy ngài đã xác nhận nhận định của tôi về cái chết của Viện sĩ. Tất cả chỉ là vấn đề thủ tục. Như tôi đã nói với ngài.

Ông xem tiếp báo cáo về cái chết của Hoa hậu. Sau khi ông thấy tên mình không được đề cập đến trong những mối quan hệ của cô ta, ông gật đầu hài lòng. Cuộn tất cả các tài liệu lại ông nói với nụ cười mãn nguyện:

- Công việc thật là tuyệt vời, Địch! Viết rất khéo léo. Tôi có thể gửi bản báo cáo này cho tri phủ mà không cần phải thay đổi gì cả, thực tế là có thể thay đổi một chút. Phong cách viết có vẻ hơi nặng nề, tôi có thể nói như vậy. Tôi có thể làm cho nó nhẹ nhàng hơn một chút để dễ đọc. Phong cách thịnh hành hiện nay của những quan chức ở kinh thành, ngài biết đấy. Tôi nói với ngài là thậm chí có thể thêm vào đôi chút hài hước, rất nhẹ nhàng. Không, không thể phủ nhận sự hỗ trợ vô cùng quý báu của ngài, tất nhiên.

Đút các giấy tờ vào tay áo của mình, ông nhanh chóng hỏi tiếp:

- Phải, vậy ai là người đã gây ra cái chết của Nguyệt Thu? Ngài chắc đã giam hãm ta vào ngục rồi chứ, tôi nghĩ thế?

- Khi ngài đọc hết báo cáo của tôi - Địch công trả lời - ngài sẽ biết Hoa hậu qua đời vì một cơn đau tim.

- Nhưng tất cả mọi người nói là ngài từ chối xác nhận về nguyên nhân cái chết của nhân viên điều tra! Bí mật của Căn Phòng Đỏ như họ gọi nó. Trời đất, Địch, ngài đừng nói rằng tôi sẽ phải tiếp tục điều tra việc này nhé?

- Đó là một điều bí ẩn thực sự. Nhưng phán quyết của tôi về cái chết ngẫu nhiên đó có bằng chứng chứng minh. Ngài có thể yên tâm là các cơ quan cấp trên sẽ chấp nhận vụ án này.

Quan án Lỗ không dấu điểm tiếng thở phào nhẹ nhõm.

- Chỉ còn lại một việc cần phải làm - Địch công nói tiếp - Trong số các giấy tờ ngài sẽ tìm thấy một tờ thú nhận của lão chủ tiệm đồ cổ Ôn Nguyên. Lão ta đã khai gian tại tòa án và tra tấn một kỹ nữ. Lão ta xứng đáng nhận một trận đòn nhưng điều đó có thể giết chết lão ta. Tôi đề nghị ngài nên đem lão ta ra bêu xấu một ngày và thông báo là lão ta được hưởng án treo. Nói thêm với lão là lão ta sẽ bị đánh nếu có bất kỳ một đơn khiếu nại mới nào tố cáo lão.

- Tôi sẽ rất vui lòng làm điều đó! Tên vô lại đó có đồ cổ tốt nhưng bán với giá cắt cổ! Sau vụ này có lẽ lão ta sẽ hạ giá một chút! Tôi đoán thế. Phải, tôi có nghĩa vụ làm điều đó, Địch. Xin lỗi vì thấy ngài chuẩn bị rời khỏi đây. Tôi muốn ngài nán lại một chút để...à... xem xét hậu quả của các vụ án. Ngài đã thấy cô vũ nữ vừa mới đến đây ngày hôm qua? Không à? Họ nói rằng cô ta rất tuyệt vời với những điệu múa điệu luyện và một giọng nói vô cùng quyến rũ. Và đáng vẻ cô ta...

Vừa mỉm cười ông ta vừa dùng ngón tay út vân vê ria mép của mình. Đột nhiên ông nhìn Địch công với vẻ dò hỏi. Nhưống cao đôi mày ông hỏi với vẻ trịch thượng:

- Tôi thất vọng khi ngài cuối cùng cũng không tìm ra bí mật của Căn Phòng Đỏ, Địch. Ngài nổi tiếng là thẩm phán thông minh nhất trong toàn tỉnh chúng ta. Hãy kể về những vụ giết người đó trong khi chúng ta dùng một tách trà!

- Danh tiếng không phải luôn luôn là sự thật! - Địch công nói với nụ cười buồn bã - Tôi phải quay trở lại Phủ Dương ngay bây giờ. Khi nào có dịp ghé qua đó hãy đến thăm tôi. Tạm biệt!